İsa'yla Birlikte Yürüdüler

Dolores Cannon

İsa’yla Birlikte Yürüdüler

Dolores Cannon

Çevirmen: Gül Osegueda

© 1994 Dolores Cannon

İlk Gateway Books tarafından yayınlandı, İngiltere-1994

Ozark Mountain Publishing, Inc. tarafından ilk Amerikan baskısı: 2001

1934 yılında J.M. Dent and Sons Ltd. London tarafından yayınlanan Hirodes Tapınağı'nın Arkeolojisi'ndeki çizim ve fotoğrafların reprodüksiyonu için F.J.Hollis DD'den izin alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Edebi makaleler ve değerlendirmelerde, sadece kısa alıntılar dışında, bu kitabın hiç bir bölümü kısmen ya da bütünüyle kopyalanamaz, herhangi bir formda veya herhangi bir şekilde elektronik olarak, fotoğraf veya elle yazılarak; fotokopi ve kayıt etmek de dahil olmak üzere veya herhangi bir bilgi saklama ve bilgi elde etme sistemiyle Ozark Mountain Publishing, Inc. den yazılı izin almadan dağıtılamaz ve kullanılamaz.

İzin almak, dizi halinde yayınlamak, özetlemek, uyarlamak veya diğer yayınlarımızın katalogları için : Ozark Mountain Publishing , INC. , P.O.Box 754, Huntsville, AR 72740 , ATTN : Permissions Department' a yazılı olarak başvurunuz.

Kongre Kütüphanesi Yayım Kataloglama Bilgisi

Cannon, Dolores, 1931 - 2014

İsa'yla Birlikte Yürüdüler, Dolores Cannon

İsa ve Esseniler'in devamıdır. İsa'nın yaşamının eksik kısımlarına ilişkin görgü tanıklarının anlattıklarını içerir. Bilgiler, Dolores Cannon'un rehberliğinde regresif hipnoz yoluyla elde edilmiştir.

1. İsa 2. Tarih: Kutsal Topraklar 3. Hipnoz 4. Reenkarnasyon

I. Cannon, Dolores 1931-2014 II. Başlık

Çevirmen: Gül Osegueda

Kapak Tasarımı: Broadway Printing and Travis Garrison

Kitap Tasarımı : Tab Pillar

OZARK MOUNTAIN PUBLISHING

P.O. Box 754, Huntsville, AR 72740

www.ozarkmt.com

İçindekiler

1. Bölüm: İsa ile Karşılaşmaları Keşfetme

2. Bölüm: İsa ile Buluşma

3. Bölüm: Şifa

4. Bölüm: Tapınak ve Eski Kudüs

5. Bölüm: İsa'nın Yeğeniyle Tanışma

6. Bölüm: Evden AyrılışC7

7. Bölüm: Cüzzamlılar Köyü

8. Bölüm: Celile Deniz'i Kıyısındaki Köy

9. Bölüm: Naomi'nin İsa'nın Ölümüyle İlgili Durugörüsü

10. Bölüm: Naomi'den Çarmıha Gerilişin Hikayesi

11. Bölüm: Ölüm Sadece Farklı Bir Kutsal Yolculuktur

Ek Bilgi

Bibliyografya

Yazar Hakkinda Bilgi

Çizimlerin Listesi

İsa'nın döneminde Celile

Hirodes’in Kudüs’ü

Hirodes Tapınağı maketinin Güneydoğu görüntüsü

Tapınak Mabedi

Kadınlar Avlusu

Tapınak Sundurması’na on iki basamakla giriş

Hirodes Tapınağı’nın kesiti

Anna’nın transtayken gördüğü İsa’nın yüzünün resmi

Birinci Bölüm
İsa ile Karşılaşmaları Keşfetme

Reenkarnasyon ve geçmiş yaşam terapisinde uzmanlaşmış bir hipnoterapist olarak mesleğim beni tuhaf durumlarla karşılaştırıp, gizemli yollara sürükledi. Bilinmeyenlerin, zamanın sisleri arasında gizlendiği bilinçaltının saklı köşelerine göz atmamı sağladı. Tüm insanlık tarihinin, günümüzde yaşayan insanların zihinlerinde kayıtlı olduğunu ve eğer bu hatıralar öylece bırakılırsa onların uyumaya ve keşfedilmemiş olarak kalmaya devam edeceklerini anladım.

Oysa modern dünyamızın yarattığı yoğun koşullar, bu hatıraların çoğu kez beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasına sebep oldu, çünkü bunlar sıkça açıklanamayacak bir şekilde mevcut yaşamları etkiliyorlar. Geçmiş yaşam terapisi artık sorunları çözmeye yardım etmek için bir araç olarak kullanıldığından, bilinç altındaki bu hatıraların çoğu her zaman olduğundan daha fazla gün yüzüne çıkmaktadır. İnsanlar belki de ilk kez, içinde yaşadıkları bedenlerin ve mevcut yaşamlarına ait hatıraların kişinin bütünlüğü olmadığını kabullendiler. İnsanlar aynada gördüklerinden ve bilinçli olarak hatırladıklarından çok daha fazlasılar. Araştırılmaya yeni başlanan henüz derinlemesine incelenmemiş bir bilinçaltı var.

1979'da çalışmaya başladığımdan bu yana, hepimizin bilinçaltında hala uyumakta olan bir birçok geçmiş yaşamın hatırasına sahip olduğumuzu

gördüm. Uyanık olduğumuz normal zamanlarda tatmin edici bir şekilde fonksiyon gösterdiğimiz sürece, bu hatıraları keşfetmenin bir önemi yoktur. Tüm yaşamların en önemlisinin şimdi içinde bulunduğumuz yaşam olduğuna ve şu anda dünyada varoluş amacımızın bu olduğuna inanıyorum. Bu yaşamı en iyi şekilde yaşamaya çalışmalıyız.

Birçok insan, eğer reenkarnasyon gerçekse ve sayısız başka yaşamlar sürdürmüşsek, neden onları hatırlamıyoruz diye soruyor. Bilinçaltı bir makineye, bir kayıt cihazına, gelişmiş bir bilgisayara benzetilebilir. Mevcut yaşamımızda sürekli olarak milyonlarca küçük ve sıradan bilgi parçacıklarının bombardımanına maruz kalıyoruz: gördüklerimiz, kokular, sesler, duyusal bilgiler. Geçmiş yaşamlara ait tüm bu bilgilerin bilinçli zihnimize girmesine izin verilseydi, yaşamımızı sürdüremezdik - aşırı bunalırdık. Yani bilinçaltı bir filtre ve koruyucu görevi taşır. Toplum içinde yaşamamız ve işlev görmemiz için ihtiyacımız olan bilgilere odaklanmamızı sağlar.

Ancak, toplanmış olan diğer bütün verilerin hala bilgisayar bellek bankamızda olduğunu hatırlamak önemlidir. Bu bilgiler asla kaybolmaz, hasis bilinçaltı tarafından saklanır. Kim bilir neden böyle yapar? Her şey oradadır ve erişilebilir. Kişi bu yaşamındaki onikinci doğum günü kutlamasına regresyonla geri götürüldüğünde, tüm kutlamayı hatırlayıp onu yeniden yaşayabilir. Orada bulunan tüm çocukların isimlerini bilir ve sorulduğunda oradaki yiyecekleri, hediyeleri, mobilyaları ve duvar kağıdını ayrıntılı olarak anlatabilir. Bunlar, doğum günü kutlamasının kaydıyla birlikte saklanan sıradan bilgilerin bazılarıdır. Bu sahneyi en ince ayrıntısına kadar yeniden yaratmak için, kişinin zihninde eksiksiz kaydedilmiş bir film

ve kayıt kütüphanesi vardır. Yaşamımızdaki her gün ve her olay benzer şekilde kayıt altına alınmakta ve gerektiğinde bu kayıtlara ulaşılabilmektedir.

Bu yüzden, eğer mevcut yaşamımızın tümü bilinçaltında ulaşılabilir durumdaysa, tüm geçmiş yaşamlarımızda orada erişime hazır biçimde vardır. Bunu devasa bir video kaset kitaplığına benzetmek hoşuma gidiyor: bilinçaltından uygun geçmiş yaşam kasetini çıkartmasını ve bellek makinesine yerleştirmesini istiyoruz. Böyle bir bellek bankasının büyüklüğünü anladığımızda, bu hatıraların günlük, uyanık olduğumuz durumlarda bilinçli olarak hatırlanmasının neden akıllıca olmayacağını - aslında zararlı olacağını- anlayabiliriz. Bu, aşırı bunaltıcı olurdu. Diğer sahneler ve geçmişteki karmik ilişkiler sürekli hatırlanıp mevcut yaşamımızı kaplarsa, yaşamımızı sürdürmemiz son derece zor olurdu.

Yani bilinçaltı mevcut şartlarımızda ve çevremizde yaşamamız için gerekli olan şeye odaklanmamıza izin verme konusunda seçicidir. Geçmiş yaşamlar mevcut yaşamı etkilediğinde bazen sorunlar ortaya çıkabilir. Geçmiş yaşam anını keskin bir şekilde odak noktasına taşımak için çoğu kez belli koşullar tetikleyici bir rol oynayabilir. Bu, geçmiş yaşam terapisinin görevidir: Kurulmuş kalıpları keşfetmeye yardımcı olmak, ya da geçmiş yaşamda çözülemeyip, bu yaşama taşınmış ve günlük yaşamda sorun yaratan (genellikle olumsuz olarak) karma ile baş etmeye yardımcı olmak.

Ben ve diğer geçmiş yaşam terapistlerinin birlikte çalıştığı insanların çoğu, gereksindikleri cevapları bulamadan yıllarca (fiziksel ve zihinsel) profesyonel yardım almışlardır. Bu yaşamlarında hiçbir açıklaması olmayan rahatsız edici ilişkilerin kökeni, çoğu zaman diğer yaşamlarındaki gergin ve travmatik olaylara bağlı olabilir. Birçok korku ve allerjik durumların kaynağı başka yaşamlardadır. Bir örnek verilirse: köpeklerden ve tozdan nefret etmesinin sebebi, danışanın bir çölde yaşadığı sırada az miktarda olan gıda stokunu

korumak için köpeklerle savaşmak zorunda kaldığı, yoksulluk içinde geçen bir geçmiş yaşamına dayanıyordu. Süregelen ve geleneksel tedavinin cevap vermediği fiziksel rahatsızlıkların kökeni genellikle başka yaşamlarda bulunabilir. Bir danışanın uzun süredir devam eden şiddetli boyun ağrıları, şiddet içeren iki farklı ölümüne bağlıydı: Birinde giyotinle, diğerinde ise kızılderili bir yerlinin savaş baltasını boynuna saplaması sonucu ölmüştü. Genç bir üniversite öğrencisi, stresli olduğunda ortaya çıkan şiddetli mide krampları yüzünden sınavlarını geçemiyordu. Bu, ölümünün bedendeki o bölgeye yönelik travmayı içerdiği birkaç geçmiş yaşamından kaynaklanıyordu: Kılıçla ölüm, bir at arabasının altında kalarak ölüm, silahla vurulma, vs. Takıntılı bir şekilde yemek yemek ve aşırı kilo almak, genellikle açlıktan ölüme dair kalıcı hatıralardan ya da başka birinin açlıktan ölmesine sebep olmaktan kaynaklanabilir. İkincisi karmik borçların ödenmesi için yaratılan bir durumdur.

Çocuk sahibi olmak isteyen ancak birçok düşük yapan bir kadın, geçmiş bir yaşamında doğum yaparken öldüğünü gördü. Zaman kavramı olmayan bilinçaltı, bunun bir daha olmasına izin vermeyerek koruma görevini yerine getirdiğini düşünür. Düşük yapan kadının durumunda bilinçaltının koruma yöntemi, hamileliği önlemekti. Bu gibi durumlarda terapi, doğrudan bilinçaltıyla çalışmayı ve onu, fiziksel sorunları olan bedenin artık var olmadığına, mevcut bedenin tamamen sağlıklı olduğuna ikna etmeyi içerir. Aradaki farkı ve mevcut kişiliğin risk altında olmadığını anlayınca, sorunlar çabucak çözülür.

Bazen cevap tek bir geçmiş yaşamda bulunabilir. Bazen de sebep daha karmaşıktır, birkaç yaşamı kapsayan tekrarlarla bir örüntü oluşturulmuştur. Tüm terapiler gibi, geçmiş yaşam terapisinin de her şeyi düzeltecek sihirli bir tedavi olmadığını vurgulamak önemlidir. Bir kez ip uçları bulunduktan sonra,

mevcut kişilik bunları yine de bir araç olarak kullanmalı ve bilgileri günlük yaşamına uyarlamalıdır. Kişi bu bilgileri uyguladığında ve çaba gösterdiğinde sonuçlar hem şaşırtıcı hem de tatmin edici olabilir.

Yıllar boyunca yüzlerce ve yüzlerce danışanla sayısız konu üzerinde çalıştım ve zaman zaman üzerinde daha fazla çalışılması gereken enteresan vakalar oldu. Ancak vakaların büyük çoğunluğu muhtemelen sıradan ve sıkıcı olarak kabul edilebilecek yaşamlarla ilgiliydi. Bu yaşamlarda enteresan hiçbir şey olmamış gibi görünüyordu. Ancak bunlar geçmiş yaşam regresyonlarına geçerlilik kazandıran vaka türleridir. Herhangi birimiz gelecekteki bir yaşamdan şimdiki yaşamımıza geri dönseydik, muhtemelen sıkıcı ve sıradan sahnelere dönerdik, çünkü yaşam böyledir. Çok azımız adımız gazete ya da televizyon haberlerinde yer alacak derecede önemliyiz ya da heyecan verici bir şey yapıyoruz. Dünyada ünlülerden çok daha fazla, sıradan yaşamları olan insanlar var.

Bir regresyonun sıradan olduğunu düşünsem bile, önemli olan nokta bu seansın danışanın aradığı cevapları bulmasına yardımcı olmasıdır. Birçok kez, bu tür seanslar sonrası kişinin hayal kırıklığına uğrayacağını düşünürdüm. Hatırlananların kendileri için çok önemli olduğunu ve her zaman bilmek istedikleri bir şeyi açıkladığını söylediklerinde şaşırıyordum. Bu yüzden, tedavi amaçlı bir araç olarak hangi anıların önemli ya da yararlı olduğuna ben karar veremem. Bu türden sayısız, sıradan regresyon vakası standarttır ve yaşam türlerinin bir birikimi ya da aynı zaman dilimlerinde yaşamış birçok kişi tarafından anlatılan, tarihin yoğun bir versiyonu olmadıkça yazılmaz.

Kitaplarım, tarihin önemli bir döneminde yaşamış ya da önemli bir şahsiyetle ilişkili bir danışanla çalışacak kadar şanslı olduğum, seçilmiş birkaç vaka sonucu yazıldı. Henüz bir Napolyon ya da Kleopatra ile

karşılaşmadım ve onları bulmayı da beklemiyorum. Danışanın Kleopatra ya da Napolyon ile bağlantısı olduğu bir yaşamını bulma olasılığı daha fazladır. Böyle bir durumda, danışanın o ünlü kişiyle ilgili anılarına odaklanmak gerekir ve bundan daha kişisel bir ayrıntıyı asla elde edemezsiniz. Kişi önemli tarihi bir olay sırasında yaşamış olsa bile, size yalnızca kişisel olarak bildiklerini söyleyebilir. Örneğin bir köylü, bir ülkenin kralı tarafından bilinen ayrıntıları bilemez ve kral da köylünün bildiklerini bilemez. Hikaye her zaman kişinin benzersiz bakış açısından anlatılacaktır. Başka bir şey anlatıldığında bu, hemen bir fantezi olarak kabul edilir.

İsa ve Esseniler adlı kitabımı yazdığımda, Mesih'in yaşamıyla ilgili kişisel detaylar hakkında bilgisi olan başka bir kişiyle karşılaşabileceğim hiç aklıma gelmemişti. O kitap, İsa'nın Kumran'daki Esseni topluluğundan olan öğretmenlerinden birinin anlattığı hikayeydi. Bu, genç bir kızı o döneme geri götürüp, şaşırtıcı keşfi yaptığım zaman olmuştu. Bu genç kız lise mezunu bile değildi ve bu da, Yahudi tarihi ve teolojik verileri daha önemli hale getirmişti, çünkü tüm bu bilgileri kendi eğitiminden elde edip derlemesi imkansızdı. Bu, kişinin yaşamda ancak bir kez karşısına çıkabilecek bir fırsattı. Bu yüzden, mümkün olduğunca ayrıntılı bilgi elde edebilmek için çok zaman harcadım. Aynı zaman diliminde yaşamış ve İsa ile ilişkili başka bir danışanla karşılaşabilme fikri oldukça uzak bir olasılıktı.

Regresyonla o bölgeye ve zamana götürdüğüm danışanlar oldu, ancak bunlar bir Roma askeri, Kudüs'te yaşamış biri ya da pazarda mal satan bir satıcı olarak yaşamış, normal yaşamları olan kişilerdi. Muhtemelen İsa'nın yakınlarında yaşayan kişiler olsalar bile, Mesih'ten hiç bahsetmediler. Bu da bulgularıma geçerlilik katıyor, çünkü bu kişilerin İsa ile ilişkilendirilmiş olma arzusunu hayal etmeye eğilimli olmadıklarını gösteriyordu. Fırsat verildiğinde, yine de kendilerinin benzersiz olan hikayelerini anlattılar.

Dünyanın her yerinde, İsa ile geçmiş bir yaşamı olan ve bu hafızayı bilinçaltında saklı tutan muhtemelen çok sayıda insan olduğu doğrudur. Ancak regresif hipnoz çalışmalarımda onlardan daha fazlası ile karşılaşma olasılığım neydi? Olasılıkların zayıf olduğunu savunduğumu söyleyebilirim. Katie ile yaşadığım deneyim ve 1985'te o kitabı yazdıktan sonra kesinlikle yeniden bu tür bir şey olabileceğini beklemiyordum.

O zamanlarda yaşamış olduğuna son derece inanmış olan bir kadınla çalıştım ki, hipnoz altında bir hatırayı hayal etmeye çalıştı. Aldatmaya çalıştığını ya da art niyeti olduğunu düşünmüyorum. Sadece Vaftizci Yahya'nın annesi Elisabeth olduğuna çok fazla inanıyordu ve kimse onu tersine ikna edemezdi. Bunu kendisine ve buna inanmayan ailesine kanıtlamak için bir regresyon seansı yaptırmak istedi. Onunla geçmiş yaşam regresyonu yapmayı kabul ettim, ancak içime sinmemişti ve bu yüzden danışana karşı daha dikkatli ve titiz davranıyordum. Transa girer girmez Kutsal Topraklar'ı ve kendisinin Yahya ve İsa ile olan ilişkisini anlatmaya başladı. Yahya'nın yakalanması ve yaklaşan ölümünden bahsederken çok duygusallaştı. Bunun bir fantezi olduğunu derhal açığa çıkaran birkaç şey vardı. Derinlemesine sorgulamaya başladığımda sorularımı cevaplayamadı. Hikayesinde İncil versiyonuna sıkı sıkıya bağlı kaldı ve kesinlikle farklı bir şey söylemedi. Diğer bir deyişle, İncil'i okuyarak elde edilebilecek bilgiler dışında, İncil'de cevabı olmayan hiçbir soruyu yanıtlayamıyordu.

Diğer bir ipucu da bedensel davranışıydı. Normal transta danışan neredeyse hareketsiz olarak yatar, nefes alıp vermesi ve kas tonu değişerek uyurken yapılan hızlı göz hareketi (REM) artar. Bunlar hipnotist tarafından farkedilen, transın derinliğini belirlemek ve danışanda herhangi bir travma olup olmadığını anlamak için izlenen işaretlerdir. Bu kadın sessiz bir şekilde yatmadı. Bedeni gergindi. Sürekli ellerini ovuşturuyordu, nefesi düzensizdi

ve göz hareketleri doğru değildi. Tüm tavrı sıkıntı belirtileri gösteriyordu. Sürekli daha derin transa taşıma teknikleri kullandığım bu yarım saatin ardından aniden ‘’kurbağa sıçrayışı’’ olarak adlandırdığım şeyi yaptı. Anlattığı sahneden farklı bir yaşamla ilgili başka bir sahneye geçti. Bu sefer küçük ve fakir bir kilisenin İtalyan rahibiydi. Bedeni rahatladı ve normal, sıradan bir regresyon olmaya başladı. Kaderinin ona sunduğu yaşamdan çok mutsuz olan, işiyle uyumsuz bir rahibin hikayesini anlattı. Ben de rahatlamıştım çünkü artık sağlam bir temelde olduğumuzu biliyordum. Ne olduğu açıktı. Bilinçaltı, İsa ve Yahya ile bir yaşam hayal etmeye çalışıyordu, ancak trans derinleştiğinde artık yalanı sürdüremedi ve normal bir regresyon ortaya çıktı.

Bu seans sırasında, daha önce de nadiren meydana gelen bir şey oldu. Gerçek olmayan regresyon sırasında bedeninden aşırı miktarda enerjinin yayıldığını hissettim. Bu olduğunda bir sıcaklık oluyormuş gibi geliyor ve benim bedenimde bir çekilme, sıkı bir şekilde tutulmuş olma etkisi yaratıyor. Oldukça rahatsız edici bir durum ve benim sorulara konsantrasyonumu ve gözlemimi bozabiliyor. Çoğu zaman, yapabilirsem, bu hisler geçene kadar danışandan uzaklaşıyorum (birkaç adım uzaklaşmak yeterli oluyor). Bu kadının rahatsız edici enerji akışının meydana geldiği süre zarfında kayıt cihazının da çalışmadığını farkettim. Danışana sorular sormaya devam ederken aynı zamanda bu mekanik gerekliliği de halletmeye çalıştım. Kayıt cihazını açtığımda kasetin sıkıştığını ve kafanın etrafına sarıldığını gördüm. Uzun bir kıvrılmış bükülmüş bantı açtım. Daha sonra başka bir kaset yerleştirdim ve seansa o şekilde devam ettim. İtalyan rahiple olan normal regresyona başladığımda, kayıt cihazı sorunsuz olarak çalıştı. Dediğim gibi, bu durum daha önce de nadiren olmuştu ve genellikle büyük gerilim ve endişe içeren durumlar sırasında oluyordu. Fiilen hissettiğim enerji alanı

kayıt cihazını bir şekilde etkiliyor muydu? Aşırı statik ve gürültünün kasetteki sesleri sildiği durumlar da oldu. Bunun, geçmiş yaşam regresyonu sırasında düşündüğümüzden daha fazlasının olduğunu gösterdiğine inanıyorum. Makineleri, özellikle de kayıt cihazı gibi hassas bir şeyi gerçekten etkileyebilecek, ilgili kişilerden yayılan, görünmez enerjiler var gibi görünüyor.

Bu kadın transtan çıktığında, kendisinin İsa ile birlikte geçen (sözde) yaşamının hatırasıyla tümüyle bütünleşmişti. Bunun bir kanıt olduğunu düşündü ve rahip olarak geçen diğer yaşamını reddetti. O kısımla ilgili ses kaydının bozulduğunu söylediğimde neredeyse perişan olmuştu. Karışmış kasetin yanı sıra, kasetin dişlileri de sıkışmıştı ve kaset geri sarılamaz haldeydi. Onu bir şekilde tamir etmem için bana yalvardı, çünkü ona sahip olması gerekiyordu. Onun yaşamındaki en önemli şeydi. Bu da, o hatıranın gerçek olmadığına dair diğer bir ipucuydu, çünkü gerçek bir regresyonda bu tür bir tepki olmaz. Danışan normal olarak bunu muhtemelen bir yerde okumuş ya da bir film veya televizyonda görmüş olacağını söyleyerek deneyimin gerçek olduğunu reddeder. İlk tepki reddetmektir ve ‘’Ah, muhtemelen bütün bunları ben uydurdum’’ demeleri normaldir. Bunun, bilinçli zihnin kendi düşünce tarzına çok yabancı ve uymayan bir şeyle başa çıkma yöntemi olduğuna inanıyorum. Ve geçmiş yaşamlar ortalama bir insanın düşünce tarzına yabancıdır. Yani ben bu durumda, bir danışanımın, tarihi olarak önemli bir kişilikle yaşamış olma arzusunu yerine getirecek bir yaşam hayal etmeye yönelik masum girişimini deneyimledim. Ayrıca bu da, bu vakaların sahte olamayacağının bir başka kanıtıydı.

Bu yüzden Mesih’in zamanında yaşamış başka bir danışan bulmayı beklemiyordum ve eğer bulursam da, önceki deneyim beni oldukça şüpheli duruma düşürecekti. Ancak bu konular biz ölümlülerin yanı sıra başkalarının

da elindeymiş gibi görünüyor. Keşfetmem için yönlendirildiğim vakalar, kesinlikle benim kontrolümün ötesinde olan daha yüksek kaynaklardan geliyor gibi. 1986 ve 1987 yıllarında Nostradamus bulguları ile yoğun bir biçimde ilgilenirken (Nostradamus ile Konuşmalar üçlememde anlatılmıştır), spontane olarak bu döneme götürüp regresyon çalışması yaptığım iki danışanım vardı ve bu konuya olan ilgim yeniden canlandı. Bunun olabilme ihtimalini sık sık merak etmişimdir, ama o zamandan beri sebeplerini sorgulamamayı öğrendim, çünkü anlatmam gereken konulara doğru açıklanamaz bir şekilde yönlendiriliyor gibiydim.

Bu kitap, iki kadının geçmiş yaşamlarında İsa ile ayrı ayrı karşılaşmalarının hikayesidir. Onların anıları, zaman içinde bize ulaşan unutulmuş ve çarpıtılmış olan hikayeye değerli parçalar ekliyor. Her şeyden önce karmaşık ve oldukça gerçek duygu ve coşkulara sahip bir adam ve insan olan bu İsa'yı anlamamıza ve takdir etmemize yardımcı oluyor. O, kesinlikle evrenin gizemlerini anlamış ve onları zamanının ölümlü insanlarına açıklamaya çalışan usta bir öğretmendi. Onun da dediği gibi,''Bunları ve daha fazlasını yapabilirsiniz.'' Ama aynı zamanda o bir insandı ve bu, onun hikayesinin gözden kaçan kısmıdır. İsa ve Esseniler'de olduğu gibi, bu kitapta da onu kendi zamanındaki halkın onu gördüğü şekilde görme fırsatına sahip oluyoruz. Onun son derece kişisel ve gerçek bir resmini gözler önüne seriyor. Belki sonunda gerçek İsa, olduğu haliyle harika bir insan olarak görülüp takdir edilebilir.

Bilinmeyenlerin dünyasına buyrun, regresyon hipnozunun dünyasına.

İsa'nın döneminde Celile

İkinci Bölüm
İsa ile Buluşma

Geçmiş yaşam regresyon çalışması yaptırılmak istenmesinin çeşitli sebepleri vardır. Birçok insanın kesinlikle çözmeye çalıştığı fiziksel ya da duygusal bir sorunu vardır. Aile üyeleriyle ya da yaşamlarındaki diğer belli kişilerle olan karmik ilişkiler genellikle yardım gerektiren sorunlara sebep olur. Bu kişiler hem tıbbi hem de psikiyatrik geleneksel yöntemleri denemiş ve olası bir çözüm için geçmiş yaşam terapisine yönelmişlerdir. Bir de her zaman tümüyle meraktan, gerçekten geçmiş bir yaşamı olup olmadığını öğrenmek için geçmiş yaşam hipnozunu denemek isteyenler vardır.

Mary randevu almak için aradığında, hangi kategoriye ait olduğu belli değildi. Otuzlu yaşlarının sonlarında çok çekici bir kadındı. Eşinden boşanmış ve iki oğlunu tek başına büyütmeye çalışıyordu. Kendi işi olan küçük bir fidanlığı ve bahçe düzenlemesi yaptığı bir şirketi vardı. Günlük programı yoğundu ve seanslarımızın diğer randevuları ile çakışmaması gerekiyordu. Seanslara bitkilerle dolu küçük minibüsüyle geliyor ve seans sonrası işiyle ilgili teslimatlarını yapıyordu. Kesinlikle heyecan arayan sıkılmış bir ev kadını değildi. Mary, kendini oğullarına adamış, onlara elinden geldiğince iyi bir yaşam sağlayabilmek için işinde başarılı olmaya kararlı bir anneydi.

Bir sorununa çözüm bulmak istediğini itiraf etti ama bu sorunun ne olduğunu tartışmak istemedi. Sadece eğer seansta bunu bulursak kendisinin

anlayacağını söyledi. Bu, bir terapist olarak karanlıkta el yordamıyla, neyi aradığımızı bilmeden uğraşacağım anlamına geliyordu. Bu, bilinçaltını serbest bırakarak ve danışanın aradığını bulmasına izin vererek sağlanabilir. Böylece ilk buluşmamızda Mary'yi trans haline getirdim. Daha sonra, bir sorunun sebebini aramaya yönlendirmeden, gitmek istediği zamana gitmesine izin verdim.

Ne olacağını kolayca tahmin edebiliyordum çünkü bu tür vakalar genellikle bir model izliyor. Sonuçlar genellikle aynı oluyor. Mary, önemli bir şeyin olmadığı, sıkıcı ve sıradan bir geçmiş yaşamına gitmişti. Bazı sorularına yanıt aldığını ve yaşamındaki şeylerle ilgili olduğunu, ancak ana sorunla bağlantısı olmadığını söyledi. Sonraki hafta da sonuç aynıydı, Mary ile alakalı normal bir yaşamdı.

Üçüncü seansta bir ilerleme olmuştu. Mary mükemmel bir danışandı ve anahtar kelimeyi kullanarak onu derin transa girmeye şartlamıştım. Bu anahtar kelime herhangi bir şey olabilir ve onu kullanarak, danışan uğraşmadan derin transa geçer. Yatağa uzanıp rahatladıktan sonra anahtar kelimesini söyledim ve geri saydım. Derin transa geçtikten sonra, bilinçaltından onun için önem taşıyan ve bilmesi gereken bilgileri vermesini istedim. Bilinçaltından onu, şimdiki yaşamıyla alakalı ve önemi olan bir geçmiş yaşama götürmesini istedim. Artık kendini benimle güvende hissediyordu ve bilinçaltının ona verdiğim talimata uymasını umuyordum.

Çok fazla seans yaptığım için birçok kayıt cihazı kullanıyorum. Cihazları çoğu zaman hem kayıt yapıp hem de yazıya dökmek için kullandığımdan cihazlar yıpranıyorlar. Mary ile olan bu seansların kayıtları, kayıt cihazım arızalı olduğu bir zamanda yapılmıştı. Cihazımda sorun olduğunu farketmeden önce birkaç seans yapmıştım. Zaman zaman kayıt atladı ve kasetin dişlileri ara sıra dönmedi. Bu durumlarda bazı kelimeler kaydolmadı

ve kayboldu. Bu seansları yazıya dökerken, eksik olan her şeyi hatırlayabildiğim kadarıyla tamamladım. Bu sebeple, bu seanslar sırasında genellikle, konuyu olduğu kadar kayıt cihazını da izlemekle meşguldüm.

Danışanın güzel beyaz bir bulut üzerinde süzüldüğü bir yöntem kullanıyordum. Buluttan, onu bilmesi gereken önemli bilgilerin olduğu bir zamana indirmesini istedim.

Bulut onu üzerinde taşırken ve yumuşak bir şekilde yere indirirken sayıyordum. İlk izlenimi, yeşil ağaçların olduğu bir koruda ayakta durduğuydu. Ağaçların pürüzsüz, çok az benekli gri bir kabukları olduğunu ve bildiği bir tür olmadığını söyledi. Sonra ağaçların arasında dört kişilik bir grup olduğunu farketti. Onları uzaktan görebiliyordu ve hepsi aynı şekilde giyinmiş gibiydiler, belden pamuk ipten yapılmış kemer gibi bir şeyle bağlanmış beyaz keten giysiler giyiyorlardı. Kadınlardan birinin saçı keten bir fularla örtülüydü. Mary kendine baktığında aynı şekilde giyinmiş olduğunu, basit beyaz keten bir kıyafeti ve ayaklarında sandaletler olduğunu farketti. Ergenlik çağında, uzun kahverengi saçlı genç bir kız olduğunu gördü. Adının Abigail olduğunu ve yakındaki bir köyden buraya yürüdüğünü söyledi. Gördüğü insanlara yaklaşmak isteyip istemediğini sordum.

‘’Evet’’ diye yanıtladı. ‘’Neden burada toplandıklarını bilmek istiyorum. Beni mi bekliyorlar? Şimdiki yaşamımda olduğum gibi utangaç biri olmalıyım. Şimdi bile guruplara katılmaktan çekiniyorum. Evet, beni beklediklerini sanıyorum.’’

Dolores: Bu insanları tanıyor musun?

Mary: Evet. Onlarla daha önce beraber olmuştum. Ama en gençleri benim. Ben onlar kadar bilgili değilim.

D: Onlar neyin oluyor, komşu ya da arkadaşın mı?

M: Sanırım onlar öğretmenler. Onlarla fazla zaman geçirmedim. Onların öğretileri ve ilgileri için yeterince değerli olmadığımı hissediyorum. Yaşımdan ve onların yüce bilgeliklerinden dolayı onların öğrencisi olmamı istemelerini kabul etmekte zorlanıyorum. Çok bilgelermiş gibi görünüyorlar ve ben çok gencim.

D: Öğrenmek istemen bence çok iyi bir şey.

M: Evet. (Güldü) Bu benim doğamda var. Hevesli olduğumu farkettiler. Ben inanmasam da onlar öğretmeye değer bir öğrenci olduğuma inanıyorlar.

D: Sana öğrettiklerini anlamak zor mu?

M: Anlamak zor değil. Bu bilgiyi öğrenebildiğim için oldukça ayrıcalıklıyım. Bunlar, uzun yıllardır biriktirdikleri ve aktarmaları gereken spiritüel öğretiler.

D: Öğrencilerini nasıl buluyorlar?

M: Sanırım annem, babam beni onlara önerdi. Şu an bulunduğum yerde, sanki diğer hepsi öğretmen ve bir tek ben öğrenciyim .

D: O kadar çok öğretmeninin olması herhalde zordur.

M: Bu manevi bir destek. Sanki yeni bir aileye giriyormuşum gibi. Çok sıcak ve samimiler. Benden hoşlanıyor gibiler.

D: Hangi ülkede olduğumuzu biliyor musun? Hiç kimse bundan bahsetti mi?

M: (Uzun bir süre durdu) Aklıma gelen kelime ‘‘Filistin’’.

D: Hava sıcak mı?

M: Bir esinti var. Güneş altında olunca sıcak, ama ağaçların altında durunca serin. Eğitim yapmak için çok hoş bir yer. Onlarla birlikte yaptığım eğitimleri seviyorum. Çok hoş bir deneyim.

D: Okuman mı yoksa yazman mı gerekiyor?

M: Hayır, konuşarak öğretiyorlar. Ve ben dinliyorum, bu şekilde öğreniyorum.Bilgiyi aklımda, kalbimde tutuyorum. Sanırım ben de öğretmen olacağım. Bu yüzden de bu yaşta öğrenmeye başladım ve sonra bilge olduğumda ben de öğretebileceğim.

D: Sana ne tür bilgiler öğretiyorlar?

M: Gizemleri öğretiyorlar. Çoğu insan tarafından bilinmeyen şeyleri.

D: Pekala, birçok insan da onlara zaten inanmazdı, öyle değil mi?

M: O insanların umurlarında değil. Öğrenmek için yanıp tutuşmuyorlar. Bendeki çoşkulu arzuyu farkettiler.

D: Onların yeni öğrencisi olduğunu söylemiştin değil mi?

M: Evet. Bu belki onlarla üçüncü görüşmem. Birbirimizi tanımaya ve kişiliklerimizi öğrenmeye çalışıyoruz. Onların sadece öğretmen olmadıkları ve daha özel insanlar oldukları gibi bir duygum var. Adeta teyze ve amcaların olduğu bir aileye katılma duygusu gibi ve ben şimdi oradayım. Benimle paylaşacaklarının ‘’gizemler’’ olduğunu ve benim onlarla çok yakın bir ilişkim olacağını söylediler.

D: Onların bu bilgiyi nereden öğrendiklerini biliyor musun?

M: Onların da öğretmenleri vardı. Geçmişe dayanan bir şey gibi görünüyor. Öğrettikleri hakikatler gibidir.

Hiçbir zaman kesin olarak resmileştirilmemiş olmasa da, bu öğretmenler İsa’ya da öğreten aynı gizemli grup olan Esseniler’e benziyordu. Kesinlikle, genel halka verilmeyen bilgilere sahip olan gizli bir Gnostik grubun üyeleriymiş gibi geldiler.

Esseniler uzun bir zamandır aktif olduklarından, bunun Mesih'in zamanından önceki mi yoksa sonraki zaman diliminde mi olduklarını belirlemeye çalıştım. İsa ve Esseniler'de işe yarayan yöntemlerden biri Mesih hakkında soru sormaktı.

D: Mesih ülkenize geldi mi ya da bunu biliyor musun?

M: (Durakladı) Mesih?

D: Bu kelimeyi hiç duydun mu?

M: Mesih? Bu daha sonra, ilerde bir gün olacak bir şeymiş gibi sanki. Bunu bilmiyorum.

D: Yaşadığınız yerde Yahudiler var mı? Yahudi dininin eğitimini alanlar?

M: Bu geçerli bir şey gibi gelmiyor.

D: Çünkü bir gün Mesih'in geleceğinin, onların inançlarının bir parçası olduğunu sanıyorum. Bu yüzden bununla ilgili bir hikaye duyup duymadığını merak ettim.

M: Öyle görünmüyor … Öyle bir bilgi yok gibi sanki.

D: Peki. Sadece hangi zamanda olduğumuzu belirlemeye çalışıyordum. Zamanı anlamak bazen zor oluyor. Ülkenizin bir hükümdarı var mı - bunu biliyor musun?

İsa ve Esseniler'de zaman, hükümdarın saltanatının yıl sayısı ile hesaplanmıştı. Ama bu, bu durumda fayda etmedi.

M: Hayır, bilmiyorum. Küçük bir toplulukta büyüdüm. Sanki yaşamım boyunca bu zamanı bekliyormuşum gibi. Dış etkiler benim bilgim

dahilinde olmadı. Görünüşe göre çok korunaklı, koruma altında bir yaşamım olmuş. Bir topluluğumuz, küçük bir köyümüz var. Köydeki insanları tanıyorum, ama dünyanın geri kalanına dair hiçbir bilgim yok. Adeta hiç bir şeyden etkilenmeden saklanıyormuşum gibi, böylece öğretilerin zamanı geldiğinde neredeyse saf biri olacaktım.

D: Yani dış dünyadan hiçbir şekilde etkilenmeyecektin.

M: Sanırım bu doğru bir ifade.

D: Anlıyorum. Bundan önce sana başka şeyler de öğretildi mi?

M: Ebeveynlerim, onlar çok tatlı insanlar. Köyde yaşamım çok huzurluydu. Annem benim çok sevdiğim bir çeşit pide ekmeği yapar. Bunu sacın üzerinde pişirir. Onlar benim en sevdiklerim gibi. (Birden hatırlamayı bıraktı). Ama artık çocuk değilim. Şimdi benim yaşamımda yeni bir döneme girmenin ve o güzel anıları bir kenara bırakmanın zamanı geldi.

D: Ama en azından güzel anıların var. Kardeşlerin var mı?

M: (Durakladı, sonra şaşırmış gibi) Ah! Küçük bir kız kardeşim var gibi görünüyor. O ve ben birbirimize çok düşkünüz.

D: Senin belki evlenecek yaşta olabileceğini düşünmüştüm, öyle misin?

M: Yani, benim yapmam gerekenin o olmadığına inanıyorum. Şimdi bir öğrenci olmaktan mutluyum. Bu, benim olmasını dört gözle beklediğim bir şeydi. Bu insanların her birinin beni eğitmede, öğrenimimde farklı bir rolü var. Her biri eğitimimde benimle bir şeyler paylaşacaklar. Öyle görünüyor ki (durakladı)

D: Ne oldu?

M: Bir tapınakta yapıldığı gibi, halka hizmet etmek için kapsamlı bir hazırlanma olacak gibi görünüyor.

D: O zaman öğrenmen gereken çok şey var, değil mi?

M: Evet. Geniş, çok geniş bilgi. Spiritüel temelde. Hakikatler.

D: Öğretilenleri bana aktarabilecek misin?

M: Yani, henüz bilmiyorum, çünkü bu öğretilerin neler olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu öğrendikten sonra paylaşmak konusunda hiç tereddüt etmem.

Öğretimin oldukça uzun bir süre devam edeceği belliydi, bu yüzden hikayeyi ileri almaya karar verdim. Bunu genellikle, danışanımdan o yaşamında önemli bir güne gitmesini isteyerek yaparım. Çoğu yaşam basit ve sıradan günlük rutinlerle dolu olduğundan (şimdiki yaşamlarımızda olduğu gibi), eğer varsa önemli bir odak noktasını bulmak için bu en etkili yöntemdir. Danışanın önemli bir şey bulamadığı yaşamlar olmuştur ve bu da o yaşamın kişinin fantezisi olmadığını gösterir. Mary'nin (bu yaşamda Abigail olarak) yaşamında ileri tarihe gitmesi için saymayı bitirdiğimde, yüz ve bedeninde gösterdiği duygular bir şeylerin olduğunu gösteriyordu. Ona ne olduğunu sordum. Cevap vermedi, ama fiziksel reaksiyonlarından ve derin iç çekişlerinden onu kesinlikle bir şeyin rahatsız ettiğini biliyordum.

D: Ne oluyor?

M: Ben sanki … daha yaşlıyım. Öğretmenlerim artık benimle değil.

D: Onlarla uzun süre eğitim gördün mü?

M: Evet. Ondört yıl.

D: Neredesin?

M: (Durdu) Sanki … bir tapınaktayım. Burada … bir şey… hiçbir şey yolunda değil.

D: Sorun nedir?

M: (Uzun bir süre durdu) Sanırım burada öğretmeme izin verilmiyor. Sanki zihnim dolu ve kafamın etrafında kafamı sıkıştıran bir bant var. Paylaşmama izin verilmiyor. Bunlar… benim halkım. Sanki ben… bir yere kapatılmışım gibi.

D: Ama çok fazla bilgiye sahipsin, neden öğretmene izin verilmiyor? Aktarman gereken birçok önemli bilgi var.

M: Bildiklerimden memnun değiller.

D: Kim onlar?

M: Yaşlılar. Erkekler. Ben bir kadınım. Kadınların öğretilmeye layık olmadığını söylüyorlar. Bu tür bir bilgiye sahip olmamalıydım. Benim öğretmemi istemiyorlar. (Acı acı) Kafam!

Danışan gerçek fiziksel duyumlar yaşadığında, her zaman bu duyumları gideririm. Bu bilgiler herhangi bir acı ya da rahatsızlığı yeniden yaşamak yerine objektif bir bakış açısıyla aktarılabilir. Bu danışanı rahatlatır ve kendisini hep gözeteceğimi bilir. Ayrıca bu fiziksel duyumlarla dikkati dağılmadan hikayesini anlatmasını sağlar. Onun kendini iyi hissetmesi için telkinlerde bulundum. Daha sonra onun başkalarına anlatamadıklarını bana anlatabilmesi için güvenini kazanmaya çalıştım.

D: Diğerleriyle konuşamasan da bana anlatabilirsin. Bundan önce de öğretmenlik yaptın mı?

M: Çocuklara öğretmenlik yaptım. Çocuklar bana getiriliyordu… onlara öğrettim. Bilgileri onlarla paylaşırdım. Anne, babalar onları bana getirirdi. Tapınağın basamaklarında otururduk. Ve oyunlar oynayarak, hikayeler anlatarak ve dans ederek öğrenirdik. Ve onların zihinlerini aydınlatırdım.

D: Ah, bence bu öğretmek için harika bir yol, çünkü bazen bir çocuğun anlaması zor oluyor. Bunlardan bazılarını benimle çocukmuşum gibi paylaşırsan çok sevinirim. Çünkü benim bilmediğim şeyler olabilir ve öğrenmeye çok hevesliyim.Onlara nasıl öğrettin?

M: Bir kuşumuz vardı. Küçük, beyaz bir… güvercin gibi. Çok güzel… (aniden hatırladı) bir kumru. Kumru benim… çok özel bir arkadaşımdı. Kumru ve ben çok yakındık. Ve çocuklara kumruyu örnek olarak kullanırdım. Kumruyu kafese getirdim ve ardından çocuklara kafesin kapısının açık olduğunu gösterdim. Kumru dışarı çıkıp etrafa bakabilir, yeni yüzler görebilir ve dolaşabileceği daha geniş bir alana sahip olabilirdi. Ve aslında kanatlanıp uçabilirdi. Onlara tüm çocukların bu fırsata, şansa, çok daha büyük bir bilgiye açılan bu kapıya sahip olduğunu gösteriyordum. Ve bana gelip, benimle vakit geçirirlerse, dünyanın kendi küçük kafeslerinden çok daha büyük olduğunu ve ruhlarının bu alana yayılabileceğini anlamaya başlarlar. Onlarla uçmak arasında hiçbir engel yoktur. Onlar da uçabilirler ve ruhun rüzgarlarıyla desteklenebilirler. Daha yükseğe, daha da yükseğe çıkabilirler. Ve geri gelip, bu daha dünyevi yerde olan insanlara geri dönebilirler. Ve onlara, ‘’ Gelin, bakın ben ne buldum! Gelin, benimle uçun!’’ diyebilirler. Ve yanlarına birini alırlar.

D: Bu çok güzel.

M: Ah, kumru çok çok harika bir ruh arkadaşıdır.

D: Bu hoşuma gitti, çünkü ben de anlayabiliyorum.

M: Ah, evet. Orada hayal edebileceğinden çok daha fazlası var. Çocuklar çok değerlidir.

D: Onlara başka neler gösterdin?

Olayı hatırlamaktan çıkıp, sanki o sahneyi yaşıyormuş gibi deneyimlemeye başladı.

M: Basamakta kırmızı bir şey var (onu inceliyor gibiydi). İki odun parçasına benziyor. Silindir şeklinde. Orada öyle duruyorlar… kullanılmayı bekliyorlar.

D: Ne için kullanılıyorlar?

M: (Bir anda hatırladı) Ah! Perküsyon için kullanılıyorlar. (Kocaman gülümsedi) Çocuklar dans ederken tempo tutmak için. Bakayım. (İzliyormuş gibi durdu).

D: Ne oluyor?

M: (Güldü) Merdivenlerde aşağı yukarı inip çıkarak dans ediyoruz. Basamaklar geniş ve ferah. Derin ve uzunlar. Burası harika bir nokta. (Şaşırmıştı) Korudan farklı değil. Ahhh! Sütunlar ve güneşlik… (neşeyle güldü) gölgeli ve serin, güneş ışığı diğer tarafta. Çocuklar buraya geldikleri için çok mutlular. Çok geniş bir alan var. Ve benimle vakit geçiriyorlar. Hepimiz için çok özel bir zaman. Bir içeri bir dışarı giderek ve dönerek, dans ederek öğreniyoruz.

D: Dans ederek nasıl bir ders öğretilir?

M: İçsel duygularının fiziksel olarak ifade edilmesinin önemi öğretilir. İçlerinde olanın hareketle açığa vurulmasına izin vermek… Ve şimdi,

serbest bırakmayı öğreten ve neşe veren basit ritimleri, basit kalıpları, basit adımları müzik ve perküsyon eşliğinde öğreniyoruz. Ayrıca tef de kullanıyoruz. Büyüdüklerinde ve kendileri öğretmeye başladıklarında kullanmaları gereken şeyleri ifade etmenin yollarını bu küçük yaşta öğrenebilecekler. İfade edebilmekle bağlantıda kalmalılar. Her şeyi içinde tutmaya değil, içindekileri sesle, eylemle ifade etmeye teşvik ediliyorlar. Bir model görmeli ve bir hedef olduğunu bilmeliler. Bunların hepsi bu küçük dansın başlangıcındadır. Bu, şimdi öğrendikleri bir modeldir ve bazı modelleri, bazı eylemleri kendiliğinden ifade etmek o kadar kolay olmadığında, bunu yetişkin yaşamlarına taşıyacaklardır. Gençken nasıl doğal olduklarını hatırlayabileceklerdir. İçlerinde yarattıkları o sevinci, o özgürlüğü, o mutluluğu hatırlayacaklardır. Tanrı'nın ifadesinde böyle bir sevinç vardır. O'nun ruhunda böyle bir neşe vardır. O'nun ruhu insanın içinden geçer ve eylemde kendini gösterir, bu çok keyifli bir deneyimdir.

D: Öyleymiş gibi geliyor. Bence sen çok iyi bir öğretmensin.

M: Ah, teşekkür ederim.

D: Çok iyi yöntemlerin var.

M: (Mutlu bir şekilde) Teşekkürler.

Yaptıkları için iltifat almaya alışık olmadığı izlenimine kapıldım.

D: Şu anda hangi şehirdeyiz? Bu tapınak nerede?

M: Kudüs'te.

D: Bu öğretim türleri için bir isim var mı? Üyesi olduğun bir organizasyon ya da grup vardır diye düşünüyorum.

M: Yalnızım… gibi görünüyor.

D: Bu ne anlama geliyor?

M: Bir yerle ilişkili değilim. Sanırım… Tapınağa bağlıyım. Orada uyuyorum. İhtiyaçlarım Tapınak'ta verdiğim hizmet karşılığında sağlanıyor.

D: Bu büyük bir tapınakmış gibi görünüyor.

M: Evet, büyük bir tapınak. Ferah, yüksek sütunları, sunakları var.

D: Tapınak hangi dine ait?

M: (Durdu) Sanırım Musevi dinine ait.

Bu, onun başka bir grupla ilişkili olduğunun başka bir göstergesiydi. Esseniler'le mi ilintiliydi?

D: Tanrı'nın ifadesinden bahsediyordun, o yüzden hangi tanrıya ibadet ettiğini merak ettim.

M: Yani, benim anlayışım erkeklerin anlayışından farklı. Çocuklarla ilgilendiğim sürece hoşlarına gidiyor. Fikirlerimi kendime saklamalıyım.

D: Ben yanlış bir şey göremiyorum.

M: Rahipler… (tereddüt etti -açıklamakta zorlandı). Bu benim hiç hoşuma gitmiyor. Onların davranışları, öğretileri. Çok dar görüşlüler. Çok kötüler. Onlar ışıktan değiller. Hatta hakikatten yana bile değiller. Onlar insanları Tanrı ile olan deneyimlerinden uzak tutuyorlar. O, ulaşılması çok zor olan uzak bir yerde değil. Bize kızgın değil. Kurban olarak güzelim hayvanları öldürmemizi istemiyor. O, aldığımız her nefeste bizimle. O bizim bir parçamız. O, içimizde yaşıyor. Bizler Tanrı'nın fiziksel formuyuz. Biz O' yuz. O, bizim erişemeyeceğimiz uzak bir şey değil. Bizler değersiz ayak

takımı değiliz. Her birimiz kutsalız, her birimiz bu inançlara ve kutsallığın özüne sahibiz. Öylesine üstü kapatıldı ki, parlayamıyor. (Tüm bunları usul usul, ama çok vurgulayarak söyledi.) Çok moral bozucu. Çok fazla fikirlere sahip olduğumu ama öğretemediğimi hissediyorum.

D: Belki de ben bu yüzden geldim. Bana öğretebilirsin ve bu da sana yardımcı olacaktır, böylece kendini çok kısıtlanmış hissetmeyeceksin. Peki rahipler insanlara bu inançları mı öğretiyorlar?

M: Bu kulağa çok yüce geliyor. Sıradan insanların çok üstündeymişler gibi. Sanki sıradan insanlar rahipler olmadan doğrudan Tanrı'ya ulaşamazlarmış gibi. Onların rolü budur, ama bu, insanları Tanrı'nın kendi içlerinde olduğunu bilmekten uzaklaştırır.

D: Tek kadın öğretmen sen misin?

M: Ben tekim. Bir tür hizmet veriyorum. Çocuklar beni ana görüşün dışına çıkarmanın ve bir kadın için kabul edilebilir uygun bir görevi yaptırmanın bir yolu gibi.

Daha sonra araştırdığımda, İsa zamanında çocukların herhangi bir okula devam zorunluluğu olmadığını keşfettim. Eğer Yahudi bir erkek çocuğu eğitim alıyorsa, mevcut tek okul sinagoglarla bağlantılıydı ve okul kitapları da İbranice olan Kutsal Kitap'tı. Yahudiler için bilgi, ''Musa'nın Yasası'nın bilgileri'', ya da Tevrat'tı. Başka bir şey öğretilmiyordu ve eğitim sadece ''din eğitimi'' anlamına geliyordu. ''Yasa'' yı tümüyle anlayan ve öğretmeyi seçtiğinde onu açıklama yeteneği olan herkes ''bilgin'' olarak kabul ediliyordu: misal, bir Haham. Yasa bilgisine mutlak bağlılık, zamanın bilginlerinin bir özelliği olarak kabul ediliyordu.

O dönemde (şimdi bildiğimiz adıyla) Filistin'de çok güçlü bir erkek şovenist tavrın olduğunu İsa ve Esseniler'de keşfetmiştik. Kadınların oldukça belirlenmiş rolleri vardı ve bunun dışına çıkmaları kabul edilmiyordu. Eğitim hakları yoktu ve ibadet sırasında erkeklerle bir arada olmamaları için tapınakta onlara ait kendi bölümleri vardı. Abigail'in durumu da bu kurallarla çelişmiyordu, çünkü kendisinin Yahudi olmadığını belirtmişti. Bu düzenlemelere bağlı olmayan başka bir gurup tarafından eğitilmiş olması gerekiyordu. Esseniler'in bu tür kısıtlamaları yoktu ve herkese kendi arzu ve yeteneklerine göre eğitim veriyorlardı.

Abigail'in sadece eğitimli olması değil, aynı zamanda onların aşina olmadığı alanlarda da büyük ölçüde eğitilmiş olduğunu öğrenmeleri erkek rahipleri derinden rahatsız etmiş olmalı. Buna katlanamadılar. Böyle bir şeye izin verilemezdi.

Abigail'in neden istenmediği bir yerde görevlendirildiği asla açıklığa kavuşmadı. Anlaşılan erkekler onu orada istemiyorlardı, ama onu oradan uzaklaştıramadılar. Tek çareleri onu, üstün bilgisi ve farklı düşünce tarzıyla, kendileri için tehdit oluşturmayacağı bir konuma yerleştirmekti. Ona, kendilerince hiçbir zarar veremeyeceğini düşündükleri, çocuklara bakan bir kadın rolünü verdiler. Yanıldılar. O, kısa bir süre sonra öğretmek için bir yol buldu, oyun kisvesi altında çocuklara gizlice bilgi aktarmak için bir yöntem tasarladı. Ama gerçek bilgi aktarılamadı ve bu yüzden başı ağrıyordu. Söylediği gibi, sanki başının etrafında sıkı bir bant varmış ve sanki bilginin serbest bırakılmayı isteyen baskısından dolayı kafası patlayacakmış gibi hissediyordu.

D: Geleneksel Yahudi öğretilerini de öğrendin mi?

M: Onları bilmiyorum gibi görünüyor.

D: Hiç Mesih hikayesini duydun mu?

M: Mesih'i bilmiyorum ama sanırım bunu öğreten bir adam var. O da rahiplerden memnun değil (iç çekti). Benimkine benzer fikirlere sahip bir adam olduğunu sanıyorum. (Durakladı) Tanrı'nın krallığı içimizde. Tapınaklar bir birleşme yeri olmalıdır. İnsan kutsal alana gelebilmeli ve Tanrı'yı doğrudan kalbine davet edebilmelidir. Kurbanlar vererek değil, aracılarla değil; insanların o kutsal zeminde bulunarak doğrudan Tanrı ile iletişim kurmalarına izin verilmeli.

D: Sana katılıyorum. Ama bu diğer adam, onu hiç gördün mü ya da onun konuşmasını dinledin mi?

M: Sanırım o Tapınak merdivenlerinde benim öğrettiğim yerin başka bir tarafında duruyor. Sanki bir dikdörtgen gibi. Ben çocuklara binanın uzun olan tarafında öğretiyordum. O, Tapınağa yaklaştığında, dar olan kısmındaydı.

D: Onu insanlarla konuşurken duydun mu?

M: Ben çocuklarla merdivenlerin diğer tarafındayken, sanırım bir grup insana konuşuyordu.

Yine geçmiş zamandan şimdiki zamana geçti, olayı yeniden yaşadığının ve aktardığının belirtisiydi.

M: Çok yetkin bir şekilde konuşuyor. Onun kim olduğunu merak ediyorum.

D: Hiç kimseden onun kim olduğunu duydun mu?

M: Çok tuhaf. Bir adam var, bize buraya gelin diye işaret ediyor. Çocuklara ve bana: ‘’Gelin! Onu dinlemelisiniz. Bu adam Tanrı’nın oğlu’’ diyor.

D: O da merdivenlerde mi duruyor?

M: Merdivenlerin sonunda kalabalığın toplandığı yere doğru koşuyor.

D: Sen de onunla birlikte gidiyor musun?

M: Bu kişinin konuşmasını dinlemekle çocuklar arasında kaldım - çocukları başıboş bırakamam. Onlar … Sanmıyorum… Şu an, onların benimle gelmelerini istemiyorum. Onları götüreceğim şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ve çocukları korumaya dikkat ediyorum.

D: Çok doğru yapıyorsun, çünkü çocukları tehlikeye atamazsın. Gidip bu adamın kim olduğunu görmek yerine çocuklarla mı kalıyorsun?

M: İkisinin arasında kaldım. İkisini de yapmanın tam ortasındayım.

D: Sanırım merak da ediyorsundur.

M: Evet. Böylesine yetkin bir şekilde konuşan kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum.

D: Konuştuklarını duyabiliyor musun?

M: Sesini duyabiliyorum. Yetkin biri gibi konuşuyor. (Güldü) Ah! Çocukların yanına dönmeliyim. Onlar benim sorumluluğumda.

D: Ama en azından olduğun yerden onu duyabiliyorsun.

M: O uzakta. Sesleri duyabiliyorum, kelimeleri anlayamıyorum. Ses tonunu fark edebiliyorum. Çok net konuşuyor.

D: Belki bir gün onun kim olduğunu öğrenirsin, onu yakından görebilirsin ve dinlemene izin verilir.

Seansı bitirmeye çalışıyordum. Seansa başlamadan önce Mary, bir randevusu olduğu için belirli bir saatte transtan çıkmak istediğini söylemişti. Eğer Abigail oraya gidip bu adamı dinlemeyecektiyse, muhtemelen şimdi daha fazla bir şey öğrenemeyecektik. Bu adamın İsa olup olmadığını bilmiyordum ama belirtiler bu yöndeydi. Devam edip, bunu öğrenmek istedim. Şu anda bu konuya girmek istemedim çünkü bu konuya daha fazla zaman ayırmak istiyordum ve hem zaman azalıyor hem de kaset bitiyordu. Bir sonraki seansta devam etmeyi planladım.

M: Onunla tanışacağımıza dair bir his var içimde. Bizi birbirimize çekecek ortak bir anlayışımız var. Sabırlı olabilirim.

D: Evet, bu doğru, aynı düşünen insanlar genellikle birbirini bulurlar. Ama ben bir gün Mesih'in geleceğine dair inanışlarını merak ediyordum. Bir Mesih aradıkları doğru mu, biliyor musun?

M: Sanki… bunu zihnimde tutmam gerekmiyor. Zihnimde olan şey adeta ışıkmış ve safmış gibi. Ve sanki öfkeyi, korkuyu, suçlamayı kabul etmeyecekmişim gibi. Bunları zihnimde taşımayacağım.

Geleneksel Yahudi teolojisine kendini bilinçli olarak kapatmış

ya da ona maruz kalmamıştı. Bundan korunmuş olduğu açıktı. Seansın başlangıcında öğretmenleriyle derslere başladığında kendinin saf bir materyal olduğunu söyledi. Belki bu kasıtlıydı, böylece geleneksel düşünce okullarından etkilenmeyecekti.

D: O zaman erkeklerin öğretilerinden hiçbirini kabul etmiyorsun.

M: Sanki etrafımda bir kalkan var gibi görünüyor… Bunu zihnimde kabullenemiyorum.

D: Neden zihninden uzaklaştırdığını anlıyorum, bu adamlar Tanrı'nın rahipleri olmaları gerektiği halde, çok olumsuzlar.

M: Affına sığınarak söylüyorum, bunlar kendini beğenmişler. Bu adamın etrafında ışık var. Bu yüzden bir gün onunla tanışacağımı biliyorum.

D: Bunu görebiliyor musun?

M: Evet, onun etrafında ışık olduğunu görebiliyorum.

D: Binanın etrafını mı dolaştın?

M: Hayır. Sütunların arasından görebiliyorum. O başka bir yerde ama görebiliyorum. Evet o ışıktan gelmiş.

D: Normalde insanların etrafında ışık görebiliyor musun?

M: Bazen çocukların etrafında görüyorum, ama bu kadar çok değil. Bu beyaz ışık, onun bütün etrafında ışık var.

D: Ah, çok güzel olmalı.

M: Yani, bu onu diğerlerinden ayırıyor (güldü).

D: (Güldüm) Nasıl göründüğünü görebiliyor musun yoksa çok fazla mı uzakta?

M: O bana yan açıda. Beyazlar içindeymiş gibi görünüyor ve biraz kahverengi… sanki omuzlarını örten bir kumaş var, arkasında ve önünde ve sonra belinde bedeninin yanında devam ediyor.

D: Yüz hatlarını görebiliyor musun?

M: Hayır, o uzakta. Aynı fikirleri paylaşıyoruz. Sanki aramızda bir… bağlantı varmış gibi, bu mesafeden bile. (Ani bir iç çekti.)

D: Ne oldu? (Yeniden nefes aldı): Ne oldu?

M: Ahhhh! Evet, bağlantıyı hissetti.

D: Ne?

M: O buraya geliyor! O geliyor! Basamaklardan çıkıyor. Çocukları görmek için! (Tümüyle şaşkın bir sesle).

Ve kasetim bitiyordu! Mary'nin seansa koyduğu kısıtlama sebebiyle cihaza yeni bir kaset koyamadım. Bu noktada böyle bir şeyin olması kötü bir zamanlamaydı. Hüsrana uğramıştım. Onu altüst etmeden seansı bitirmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum, böylece bir dahaki sefere daha detaylı incelemek için o sahneye dönebilirdik.

M: Kalabalık onu takip ediyor. Çocukların etrafındaki ışığı algılıyor. Anlıyor. Aynı fikirleri paylaşıyoruz.

D: Pekala, bu çok güzel, ama korkarım ayrılmamız lazım. Duymayı çok isterdim, ancak zamanımız bitiyor. Bugün seninle kalamam. Burada bırakırsak tekrar o sahneye dönebilir misin?

M: Ah, bu adam hakkında çok şey öğrenmek istiyorum.

D: Sonra bir daha geldiğimde buna devam edeceğiz. Bu çok güzel ve benimle paylaştığın için minnettarım. Şimdi o sahneden ayrılalım.

Hala sevinç ve şaşkınlık sesleri çıkarıyordu. Bunu yapmayı gerçekten istemiyordum, ancak başka seçeneğim yoktu. ''Gerçek dünyada'' onun yerine getirmesi gereken yükümlülükleri vardı.

D: O güzel duyguyu beraberinde taşı. O sahneden uzaklaşalım ve başka bir zaman ona tekrar döneceğiz. O sahneden uzaklaşırken, onun güzelliğini, sıcaklığını ve sevgisini beraberinde taşı.

Yüz ifadeleri ve vücut hareketleri protesto eder gibiydi. Gerçekten oradan ayrılmak istemiyordu ama bir hipnoterapist olarak bana verilen talimatlara uymak zorundaydım. Ne kadar istese de transta kalamazdı. Sahne buharlaşıyordu ve zaman içerisinde ileriye çekilip odaya döndü.

D: Sorun değil. Buna geri döneceğiz, söz veriyorum.

Geçmiş yaşamındaki kişiliğini şimdiki zaman yönlendirdim ve sonra Mary'yi transtan çıkardım. Uyandığında hala o bitiş sahnesinin büyüsü altındaydı. Ağlamaya başladı. Onu geri getirmek zorunda kaldığım için özür diledim. Anlayışla karşıladı çünkü seans için zaman sınırını belirleyen oydu, ama yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Hemen cihaza yeni bir kaset koyup, uyandıktan sonraki konuşmalarımızın bir kısmını kaydettim:

D: Söylediklerinin birazını kaydetmek istiyorum. Birbirinizin gözlerine bakarken bu, ilk görüşte bir aşk mıydı?

M: Aramızda çok güçlü, derin bir anlayış vardı. Oradan ayrılmamın istendiğine inanamadım. Yani ,oraya daha yeni gelmiştim. Çok güçlüydü.

D: Özür dilerim! (Güldüm)

M: Dolores, sanki bu yaşamımda başıma gelen, anlayamadığım şeyler vardı. Benim için çok anlam ifade eden şeylerden uzaklaştırıldım. (Kararlılıkla)

Ama tekrar geri döneceğiz.

D: Döneceğiz ve o zaman bunu bitireceğiz. Ama yeterince yakınında değildin sanırım, gerçekten uzanıp…

M: Neredeyse uzanıp eline dokunabilecek kadar yakındım.

D: Yüzüne bakabildin mi?

M: Evet. (Hayranlıkla) Gözlerinin içine bakıyordum.

D: Yüzü nasıldı?

M: Ahhh, Güçlü… ve nazik… ve sevgi dolu. Yüzünde olanın hepsi buydu… sevgiydi. Gözlerinde… sadece sevgi vardı. İri biri değildi. Yumuşak ve nazikti. Çok nazik. Ahhh, geri dönmeliyiz.

D: Saçları ne renkti?

M: (Durakladı) Sanki güneş vurduğunda biraz kızıllık vardı.

D: Gözlerinin rengini gördün mü?

M: Hayır. Çok derin gözlerdi. Gözleri sanki sonsuz gibiydiler. Dosdoğru devam ediyordu… doğruca içeriye. (Güldü) Sanki ‘’birinin gözlerinde kaybolmak’’ deyimi gibi. İşte böyleydi. Çocuklar çok heyecanlıydı. Orada bir şeyler olduğunu görebiliyorlardı. Ve kime bakacaklarını bilemediler. (güldü).

D: Hiçbir sahneyi böylesine kötü noktada bırakmak zorunda kalmamıştım (güldüm). Böyle bir karışıklık ve hoşnutsuzluk olmasın diye normalde daha iyi planlama yapıyorum.

Mary’nin özel hayatı hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Yatağın kenarında otururken, üç kez evlenip boşandığını itiraf etti. Yaşamı boyunca sevdiği şeylerin ve insanların elinden alındığını söyledi. Bu durumda da

aynısını hissediyordu. Tam onu gördüğü anda (görünüşe göre sıkıcı ve mutsuz olan yaşamında), ben onu uzaklaştırmak zorunda kalmıştım. Bu adamdan çok etkilenmişti ve onun hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Açıklamalarından ve tepkilerinden, gördüğü adamın İsa olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Bu yüzden dalgın bakışlarla ‘’Kim olduğunu merak ediyorum’’ dediğinde çok şaşırdım.

Şaşkın bir şekilde, ‘’Yani bilmiyor musun?’’ diye sordum. Kesinlikle olağanüstü ve sıra dışı bir adam olduğu dışında gerçekten hiçbir fikri olmadığını söyledi. Ona tahmin ettiğim kişiyi söylemeyi düşünmediğimi ve bir sonraki seansta kendisinin bulmasına izin vereceğimi söyledim. Sözleri, İsa ile tanışmasına olanak verecek bir fantezi yaratma konusundaki bilinçsiz arzusunu kesinlikle ortadan kaldırıyor gibi görünüyordu. Onu İsa olarak tanımıyordu bile.

Eşyalarını topladı ve derin bir iç çekerek minibüsüne bindi. Bitkilerini teslim etmek üzere günlük iş dünyasına geri döndü.

Anlattığı sahne bana yapıştı ve yumuşak bir tatlılıkla etrafımı sardı. Evet, geri dönecektik. Zamanın gerisinden ortaya çıkardığı bu olağanüstü adam hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyordu.

Üçüncü Bölüm
Şifa

Son seansı böylesine önemli bir noktada aniden bitirmek zorunda kalmak hem Mary'yi hem de beni üzdü. Ertesi hafta buluştuğumuzda, mümkünse aynı güne dönmeye kararlıydım. Abigail'in, İsa olarak tanıdığım sıra dışı adamla karşılaşmasının hikayesine devam etmeyi umuyordum.

Seansa başlamadan önce Mary bana Tapınak merdivenlerinde çocuklarla yaptığı dansla ilgili hatırladığı bir şeyi anlatmak istedi. Koltuğa oturduk ve kayıt cihazını çalıştırdım. Bu tür çalışmalarda, daha sonra paha biçilmez olabilecek çok fazla ayrıntı kaybolabileceğinden hafızanıza ya da notlarınıza güvenmeye kalkışmak asla akıllıca olmaz. Önemsiz bir söz, hikayeyi birbirine bağlayacak önemli bir bağlantı olabilir. Genellikle kayıtların yazıya dökülmesi haftalar sonra olacağı için, ses kayıt cihazı vazgeçilmez bir araçtır.

Mary'nin gözlerindeki dalgın bakış, sahneyi zihninde görsel olarak yeniden yaşadığının kanıtıydı. Yeniden çocukları basamaklarda kaygısızca gülerken görüyordu.

M: Görsel hafızamda gördüğüm, çocuklar ve ben bir çizgide tek sıra olarak başlıyorduk ve sonra kıvrılarak kendimizi biraz daha küçük bir çembere dönüştürüyorduk. Ve sonra lider bizi o dar çemberden tekrar açık hale

getiriyordu. Etrafta biraz dönüyorduk, sonra küçük dar çember haline geliyorduk ve sonra çemberi açıyorduk (tüm bu anlattıklarına el hareketleriyle eşlik etti.) Bunun amacı, çocuklara kendi içimize dönüp sessiz ve yalnız olmamız gereken zamanlar olduğunu sembolik olarak anlatmaktı. Ve sonra topluma katılma ve dışarı çıkma zamanıydı. Sonra, bir sonraki denge kendi içinde, kendi başına ve yalnız olmak ve sonra yeniden topluma dönmekti. Tefekkür yaşamı ile aktif yaşam arasındaki dengeyi bilmeleri için bir örnek veya anlayış olarak kullanılmıştı. Sembolik anlamını görebiliyordum. Bana çok kolay anlaşılırmış gibi geldi.

D: Bir çeşit çubuk ve tef kullandığınızı da söyledin.

M: Evet, o perküsyondu ve başka bir danstı. O çok net değildi, sadece basamakların üzerindeki çocukları görebiliyordum. O dansı yaptığımız yerde iki basamak arasında kırılma sonucu genişlemiş bir basamak olmalı. Tapınağın basamakları aynı şekilde dizili değildi. Bir dizi basamak vardı sonra geniş bir sahanlık ve sonra yeniden bir dizi basamak. Bu yüzden sanırım dansı o geniş sahanlıkta yapıyorduk.

D: Basamaklarda dans ediyor olmanız ilk başta garip geldi. Ama merdivenler düşündüğümüz gibi değilmiş.

M: Çok genişlerdi. Çocuklara bu şekilde öğretiyordum. Ve erkekler bunun emniyetli olduğunu, çünkü çocukları etkileyemeyeceğimi düşündüler. Ben, bana ‘’uygun’’ olan yerdeydim. Ama çok fazla spiritüel eğitim yapılıyordu. Sana bu yaz başımdan geçen, benim için hiç alışılmadık olan bir başka enteresan şeyden bahsedeceğim. Burada, kasabada bahçe malzemeleri satılan büyük bir yerdeydim. Yaptığım ticari bir bahçeye ekmek için bitki almaya oraya gitmiştim. Ve aniden yerde kumru şeklindeki bu küçük çömlek parçasını gördüm. Nedense dikkatimi o kumrudan alamadım. Enteresan olmasının sebebi, fiyatı 34 Dolar’dı ve bu

çömlek bir kumru için çok fazlaydı (güldü). Ama sanki o kumru benimle konuşuyor gibiydi. Yani anlık bir tepkiydi. Ve geçen haftaki regresyon sırasında, o kumru kafesinden çıktığında neredeyse 'Paloma' diyecektim, çünkü küçük çömlek parçasına bu adı verdim.

D: Bu İspanyolca kumru demek. Ama o kumru eğitilmiş olmalı, çünkü uçup gitmedi.

M: Doğru. Onunla aramızda manevi bir bağ vardı. İletişim kurmuştuk.

D: Onu bıraktığında uçacağını sanmıştım. Görünen o ki orada kalmış.

M: Uçtu. Etrafta döndü. Uçmanın özgürlüğünü gösterdi. Özgürlüğünü gökyüzünde sergilemeyi biliyordu ve geri dönmeyi de biliyordu, böylece başkalarına da nasıl uçabileceklerini öğretiyordu.

D: Simgelediği buydu.

M: Kumru, benim öğretimde gerçekten spiritüel bir yardımcı olduğunu biliyordu. Onunla çok yakındık.

D: Ve çömlek kumru olayı biz çalışmalara başlamadan aylar önce oldu. Belki senin bilinçaltın adeta 'zamanı geldi' dercesine seni buna hazırlamaya çalışıyordu. Küçük heykeli görmen bir anıyı tetiklemeye çalışıyordu.

M: Yani, öyle olmalı. Çünkü o gece regresyondan sonra eve gidip Paloma'nın yanından geçtiğimde, 'Şimdi neden benim için bu kadar değerli olduğunu anlıyorum' diye düşündüm.

D: Bu anıyla ilgili önemli bir bağlantıydı.

Regresyona başladığımızda, görevim Mary'yi aynı yaşama döndürmekti ve aynı sahneyi tekrar bulmayı umuyordum. Anahtar kelimesini kullandım ve onu Abigail'in yaşamına döndürmek için saydım.

D: Üçe kadar sayacağım, zaman ve mekanda geri gideceğiz. Üç deyince Abigail'in Kudüs'te yaşadığı zamanda olacağız. 1… 2… 3… zaman ve mekanda Abigail'in Kudüs'te yaşadığı zamana gittik. Ne yapıyorsun? Ne görüyorsun?

Saymayı bitirdiğimde Mary yüzünde bazı tepkiler gösterdi.

D: Ne oldu?

M: (Gülümsedi) Çocuklar. Çocukları görebiliyor musun? Çocuklara çok yakınım. Onlar benim için çok değerliler.

D: Çocuklar ne yapıyor?

M: (Güldü) Çocukluk yapıyorlar. Etrafta zıplıyorlar. Merdivenlerden inip çıkıyorlar. Neşe içindeler. Kumruyla konuşuyorlar.

D: Ah, o kumruyu seviyorlar, değil mi?

M: Evet. O çok özel bir ruh.

D: Neredesin?

M: Tapınağın basamaklarındayım. (Ses tonu çok sevecendi) Çocuklar çok değerliler. Küçük bir kız tefle oynamayı seviyor. Tefin yanlarından çıkan kurdeleler var. Ve ortalıkta dans etmeyi, tefi sallamayı seviyor ve o kurdeleleri dalgalandırıyor. Şu anda yapılandırılmış bir eğitim yapmaya çalışmıyoruz. Sadece birlikte vakit geçiriyoruz.

D: Rahiplerin çocuklarla yaptığın çalışmalara izin verdiğini söylememiş miydin?

M: Evet, evet. Rahiplerin bilmediği, bu çocuklar birer kap gibidir. Onlar bana verilen bilgi ve eğitimin depolarıdır. Ve çocuklar birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ne yaptığımızı tam olarak anlar ya da anlamaz, ama bu öğrendikleri onların bir parçası haline gelir. Ve yaşamları bu bilgilerin onlara yardımcı olabileceği bir noktaya geldiğinde, bu bilgiyi çekip dışarı çıkarabileceklerdir. Bu örüntü onlarda kurulacaktır.

D: Nereden geldiğini hatırlamayabilirler ama bilgiler orada olacak.

M: Doğru. Gelişen çocukların yaşamları üzerinde böyle bir etkiye sahibiz. Bu, onlar için bu yaşta neredeyse bir koşullanma gibidir. Büyüdüklerinde kendi dünyalarına nasıl tepki verdiklerini etkileriz. Onları anlayış ve bilgelikle hazırlarsanız, sonraki yaşamlarında bunları hafızalarından çıkarıp kullanabilirler.

D: Ve rahipler bu şekilde onlara zarar veremiyeceğini düşünüyorlar.

M: Güvendeyim. Bir kadın için güvenli olan ve kabul edilebilir bir iş yapıyorum. Çocukların Tapınağın etrafında ve onlar için ürkütücü bir figür olmayan bir kadınla olmalarına izin veriyorlar. Evet benim işim… ah, bana nasıl bir fırsat sunduklarını bilmeden bunu önüme attılar.

D: Muhtemelen kendilerinin bu konuda rahatsız edilmek istemedikleri bir şeydir bu.

M: Evet. Kadınların çocuklarla belli bir ilgilenme tarzı olduğunu ve kendilerinin buna sahip olmadığını biliyorlar. Kendi önem ve konumlarıyla öyle meşguller ki, çocukları ürkütmemek ellerinde değil. Adeta çocukların ödünü kopartıyorlar (tatsız bir biçimde). Özenle hazırlanmış kostümleri, başlıkları ve cüppeleri ve bu işleve, bu role uygun tüm kişisel eşyalarından dolayı. Yani burada çocuklar ve ben günlük kıyafetlerimizle oynuyoruz. Güneşte oturabiliriz ve hava çok ısınırsa

gölgeye geçebiliriz. Ve birlikte kullandığımız sevecekleri, sıradan gereçlerimiz var, çünkü yaşamımız ortak. Çok az insan sıra dışı otoriter mevkilere gelir ve etraflarında ayrıntılı destek sistemlerine sahiptirler. Bizler günlük sıradan bir biçimde yaşıyoruz. Ve yaşamımızdaki ortak araçları alıp, onların çok daha büyük bir anlayışı temsil edebileceğini anlarsak, o zaman sıradan insanların yaşamlarında bir şeyler başarmışız demektir.

D: Farkına vardığımızdan daha fazla etkiye sahibiz.

M: Evet, bence bu doğru. Sanırım çevremizdeki çocukları ne kadar etkileyebileceğimizin önemini tam olarak bilmiyoruz.

D: Bence rahipler bir hata yapıyorlar. Yetişkinlere de çok faydalı olabilirsin, ama bun farkında değiller.

M: (Yavaşça) Bilgi… Bilginin nereye gideceğini bilmiyorum.

D: Yani, sen çocuklara yardım ederek üzerine düşeni yapıyorsun.

M: Evet, bu basit bir hazırlık. Ama sahip olduğum tüm bilgi… bilmiyorum, belki kendisine aktarabileceğim birileri bana gönderilir. Kafam çok dolu. Kafam… elimden geleni yapıyorum.

D: Ben varım. Öğrenmeye hevesliyim ve yaptıklarını takdir ediyorum.

M: Teşekkür ederim.

D: Peki rahipler senin orada olmanı istemiyorsa, neden oradasın? Belki seni kovarlar ya da oradan gitmene sebep olurlar diye düşünmüştüm.

M: Anladığım kadarıyla buraya bağlıyım. Bu, birlikte çalıştığım insanlar tarafından ayarlandı. Aldığım eğitim ve yapılan hazırlığın sonucuydu. Eğitimim tamamlandığında Tapınağa gidecektim. Buranın benim öğretmem ve bilgiyi paylaşmam için mükemmel bir yer olması

gerekiyordu. Bunların olacağını bilmiyorlardı. Bu şekilde olmaması gerekiyordu, ama şimdi bu konuda yapılacak bir şey yok. Rahipler benim mistik bilgiye sahip olduğumun farkındalar ve bunun sıradan insanlarla paylaşılmaması gerektiğini düşünüyorlar. Ne de benim bir öğretmen olarak etkili bir konumda olmamı istiyorlar. Bana verilen bilgileri etkili bir biçimde bastırmışlar gibi. Sadece küçük bir çıkış noktasına izin veriyorlar ve bu da çocuklarla. Ama çocuklar, benim yapmak için hazırlandığım şeyin çok küçük bir parçası. Yapmaya hazır olduğum şeyi yapmama izin verilmiyor. Bu yüzden aklım… kafam çok gergin, çok dolu.

D: Bence rahipler muhtemelen senden korkuyorlardır. Her şeyi kendi yöntemleriyle yapmak istiyorlardır.

M: Evet. Bence bu adamlar her ne kadar spiritüel lider pozisyonuna gelmiş olsalar da, Yasa Kitapları'na harfi harfine riayet ediyorlar. Bilgiyi ya da Tanrı'nın hediyesi olan kalbin hissettiklerini kullanmıyorlar, sadece yazılı sayfalardan okunabileni kullanıyorlar. Ve benimle paylaşılmış olan ve benim diğerleriyle paylaşmam şart olan bilgi, ezoterik türden. Bundan hoşlanmıyorlar. Bir şekilde bundan korkuyorlar, ama daha da ötesi- bunun Yasa'nın tamamlayıcısı olduğunu anlamıyorlar. (Tevrat ya da Yahudi davranış kurallarından bahsediyor). Bunu spiritüelliğin önemsiz, adeta düzensiz bir yönü olarak görüyorlar. Bunun bir kadının zihninde esaslı bir şekilde var olduğunu düşündüklerine inanıyorum, çünkü bu mantıklı düşünmekten ziyade, hissetmek, sezmek ve ruhun bilişidir. Ah, onların kuralları!

D: Ne tür kurallar bunlar?

M: Her şey için kuralları var. Kalbin içine bakmak yerine her şeyi Kitap'ta arıyorlar.

D: Onlara açıklamaya çalışsan da anlayacaklarını sanmıyorum. Onlar doğru türden insanlar değiller.

M: Sana katılıyorum.

D: Ama bu şekilde karşılaştığımızda ezoterik bilgilerinin bir kısmını benimle paylaşmanı umuyorum. Bunları öğrenirsem sana minnettar olurum. Bu, senin bilgileri kafandan çıkartmana yardım edebilir.

M: Şu an… bu kabul edilebilir gibi görünmüyor.

D: Şimdi demek istemedim. Bir ara demek istedim.

M: Neyi almak istediğini anlaman için bir inisiye ya da tanıtımdan geçmen gerekir. Sonra, bu bilginin sorumluluğunu gerçekten isteyip istemediğine karar verirsin. Dediğim gibi, bu bilgiyi aktaramadan taşıyor olmak başımda fiziksel bir ağrı yapıyor. Buradan buraya, fiziksel bir ağrı (alnı boyunca elleriyle gösterdi).

D: Alnın boyunca. Pekala, rahatsız olmanı istemiyorum.

M: Ben alıştım. Ağrı hep orada.

D: (Hissettiği fiziksel duyumları hafifletmek için telkin yaptım). İkimiz konuşurken bu seni rahatsız etmeyecek. Hiçbir şekilde rahatsız olmanı istemiyorum.

M: Teşekkür ederim.

D: Ama belki birlikte çalıştıkça ve ben seni ziyaret ettikçe beni inisiye edebilirsin ve isteyip istemediğimi öğrenebiliriz.

M: Bu sana bağlı. Hafife alınmayacak bir sorumluluk.

D: Pekala. Ama bugün senin ne yaptığınla ilgileniyorum. Çocuklarla oynuyorsun. Etrafta başka insanlar da var mı?

M: Görünüşe göre etrafta dolaşan insanlar var. Yürüyüşlerinin özel bir amacı ya da belirli bir hedefi yok gibi görünüyor. Daha çok ziyaret etmek, etrafa bakmak, nasıl bir yer olduğunu görmek için gelmiş gibiler. Belki bizim bölgemizin dışından gelmişlerdir ve buradan uzakta yaşıyorlardır. Dolayısıyla bu, bu alana gelmeleri ve bu Tapınak'la tanışmaları için özel bir fırsat olacaktır. Yukarı doğru bakıyor ve 'Ah, bak!' (eliyle işaret ederek) diyorlar.

D: Tapınak güzel mi?

M: Evet, çok büyük. Uzun ve yüksek alanlar var. Bu bir… 'göz korkutucu' deyimini kullanmak istemiyorum, ama büyüklüğü olağanüstü.

D: Herhalde bundan dolayı hayret ediyorlar. Peki, bugün, Tapınağın çevresinde başka bir şey oluyor mu?

İsa olduğunu varsaydığım adamla karşılaşmasına geri dönmeye ve o hikayeye devam etmeye çalışıyordum. Bu günün aynı gün olup olmadığını bilmiyordum.

M: (Usulca) O adam!

D: Hangi adam?

M: O ışıktan olan adam.

Görünüşe göre onu bir kez daha görüyordu. O sahneye gitmesini istemeden ona geri dönmüştük. Zaten niyetimiz buydu ve Mary'nin bilinçaltı bunun farkındaydı.

D: Seninle en son konuştuğumuzda, onu sütunların arasından görebiliyordun ve otoriter bir tonda başka insanlarla konuşuyordu. Gördüğün bu mu?

Yüz ifadeleri hoş bir deneyimdi.

M: Evet. Aynı ışık.

D: Işık neye benziyor?

M: Işık beyaz. Onun etrafını tümüyle sarıyor.. Bedeninin her yerinden ışık çıkıyor. Ayaklarından… bedeninin her yerinden… kafası da dahil (hayretler içindeydi). Sanki bir ışık kapsülünün içinde yürüyor gibi.

D: Ah, bu kulağa çok hoş geliyor.

M: Bu çok olağanüstü. Ben hiç böyle bir şey görmedim. O ışıktan.

D: Buna sence ne sebep oluyor?

M: Onun ruhu. Bu, onun içsel ışığının dışa vurması. Bu ışık fiziksel bir bedende tutulamaz ve bu sebeple dışarı yayılır. Bu gerçekten çok net, sadece benim görmem için.

D: Böyle bir şeyi görebildiğin için şaşırdın mı?

M: Ah, hayır, hayır, bu olağanüstü bir şey değil. Sadece ışığın türü çok sıra dışı. O kadar beyaz bir ışık ki.

D: İnsanların etrafında ışık görmenin olağan dışı olmadığını kastediyorsun.

M: Hayır, hayır, değil. O konuda bilgim var.

D: Gördüğün diğer ışıklar farklı mıydı?

M: Evet. Bu çok farklı. Bak, çocukların yumuşak ışıltıları var. Pembe, sarı ve yeşil ışıkları var. Onlar çok yumuşak, çocuksu parlayan mücevherler. Bu

adam bir elmas gibi. Bu adam berrak beyaz, güçlü bir ışık. Çok, çok güçlü.

D: Ne yapıyor?

M: İnsanlarla konuşuyor. Konuşurken kollarını kullanıyor. Çok inandırıcı konuşuyor. Bazı insanların davranışlarından hiç memnun değil.

D: Onun bunları söylediğini duyuyor musun?

M: Hayır, sesinin tonundan anlayabiliyorum. Sözlerini net olarak duymuyorum. Başka bir yöne bakıyor ve sesi benim olduğum yerden uzağa yansıyor. Ama ses tonu çok şey anlatıyor.

D: Sanki bir şeyden memnun değilmiş gibi mi?

M: Yani, bu bir azarlama değil. Daha çok… bir açıklama gibi. Kendinden emin bir açıklama. Gerçeği görebilirlerse, o zaman O'nun ışığıyla daha uyumlu olacaklar.

D: İnsanların bunu yapması zor.

M: Etrafında duran insanlar çok karanlık ve yoğun bir enerjiye sahip gibi görünüyorlar. Sanki… (nefes aldı, aniden hatırlamış gibi) sanki kömür yığınlarıyla konuşuyormuş gibi! (güldü). Gerçekten çok karanlık ve yoğun görünüyorlar. Ve onun muhteşem bir ışığı var. Onların bu yoğunluktan çıkmasına ve ışığının bir kısmını almalarına izin vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Dikkatlerini çekmek ve söylediklerinin önemini anlamalarına yardımcı olmak için kesin bir dille konuşuyor. Kaba değil. Dedikleri gibi, nazik ama kesin.

D: Bazen olması gereken şey budur.

M: Evet, Bu adam çok sevgi dolu. Sanki bütün o kömür parçalarını seviyormuş gibi görünüyor (güldü). Ve o kadar çok istiyor ki… (yeniden nefes aldı, yine aniden aklına gelmiş gibi). Ahhh, onları elmasa

dönüştürmek istiyor. Bu yüzden kömür benzetmesi var. O kömür yığınları da kendisi gibi elmasa dönüşebilir. (Bu buluş onu çok memnun etti).

D: Yine de çok çalışmak gerekir bunun için, değil mi?

M: Ah, onlar çok yoğunlar. Onlar çok karanlıklar. Oldukça büyük bir proje.

D: Gidip onu dinlemek ister misin?

M: Sanki beklemem gerekecekmiş gibi hissediyorum. Çocuklar benim gözetimimde olduğu sürece onların küçük ruhlarını neşeli, güvende ve emniyette tutacağım, böylece benimle olduklarında kendilerini her zaman koruyucu bir koza içindeymiş gibi hissedecekler. Bu, öğretileri geliştiriyor. Öğretmen ve öğrencilerin bir olduğu gibi, etrafımızdaki bu kozayı bir birim, bir beden olarak koruduğumuzda, öğretilerin zihinlerinin derinliklerine yerleşmesine daha açık olacaklarına inanıyorum.

D: Geçen sefer bundan bahsettiğinde çocukları oraya götürmekten korktuğunu sanmıştım. Çünkü sen bu adamın kim olduğunu ve ne dediğini bilmiyordun, belki bu çocukları korkutabilirdi.

M: 'Gel ve dinle' diyen bir adam vardı. Ben çocuklarla kalacağım. Çocuklarla olan ilişkim çok önemli ve bu güvenin yıkılmasını istemiyorum. Sanki birlikteyken renkli bir ışık küresinin içindeymişiz gibi. Evet, burada kalacağım, burada duracağız. Ama bu beyefendinin gelmesinin sorun olacağını sanmıyorum. Aksine onun ışığı bizim ışığımızı kapsayacak şekilde genişleyecektir.

D: Belki korktuğun için gitmedin, çocukların bir şekilde tehlikeye girebileceğini düşündün sandım.

M: Hayır, bu daha çok kendi alanımızı korumakla ilgili. Yani, siyah kömür yığınlarının etrafında dolaştığında, kendi auranı, kendi parıltını ve ışığını mecburen etkilersin.

D: Evet, anlıyorum.

M: Ve çocuklarla aramda bir güven bağı var. Onları o diğer enerjinin içine sokmak istemem. Yaşamları boyunca o enerji etraflarında fazlasıyla olacak. Güvene dayalı bir ilişkimiz var. Bunu sürdüreceğim.

D: Bu güzel. Etrafında olmaktan endişe ettiğin kişi o adam değildi.

M: O adamdan korkmam gerektiğini düşünmüyorum.

D: Zamanda biraz ileri gideceğim. En son senin varlığını hissedip arkasını döndüğünü mü söylemiştin?

M: Evet. Sanki aramızda bir bağ varmış gibi. Bu, fiziksel alanda hareket edebilen bir bağ. Sanki birbirimize doğru çekiliyoruz. Onun ve benim içimdeki enerji benzer enerjiler ve bizler o ışık enerjisine doğru çekiliyoruz.

D: Bana ne olduğunu anlatır mısın?

M: Benim varlığımı fark ediyor, çünkü o, enerjiye duyarlı birisi.

D: Konuştuğu insanlarınkinden daha farklı bir enerji türü olmalı.

M: Evet, evet (sessizce güldü).

D: (Uzun bir duraklama) Şimdi ne yapıyor?

M: Hala diğer insanlarla konuşuyor. (Uzun bir duraklama)

Yüz ifadesinden bir şeyler deneyimlediği anlaşılıyordu.

D: Ne oldu?

M: (Usulca) Evet, o… o gelecek.

D: Ne demek istiyorsun?

M: (Sevinçli bir sesle) O gelecek. Işığımıza yanıt verecek.

D: Sence o etrafınızdaki ışıkları görebiliyor mu?

M: (Emin bir şekilde) Ah, evet! O görebilir. Görebilir. Göremediği bir şey olduğunu düşünmüyorum.

D: Çok olağanüstü bir insan olmalı.

M: Öyle. Yanımıza geldi! Dediğim gibi ışığı bizim ışığımızı da kapsayacak şekilde genişledi. Artık onun ışığının bir parçasıyız.

D: Ne yapıyor?

M: (Aşırı hayranlıkla) Çocuklar parlıyorlar. Çocuklar parlıyor. Onlar… (şaşkın ve sevinçli sesler çıkarıyordu). Canlı… evet, enerji canlı… Ahhh! Bütün vücudum titriyor. Ahhh! Çocuklar… çocuklar (sessizce güldü). Çocuk gibi davranıyorlar. Kolunu, cüppesinin kenarını çekiştiriyorlar ve ondan diz çökmesini istiyorlar - ki o da diz çöküyor. Çocukları anlıyor. Evet ve çocuklar ona karşılık veriyor. Sanki bu adam onların kaşık kaşık beslendikleri şeyin yetişkin hali. Sanki ‘’Ahh! Biz de onun gibi olabiliriz! Bak! Büyüyünce işte böyle olunuyor!’’ der gibiler.

D: Onlar bunu hissedebiliyorlar mı?

M: Evet. Ah, işte… onun ışığına alındık. Bu çok harika… olağanüstü… (Sesi o kadar sevinç doluydu ki, cümleleri tamamlamakta güçlük çekiyordu.).

D: Hissediyor musun?

M: Evet. Bütün bu, sanki zaman ve mekanın dışındaymışız gibi hissediliyor. Hepimiz bu beyaz ışık küresinin içindeyiz (derin bir nefes aldı). Çocukların ne öğrendiğini bilmek istiyor.

D: Onlarla mı konuşuyor?

M: Ve onlara ‘ En sevdiğin oyun ne?’, ‘En sevdiğin şarkı hangisi?’ ve ‘Bana gösterir misin?’ diye soruyor. Ama … çocuklar bir araya toplanamayacak kadar heyacanlılar ve… (keyifle güldü).

D: Kalabalık onu takip etti mi?

M: Orada, aşağıda insanlar var, evet. Sanki çocuklar kalabalığın enerjisini de değiştirdiler. Şimdi kalabalığı siyah, yoğun topak olarak değil, daha çok renk grubu, birçok renk, doku ve şekil olarak hissediyorum. Çok belirgin değiller ama orada bir kalabalık var. Onlarla aynı alanda değiliz.

D: O yanınıza geldiğinde bir şey mi olduğunu kastediyorsun?

M: Evet, biz… bu sahnede asılı kaldık (sessizce güldü). Biz kendi dünyamızdayız (mutlu bir şekilde güldü). Bu çok hoş.

D: Seninle de konuşuyor mu, yoksa yalnız çocuklarla mı konuşuyor?

M: Sanki kim olduğumu biliyormuş gibi. Ve bunun konuşulmasına gerek yokmuş gibi. Sanki çocuklara örnek oluyor. Buradaki varlığının, bu anda onlarla geçirdiği zamanın anısı, yaşamları boyunca çocuklarla kalacak. Onun buraya gelmekteki esas amacı çocukların bu enerji ve bağlanma deneyimini yaşamaları ve bu beyaz ışıkta yükselmeleri. Ve zaman ve mekanda asılı kalmaları. Çocuklar bunu her zaman hatırlayacaklar… hatta diğer yaşamlarında bile hatırlayacaklar. Onlar bu ilişkiyi kurdular.

D: Onlarla konuştu mu, yoksa sadece onların arasında olması yeterli miydi sence?

M: Onların yanında diz çöktü. Onların seviyesine indi. Kollarını onlara doladı. Çocuklar heyecanlı ve onunla iletişim halindeler. Hepsini aynı anda anlayabiliyor gibi görünüyor. (Durakladı) Bana bakıyor. (Nefes aldı) Ahhh! O her şeyi anlıyor! Ahhh! (Adeta duygularına kapılmıştı).

D: Ne oldu?

M: (Neredeyse ağlayacak gibiydi, sesi titriyordu) Anlıyor. Kafamdaki acıyı anlıyor. Bildiklerimi paylaşmama izin verilmediğini anlıyor. Ahhh! Yaptıklarım için beni seviyor. Sanki bu yeterliymiş gibi… Çocuklarla çalışmak… Bilgimi onların genç, gelişen beyinleriyle elimden geldiğince paylaşmam yeterli olacak. Yeterli olacak. Ahhh! O adam! Sanırım başımdaki ağrıyı aldı.

D: Sana dokundu mu?

M: Hayır. Ama ağrı geçti.

Olağanüstü deneyimine öylesine dalmıştı ki, kendimi neredeyse davetsiz bir misafir gibi hissettim.

D: Seninle konuştu mu, yoksa sadece zihinsel olarak mı iletişim kurdu?

M: Zihinlerimiz arasında bir iletişim vardı. O… o da aynı yüke sahip. Çok fazla bilgisi ve düşüncesi var. Ve sanki onun da paylaşmasına izin verilmiyormuş gibi. Onu buraya çeken aramızdaki bağlantı olabilir (derin bir iç çekti). Benzer bir yoldayız. Ortak bir anlayışa sahibiz.

D: Bütün bunlar olurken kalabalıkla konuşmayı bıraktı mı?

M: Evet. Onlarla paylaşacakları bitmişti. Sanki bizim yanımıza gelmesi onun için çok özel bir şeydi ve kalabalığın bununla alakası yoktu. Onlar sadece seyirciydiler. Oradaydılar ve tanık oldular ama katılmadılar. Neye tanık olduklarını bile anladıklarını sanmıyorum. Eğer o sırada biz de görünmez olduysak buna şaşırmam. Çok çok yukardaydık.

D: Çok yukardaydık derken ne demek istiyorsun?

M: Ah, demek istediğim… ışığın içinde çok genişledik. Yani… biz öylesine parladık ki.

D: Diğer insanlar muhtemelen olağan dışı bir şey olduğunu görmediler bile. O şimdi ne yapıyor?

M: (Sessizce) Şimdi içinden çıkmamın çok zor olduğu bir sakinliğe sahibim.

D: O hala orada mı?

M: Hala burada olduğunu sanıyorum. Görünüşe göre… bedenimi terkettim. Ve bedenime geri dönmem gerekiyor.

D: Evet, çocuklar için dönmen gerek. Onları orada bırakamazsın.

M: Ah, hepimiz güvendeyiz. Sadece… bedenime geri dönene kadar, şu an seninle yaptığımızı iyi yapamam (Derin bir şekilde iç çekti).

Görünüşe göre bedeniyle yeniden birleşebilmek çabasıyla derin nefesler alıyordu.

M: Bu bir şifalanmaydı. Sanki benim için çok acı veren bir şeyi kendi içine aldı. Beni gerçekten rahatlattı. Ve bu yüzden kendime gelmekte zorlandım.

D: Belki başın artık seni o kadar rahatsız etmez.

M: (Yavaşça) Geçti. Ağrı geçti. Yaptığının bu olduğuna inanıyorum. Onun bu yeteneğe sahip olduğuna inanıyorum. O kömür yığınlarından birinin etrafını sarabileceğini ve onu elmasa dönüştürebileceğine inanıyorum (yavaşça güldü). Bu tür bir anlayışa ve… düzeye sahip olduğuna inanıyorum. O benim hiç bilmediğim bir düzeyde. Böyle bir düzeyin varlığını bile anlamış olduğumdan emin değilim. O hala bizimle beraber.

Hala beyaz bir ışık küresindeyiz, ama burada asılı kaldık. Zamanın dışındayız. Çocuklar da bizimle beraber zamanın dışındalar.

D: Sanırım bu çok tuhaf bir histir, ama nahoş değildir. (Rahat olduğundan emin olmak istedim.)

M: Ah, hayır. Kim buradan ayrılmak ister ki? Hayır bu çok yüce bir düzey.

D: Diğer insanlarla konuştuğunda onların neden bunu hissetmediğini merak ediyorum.

M: Sanırım, bedenlerini ve zihinlerini bunu kabul etmek üzere açmadıkları için. Bu, sanki başarımızın bir teyidi olarak bize verilmiş bir hediye gibi. O sadece gelip bizimle birlikte olarak, bizi kendi ışığına ve titreşimine alarak, yolumuzda ilerlememize yardım etti. Adeta bize bir hediye verdi. Bu bittiğinde hepimiz farklı olacağız.

D: Yani sana dokunması, ya da seninle konuşması gerekmiyordu, değil mi?

M: Hayır. Yaptığı, çocukları onların seviyesinde kabul etmekti, böylece onlar ne kadar değerli olduklarını anladılar. Her biri ayrı ayrı, kendi özel yetenekleri ve kendi özel görevleri ile çok değerli ruhlardır. Ve onların seviyesine diz çökerek, onlara dokunarak ve onların kendisine dokunmalarına izin vererek, onların kendi bireysel ruhlarının tam bir onayına sahip olmasını sağladı. Ve o orada durup benimle bir olurken, onlar aşkınlığa tanık oldular. Bu, onların bedenlerinin dışındaki ruhlarının ötesine geçmelerine ve onu tanımalarına olanak sağladı. Artık kendi içlerinde ikamet eden ruhun gerçekliğine sahipler. (Bütün bunlar alçak bir sesle ve büyük bir hayranlıkla söylendi.)

D: Ve hiçkimse asla bunu onlardan alamaz. Belki onlar daha açık oldukları için bu, çocuklar için daha kolaydı.

M: Evet, onlar bu genç bedenlerde hala yeni ruhlardır. Onlar (sessizce güldü) henüz yoğunlaşmamışlardır.

D: Bu güzel bir söz.

M: Onlar hala ışıklar. Yani, bu eminim sonsuza kadar devam etmez. Biz… günlük halimize geri dönüyoruz.

D: Bu da oldukça farklı tabii.

M: Evet. Ve artık gitmesi gerekiyor. Merdivenlerden inerken bizi kutsuyor. Her zaman bu fırsata sahip olmadığını söylüyor. Bizim için olduğu kadar kendisi için de özel bir sürpriz olduğunu söylüyor. Sanki biz özelmişiz gibi. Onun bize olduğu kadar biz de ona bir hediyeydik.

D: Bu çok iyi. Sizin de ona yardım etmek gibi bir rolünüz vardı.

M: Evet. (Çocuklara hitap etti:) Peki şimdi, çocuklar. Bu bir deneyimdi, değil mi?

D: Ne diyorlar?

Dediğime aldırmadan bu deneyimle ilgili çocuklarla konuştu.

M: Biz buna ulaşabiliriz. O nasılsa biz de öyle olabiliriz. Bizi daha büyük anlayışlara hazırlayan küçük fikirlerimiz var. Ve bu yaşamda istediğimiz kadar çok insana dokunabilir ya da dokunamayız, yinede ruhlarımızın yaşadığımız bu bir anda muazzam bir gelişme kaydettiğini biliyoruz. Bir hediye aldık. Bu sanki… ah! Bu hediye muazzam büyüklükte. Ah! Sanki şimdi mevcut yerimizden yılllar, yıllar ilerisine fırlatılmışız gibi. Zamanı çökertebiliyordu, sanki şimdi bir dakika öncesinde olduğumuzdan birçok yaşam daha ilerideyiz. Çocuklar bana karşı daha uysallar. Artık farklı

olduğumuzu anlıyorlar. (Derin bir iç çekti) Aynı zamanda bedenlerimize ve zihinlerimize yeniden uyum sağlamanın zamanı geldi. Gün batıyor. Anne babalar çocuklarını almaya geliyorlar.

D: Acaba anne babalarına neler söyleyecekler ya da söyleyecekler mi?

M: Bilmiyorum. Çocukların anne babalarından farklı anlayış derecesi vardır.

D: Bu, insanın yaşamında bir kez yaşayabileceği bir deneyim gibi.

M: Evet. Bana da öyle geliyor. Bu… muazzam bir hediyeydi.

D: O adam kimdi? Biliyor musun?

M: Adını hiç söylemedi. Ben de sormadım. Ama o ışıktandı. O Tanrı'nın Oğlu gibiydi. O, herhangi birimizin dünyada şu anda eriştiğimizden daha yüksek bir anlayışa sahipti. Adeta bana öğretilen tüm gizemlerin bedenlenmiş haliydi. Onlar yapıldığında nasıl görünüldüğüydü. Nihai bir ürün gibiydi. Bizimle paylaştığı şey… bizi farklı bir boyuta yükseltti. Ve bunu yaparak, bizim neler yapabileceğimizi gösterdi. (İç çekti) Ve böylece…

D: Onun Tanrı'nın Oğlu gibi olduğunu söyledin. Hepimiz Tanrı'nın evlatları değil miyiz?

M: Evet. O sadece yetenekleriyle O'na daha yakındı. Daha önce kömür parçalarından bahsetmiştim, değil mi? Bu tür bir ışık olabilmeleri için çok yol katetmeleri gerekiyor. Çocuklar ve ben kömür parçaları değiliz, ama onun bulunduğu seviyedeki ışık da değiliz. Ve hepimiz Tanrı'dan yayılan ışığımıza geri dönüyoruz. Bu adamın o seviyede olup aynı zamanda yeryüzünde dolaşabiliyor olması… Ben… bunu kavrayamıyorum… O çok özel bir insan.

D: Çevremizde bu tür pek çok kişi olduğunu sanmıyorum, değil mi?

M: Hayır. Hiç onun gibi biriyle karşılaşmadım. Onun bir misyonu var. Sanki bizden ayrılırken kendisi için çizdiği yola geri dönüyormuş gibiydi. Ve bize gelen bu yan yol… sadece yan yoldu. Yürüdüğü ana yol değildi. Ama bu tali yola uğraması kesinlikle hepimiz için bir hediyeydi. Sanki çocuklar ve ben de ona fayda sağladık, onun bize fayda sağladığı gibi. (Aniden gerçeğe döndü) Ve artık, (iç çekti) son çocuklar da gidiyor. Mumları yakmanın zamanı geldi. Bu gece yatağımda üzerinde düşüneceğim çok şey olacak.

D: Evet, çok şey olacak. Ve bu deneyimi benimle paylaştığın için gerçekten sana teşekkür ederim. Tekrar geldiğimde bana bu tür şeylerden yine bahseder ve benimle deneyimlerini paylaşır mısın?

M: Buna benzeyen başka deneyimlerim olacağını sanmıyorum.

D: Bunun gibi olmasalar bile. Benimle bilgilerini benimle paylaşır mısın?

M: Evet, elbette. (Duygusal bir şekilde) Yaşamımı seninle paylaşacağım.

D: Bundan onur duyarım.

M: Artık yalnız kalmam gerekiyor.

D: Anlıyorum. Kendi başına kalmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Sana teşekkür ediyorum ve başka bir zaman yeniden gelmek istiyorum.

M: Teşekkür ederim.

D: Pekala. O sahneden çıkalım. O sahneden uzaklaşmaya başla ve Abigail'in dinlenmesine ve deneyimledikleri üzerinde düşünmesine izin ver.

Sonra Mary'yi uyanık haline, tam bilincine geri getirdim. Bu deneyim öyle derindi ki, kasette kaydedilen aşırı duyguları aktarmak imkansız. Deneyimi anlatırken sesi kadife gibi yumuşak ve şefkatliydi. Aşırı

hayranlıkla doluydu ve deneyimin içine çekilmişti. Onu dinlerken derinden etkilendim ve deneyimin harikalığını hissederek özümsemeye çalıştım. Çoğu kez kendimi sorular soran davetsiz bir misafir gibi hissettim. Onu zamanımıza geri getirip uyandırdığımda hala yaşadığı deneyimin büyüsüne kapılmış haldeydi. Kısa bir süre sonra bunun buharlaşıp gideceğini çok iyi bildiğinden, elinden geldiğince uzun süre onu canlı tutmak istiyor gibiydi. Uyanık olmasına rağmen, zihninde tüm detayları düşünerek yatakta sessizce yattı. İnanılmaz güzelliğe sahip, her şeyi kapsayan bir olaydı ve onu aklından çıkarmak istemedi.

Kayıt cihazını yeniden açtım ve aşağıdakiler uyandıktan sonraki konuşmamızın bir kısmı:

M: Uyuduğum küçük odamda gözlerim açık bir şekilde yattığımı hatırlıyorum. Etrafımdaki hala ışık enerjisinin şarjımıydı, ya da ne olduğunu anlamaya mı çalışıyordum bilmiyorum. Ama o gece bana uyku yoktu.

Daha yüksek sesle konuşarak, yarattığı tılsımı bozmak için odanın içinde dolaşmaya başladım.

D: Evet, oldukça büyük bir deneyimdi, değil mi?

M: (Hala yaşadıklarını düşünüyordu) Biz… adeta dünyadan dışarı çıkarılmıştık. Sanki bu ışık küresinin içinde tutuluyorduk. Zaman ve mekanın dışındaydık. Görünmez hale geldiğimizi düşünmeden edemiyorum.

D: İzleyenlerin neler olup bittiğini anladığını sanmıyorum. Muhtemelen sıra dışı bir şey görmediler.

M: Belki de. Bunun nasıl işlediğini bilmiyorum.

D: Bütün o insanların kömür topakları gibi olduğunu söyledin. Muhtemelen ne olduğunu anlamadılar. Herhalde sadece çocuklarla oynayan bir adam gördüler.

M: Bilmiyorum. Belki bu, onlar için de bir deneyimdi. Biz kendi ortamımızda olmamıza rağmen, bunu kalabalığın da görmesini sağladığını düşünüyorum. Kalabalık fiziksel bedenlerimizdeki değişikliği farkına varmış olmalı, çünkü fiziksel bedenlerimizde bir değişiklik oldu. Genişledik. Işık bedenlerimizi genişletti. Onların bunu görebilmeleri…. belki de bu bir gösteriydi. Bu adam, ‘‘Bu mümkün olandır. Saf, yeni ve korkusuz olan bu çocuklara bakın. Ne olabildiklerini görün. Bir de güven ve inanç dolu bu kadına bakın. Bakın nasıl dönüşebiliyor. Bu sizin de yapabileceğiniz bir şey.!!’’ dedi. Bir tür değişiklik gördüklerine inanıyorum.

D: Evet, ne kadarını görmüş olabileceklerini söylemek zor. Yani, çok güzeldi. Sanırım artık yaşayanlar diyarına geri dönmenin zamanı geldi. Ama neler hissettiğini hatırlaman harika bir şey. Bunu bir armağan olarak saklayabileceksin. Çoğu insan uyandığında hatırlamıyor.

M: Yani, muazzam bir rahatlama oldu. Tüm bedenim yükünden arınmıştı. O yükün nereye gittiğini bilmiyorum, ama o, bu yükü benden alabilmişti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Ama zihnimdeki bağlantıyı anladığı için sanki o enerjiyi serbest bırakabilecekmişim gibi oldu. Çünkü biri beni anladı.

D: Sence bu deneyimini mevcut yaşamında kullanabilecek misin?

M: Bu anının bana bir armağan olduğuna inanıyorum. Ve bu yaşamımda yolumda daha da ilerlediğimde bundan yararlanabileceğim. Çocuklar büyüdükçe, farkında olsunlar ya da olmasınlar, yaşamlarında bu örüntülere sahip olacaklarını söylemiştim, hatırlıyor musun? Bana burada verilen buydu. Bilinçli zihnimde kalsın ya da kalmasın, şimdi bu, bu yaşamımın bir parçası olabilir. Ve ihtiyacım oldukça, onu kullanabileceğim.

D: Bu çok iyi.

Normalde danışan, diğer kişilikle tamamen özdeşleştiği oldukça derin bir trans halinden uyandığında seans sırasındaki anılarını berrak bir biçimde hatırlamaz. Ama bu durumda bilinçaltının, onun bunları hatırlamasını sağlamak için geçerli bir amacı olduğunu daha sonra anlayacaktım. Bu anılar onun mevcut yaşamına zarar vermeyecek, aksine onu büyük ölçüde iyileştirecek önemli değişikliklere sebep olacaktı.

Mary daha fazla seansa gerek olmadığını düşündü. Üzerinde birkaç ay düşünecek kadar çok bilgi almıştı. Arkansas'taki dağlarımıza kış çökerken ikimiz de rutin hayatımıza döndük.

Yaklaşık bir ay sonra bir toplantıda yeniden karşılaştık. Mary bana geldi, beni kucakladı ve bana onun tüm yaşamını değiştirdiğimi, regresyon deneyiminin onun üzerinde çok derin bir etkisi olduğunu söyledi. Ona yepyeni bir dünyanın kapılarını açmıştı. Tenha bir köşede oturduğumuzda bana üç kez evlenip, üç kez boşandığını söyledi. Hep bulmaya çalışıp bulamadığı bir şeyi arıyor gibiydi. Kocaları kötü insanlar değillerdi, onlar sadece insandı, buna rağmen hepsinde bir kusur buluyordu. Şimdi, geçmiş yaşamındaki bu adama karşı derin ve dünyevi olmayan bir aşk yaşadığını ve o zamandan beri onu yeniden bulmaya çalıştığını fark etmişti. Ama

bilinçsizce, onu ölümlü insanların arasında arıyordu ve asla bulamadı, çünkü böylesine derin ve bencil olmayan bu sevgi dünyaya ait değildi. Hiç bir dünya erkeği aynı düzeyde olamazdı. Tüm kocalarında bu inanılmaz duyguyu bulmaya çalışmıştı ve onlar insan oldukları için bulamamıştı. Hayal kırıklığı içinde bir dünyalı erkeğin daha az ölümlü sevgisine razı olmak yerine aramaya devam etmişti. Bu arayışını ve kusursuzluğa ve kusursuz sevgiye olan gereksinimini bilinçli olarak anlayamamıştı.

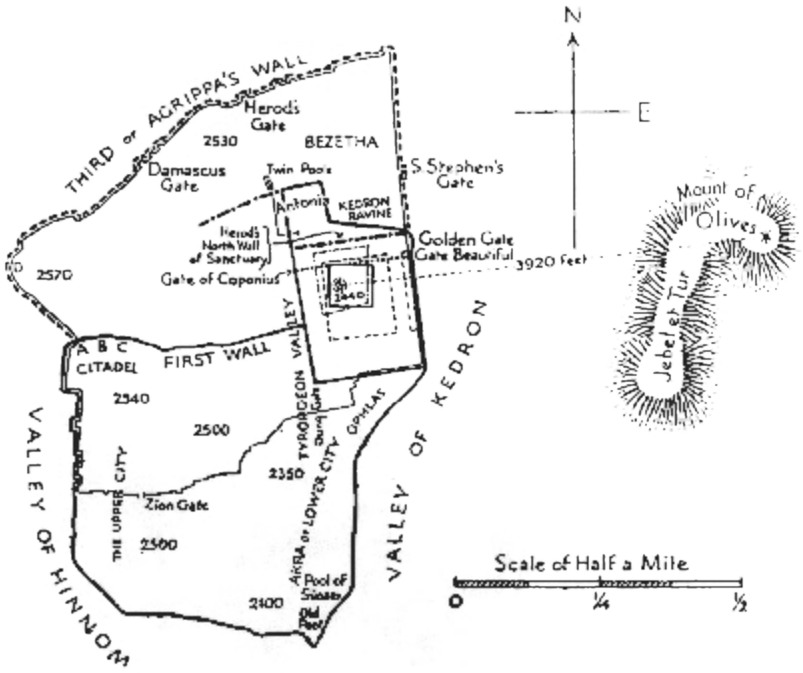
Mary, regresyondan sonra tüm yaşamının tersine döndüğünü söyledi. Önünde yepyeni bir dünya açılmıştı ve bu dünya harikaydı. Yaşamında ilk kez kendine, bir erkekle normal bir şekilde ilişki kurmaya izin vermişti ve bu tümüyle yeni bir deneyimdi. Artık bir ilişkisi olabileceğini ve ilişkide olduğu erkeğin insan olmasına, kusurlarına ve her şeye izin verebileceğini biliyordu. Kendini korkunç bir yükten kurtulmuş gibi hissediyordu. İnsan sevgisinin ne olması gerektiğine dair makul olmayan yüksek beklentilerini artık bir kenara koymuştu. Böylesine inanılmaz bir aşkın gerçek olduğunu anlamış ve bunu yaşamıştı. Ama o bu dünyadan olmadığı için, bu hayatta onu yeniden bulamayacağını da anlamıştı.

Abigail'in yaşamını daha fazla araştırmak istiyordum, ancak bu mümkün değildi. Mary başarılı olduğu işi ve yaşamında, yeni bir aşk ilişkisiyle çok meşguldü. Ara sıra görüştüğümüzde yaşamından memnun ve barışık görünüyordu, ama tekrar regresyon yapmaya gerek duymuyordu. En önemli sorununun çözümünü bulduğuna inanıyordu ve bu, benim işimin en önemli kısmıdır. İnsanların, diğer geçmiş yaşamlarından sızan, müdahale eden problemler ve kalıplar olmadan, mevcut yaşamlarında en etkili biçimde yaşayabilmeleri için uyum sağlamalarına yardımcı olabilmeyi arzu ediyorum.

Abigail'e ne olduğunu asla öğrenemedim. Görünüşe göre kendini Tapınak'ta hizmet etmeye adamıştı ve orada kalması gerekiyordu. Ama İsa

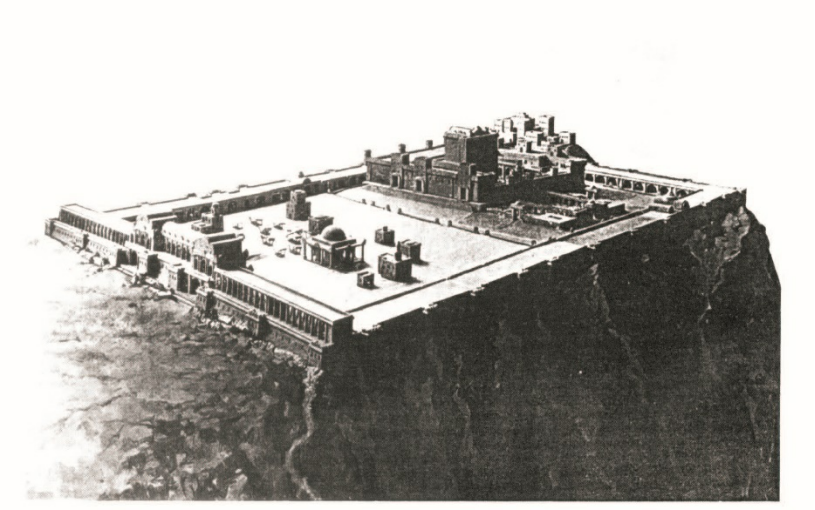
ile karşılaşmasından sonra yaşamının kolaylaştığını düşünmek istiyorum. Onun kafasındaki ağrıyı hafiflettiğini ve kendisine verilen mükemmel bilgileri asla başkalarına aktaramasa bile, çocuklarla yaptığı çalışmanın önemli ve yeterli olacağını kendisine gösterdiğini söyledi. Belki de bu öğretileri rahiplerden habersiz çocuklara aktarmanın daha akıllıca bir yolunu bulmuştur.

Çocuklar büyüdüklerinde onun sevecenliğini kesinlikle unutmayacaklardı. Belki daha fazla öğrenmek için ona geri döndüler. Belki olağanüstü bir öğrenci bulmuştur. O yaşamında her ne olduysa, Abigail'in bu karşılaşmayla kutsanmış olduğunu hissediyorum. Yaşamış olduklarını onunla beraber benim de yeniden yaşamama izin verdiği için benim yaşamımın da kutsanmış olduğunu hissediyorum. Onun sözcükleriyle inanılmaz sevgiyi ben de hissedebildim. Abigail bu bilgiyi bizim zaman dilimimize göndererek, tahmin edebileceğinden çok daha fazla bilgi aktardı. Teşekkürler Abigail, sen gerçekten özverili, şefkatli ve harika bir öğretmensin.

Herod's Jerusalem

Hirodes'in Kudüs'ü

Hirodes Tapınağı maketinin Güneydoğu görüntüsü

Dördüncü Bölüm
Tapınak ve Eski Kudüs

Bu kitaptaki bilgiler 1986 ve 1987'de yapılan hipnotik regresyonlarla, danışanların geçmiş yaşamlarına giderek elde edildi. Yayıncım 1993'te İsa ve Esseniler'in devamını yazmamı önerene kadar bunlar dosyalarımda öylesine duruyordu. O zaman, hikayedeki tarihi kaynakları ve iddiaları doğrulamak için gerekli araştırmayı yapmam gerektiğini biliyordum. Bu, işimin gerekli olan ve benim de severek yaptığım bir parçası.

Bu alanda çalışan dikkatli bir regresyon terapisti, seanslar bitene kadar herhangi bir araştırma yapmaz. Eğer hipnotist ya da danışan tarihsel bir dönem ya da konu hakkında herhangi bir bilgiye sahipse, bunun ESP (Duyu Ötesi Algı) yoluyla bilinçsiz olarak aktarılabilme ihtimali olduğu öne sürülmüştür —kanıtlanabilirse, bunu kendi içinde önemli bir fenomen olarak görüyorum. Normalde göremeyecekleri ya da duyamayacakları, odada olan bitenlerden haberdar olduklarına dair belirtiler gösteren danışanlarım oldu. Genellikle ben soruyu sormadan, sanki zihnimi okuyorlarmış gibi cevabını veriyorlar. Cevapları onlara bilinç dışı vermediğimi biliyorum ve hikayeyi benim olacağını hayal ettiğim şeye uyacak şekilde değiştirmiyorlar, çünkü zihnimde bir sonraki adımda ne olabileceğine dair bir şeyi düşünmüş olabilirim ve bu genellikle tümüyle yanlış oluyor. Olayları kendi özgün bakış açılarından anlatıyor gibiler ve ben bu konuda asla bir etkide bulunamam.

Gereksiz bir etkinin olmadığını kendime kanıtlamak üzere birçok kez test ettim. Ancak ne ben ne de danışan, konu hakkında daha önceden herhangi bir bilgiye sahip değilsek, o zaman cevaplar bilinçaltımızın yanı sıra başka bir yerden geliyor olmalı. Bu sebeplerden dolayı, regresyon terapistlerinin terapi tamamlanana kadar araştırma yapmamaları tavsiye edilir.

Bu kitabı baskıya hazırlamanın son aşamalarında, araştırmalarımı yaptığım üniversite kütüphanesindeki eski tozlu ciltleri incelemenin zamanının geldiğine karar verdim. İstediğim kitabı kendi kütüphanemde bulamazsam, Amerika Birleşik Devletleri'nde, herhangi bir kitabı bulabilen güvenilir bir kütüphaneler arası ödünç verme sistemi vardır. Diğer üniversite kütüphanelerinde olan aradığım kitabı bilgisayarlarında bulup bana gönderiyorlar. Bu, işimin bana en çekici gelen kısmıdır. Eski kitapları taramayı, tek bir önemli ayrıntıyı bulmak için saatlerce okumayı seviyorum. Bir kum yığını içinde bir elmas bulmak gibi ve araştırma yapmayı çok severim.

Bulduğum bilgilerden bazıları, anavatanlarının tarihiyle ilgilenen Yahudiler için sıradan bilgiler olabilir, ancak bir Protestan Amerikan olarak benim tarafımdan kesinlikle bilinmiyordu. Bölgenin İsa zamanında olduğu halinin anlaşılması için bulgularımı bu kitapta vereceğim. Herhangi bir öykünün anlatımında gerçek konumu anlamak önemlidir.

Her yıl milyonlarca turist İsa'nın yaşadığı, öğrettiği ve öldüğü yerleri ziyaret etmeyi ümit ederek Kutsal Topraklar'a yolculuk yapıyor. Bunun imkansız olduğunu keşfettim, çünkü bu yerler artık yok. İsa'nın yürüdüğü aynı topraklarda yürümeyi umut edenler bile bunun imkansız olduğunu anlayacaklardır, çünkü o bölgedeki arazi çok değişti.

Bugün Kudüs, dünyanın üç önemli dini için kutsal bir şehirdir: Musevi, Hristiyan ve İslam dinleri. İlk ikisi için Kutsal Şehir olarak tanınır, üçüncüsü

içinse Mekke ve Medine'den sonra gelir. Kudüs, belki de diğer sebeplerden daha çok bu yüzden varlığını sürdürdü — ve bu yüzden, insanlık bir dini inanca sahip olduğu sürece öyle kalacaktır.

Bu kitap için dikkatimi eski Kudüs Tapınağı ve Kudüs'le ilgili ayrıntıları bulmaya odaklamıştım. Abigail'in tapınakla ilgili tanımlamasının doğrulanıp doğrulanmayacağını görmek istedim. Bulduğum şey beni şaşırttı. Birçok antik kentin ortadan kaybolduğu ve tüm izlerinin tarihin derinliklerine gömüldüğü bilinmektedir. Bunlar genellikle titiz araştırmalar sonucu bulunur ve arkeoloğun küreğiyle yavaş yavaş ortaya çıkar. Ancak bir şehir binlerce yıl aynı yerde kalmışsa, o eski uygarlığın kalıntılarının korunmuş olacağını varsaymışımdır. İngiltere'de yüzyıllar öncesine giden kalıntılar gördüm. Roma'da hala Kolezyum ve diğer antik yapıların kalıntıları mevcut. Bu yüzden aynısının Kudüs için de geçerli olacağını düşünmüştüm. Çağlar boyunca o kadar çok dinsel ilgi merkezi oldu ki, bu antik yerlerden bazılarının korunmuş olacağını varsaymıştım.

Bunun doğru olmadığını buldum. Şaşırtıcı bir şekilde, İsa'nın zamanından geriye hiçbir şeyin kalmadığını keşfettim. Hiçbir alan duvarlarla çevrilmemiş ve gelecek nesiller için saklanmamıştı, çünkü zamanında olaylar meydana geldiğinde, yüzyıllar sonra bunların dünya üzerinde sahip olabilecekleri önem ve etkiye dair hiçbir fikirleri yoktu. Dindar hacılara gösterilen alanların çoğunun aslında hiçbir dayanağı olmadığını bulmak şok edici olabilir. İsrail'deki Hristiyan kiliseleri, onun doğduğu, öldüğü vs. varsayılan yerler üzerine inşa edilmiş ve doğru yerler oldukları varsayılır, ancak bunlar mutlak gerçek değildir. Kudüs'te gösterilen kutsal yerlerin büyük bir kısmı, yüzyıllar içerisinde Hristiyan hacıların yararına aşama aşama seçilmiştir ve bazı yerler daha fazla uygun koşulları sağlamak için yer değiştirilmiş veya bir araya toplanmıştır.

3000 yılı aşkın bir süredir, Kudüs bölgesi birçok farklı uygarlık ve kültür tarafından fethedilmiş ve işgal edilmiştir. Şehir sürekli bir değişim, yıkım ve yeniden yapılanma sürecinden geçmiştir. Bir dönemde kullanılmış olan malzeme tekrar tekrar kullanılmış, bazen süreç içinde farklı yerlere dağılmıştır. Bir amaca hizmet etmiş olabilecek yapıtlar, orijinal kullanımlarından neredeyse hiç iz kalmayacak şekilde değiştirilmiş ve yeni baştan yapılmıştır. Kutsal Topraklar alanı ve kutsal noktalar o kadar çok değişti ki, çok az yer kesin olarak tespit edilebilir. Kitabı Mukaddes'te adı geçen Beytüllahim şehrinin yeri bile henüz tespit edilemedi. Şüphesiz bugünkünden daha küçük bir şehirdi. Şimdi bilim insanları, nüfus sayımı sırasında nüfus artmış olsa da, o kritik dönemde muhtemelen on beşten fazla erkek bebek doğmadığını söylüyorlar. Bu, Hirodes'in onları takibini kolaylaştırmıştı ve muhtemelen filmlerde tasvir edilen büyük bebek katliamının olmadığı yönünde fikir birliğindeler.

Mevcut Kudüs şehri, büyük ölçüde antik şehrin kuzeybatısına inşa edilmiştir. Yine de İsa dönemindeki kentin oldukça doğru bir resmini elde etmek mümkündür. Kutsal Şehir'deki Kedron Vadisi Zeytin Dağı'ndan doğrudan görülebiliyordu. Mesih'in zamanında Kudüs yüksekte, bir tepenin üzerindeydi ve Tapınak Dağı'nın üç tarafı masif duvarlarla çevriliydi. Erişilemeyen bir konumda oturan güçlü bir kale izlenimi veriyordu ve gerçekten de sayısız düşman saldırısına karşı ayakta durarak zamana dayanmıştı. Doğu, batı ve güney kısımlarında sarp vadilere (Kedron Vadisi ve Hinnom Vadisi) inen dik falezler doğal savunma surları olarak hizmet etti. İsa'nın zamanında şehir dar ve derin bir vadi olan Tyropoeon Vadisi tarafından ayrılıyordu ve net biçimde tanımlanmış iki parçaya bölünmüştü. Bu derin vadi, devasa kemerlerle desteklenen büyük bir taş viyadük ya da geçitle geçilebiliyordu.

Kudüs defalarca yıkıldı ve yeniden inşa edildi, şehir üstüne şehir kuruldu. Bazı yerlerde modern sokaklar eski şehrin seviyesinden yaklaşık üç metre yukarıda olup, antik şehrin büyük bölümünde birikmiş olan enkazın altında gömülüdür. Günümüzde Tyropoeon Vadisi büyük ölçüde doldurulmuş ve yalnızca el-Wad adı verilen sığ bir çöküntü olarak kalmıştır. Bu yüzden Kutsal Şehir'in çevresindeki arazinin topografyası bile İsa'dan bu yana önemli ölçüde değişmiştir. Bölge başlangıçta birkaç belirgin tepe ve vadiden oluşuyordu ve şimdi neredeyse düz bir platoya dönüştürüldü. Kudüs'ü çevreleyen vadiler asırlar boyunca dolduruldu.

Tyropoeon Vadi'sinin batı tarafındaki daha geniş ve daha yüksek tepe, antik tarihçi Josephus'un Yukarı Pazar olarak adlandırdığı Üst Şehir'in olduğu yerdi. Şehrin bu bölümünün aslında bir pazar merkezi olduğu varsayılabilir. Tapınak alanından aşağıya doğru eğimli olan alt doğu tepesi Akra olarak adlandırılmıştı ve Alt Şehir'in olduğu yerdi. Tapınak bölgesi de ''üçüncü tepe'' idi. Tapınağın kuzeyinde, büyüyen şehrin yayıldığı ''dördüncü tepe'' vardı. Bu son ve yeni olan kısım, Josephus'a göre Bezetha (muhtemelen ''Zeytin Evi'' anlamına geliyor) ve aynı zamanda Yeni Şehir olarak adlandırılmıştı. Bu bölge İsa'nın zamanında henüz surlarla çevrilmemişti. O zamanlar Kudüs, bugün olduğundan çok daha tepeli bir şehirdi ve evler dik yamaçlara inşa edilmişti. Dar sokaklar çoğu kez basamaklardan oluşuyordu ve bu sebeple arabalar ve biniciler bu sokaklardan geçemezdi.

Yahudiler Kudüs'e dünyanın merkezi olarak bakmaktan hoşlanırlardı ve gerçekten de antik dünyanın merkezi olarak adlandırılabilirdi. Filistin'de birçok farklı milliyetin olması ve yabancıların Kudüs'e büyük akını, sokaklarında çok çeşitli insan türlerinin görülmesine ve farklı dillerin duyulmasına sebep oldu. Yunanca, İbranice ve Aramice konuşulan ana

dillerdi. Birçok milletin Kudüs'te kendi mahalleleri ve özellikle kendi sinagogları ve tapınakları vardı.

Tapınak Dağı'nı çevreleyen muazzam duvarlardan bazıları başlangıçta aşağıdaki vadi tabanına 90 metreye kadar inen dik uçurumlar boyuncaydı. Kazılar, Kral Süleyman zamanında ana kayadan Dış Avlu'nun döşeme seviyesine kadar olan yaklaşık yirmi altı metre uzunluğundaki muazzam batı duvarının tüm yüksekliği boyunca görülebildiği ve bunun üzerinde manastırın duvarlarının bulunduğuyla ilgili Josephus'un iddiasını doğrulamaktadır. Bu açıklama yıllarca Josephus'un abartması olarak düşünüldü.

Harika bir şekilde inşa edilmiş bir başka taş köprü, bir zamanlar Tapınağın doğu tarafındaki Kedron Vadisi'nin derin dağ geçidini kaplıyor ve bu bölümü Zeytin Dağı ile birleştiriyordu. Bu, üst kemerlerin alttakilerin en üst noktasından yükseldiği, kemerler üzerine oturmuş kemerlerden inşa edilmiş bir geçit olarak tarif ediliyordu. O zamanlarda düz olmayan doğal tepeler arasında düz bir yüzey elde etmek için inşa edilmiş muazzam altyapılar vardı. Diğer tarafta (Zeytin Dağı) vaktiyle vadiye inen ve sonra dik bir şekilde Tapınak bölgesinin doğu kapısına çıkan, döner bir merdiven vardı. Antik çağda Altın Kapı (Golden Gate) girişinin önünde on beş metre genişliğinde geniş bir gezinti yolu ya da teras vardı. İsa'nın Paskalya'dan önceki pazar günü Zeytin Dağı'ndan Kudüs'e bu yönden girdiği söylenir. Taraçalı bahçeler, Kedron Vadisi yatağından Tapınak duvarının yanındaki yüksek terasa kadar olan yamaçları da güzelleştiriyordu.

Josephus bize, İsa'nın zamanında Kudüs'ün tamamen yeraltı galerileri ve yeraltı geçitleriyle dolu olduğunu, bunların drenaj ya da ölü gömmek için değil, daha çok savaş amaçlı kullanıldıklarını söyler. Her eski kalede tehlike anında kaçmak için gizli geçitler vardı. Romalılar M.S. 70 de Kudüs'ü işgal

edip yok ettiklerinde, pek çok kaçağın yeraltı odalarına sığındığını gördüler, bu yüzden düşmanları aramak için yeraltı tünelleri kazmak gerekmişti. Yeryüzünün derinliklerinde yüzlerce çatışma yaşandı. Bu tünellerde o kadar çok ceset vardı ki, her filtre ve havalandırmadan zehirli bir koku geliyordu ve şehrin havası nefes almaya elverişsizdi. Romalılar hastalık yayılmasını önlemek için filtre ve havalandırma deliklerini kapattılar. Bu eski bölümler zamanla unutuldu ve birçoğu kayboldu.

Tapınak Dağı'nda birkaç tapınak vardı. Günümüzde, Müslümanlar'ın kutsal bir yeri olan (cami) Kubbet-üs-Sahra, eski tapınakların bulunduğu yerin üzerindedir. Bu konum şimdi, ''kutsal muhafaza'' anlamına gelen Haram esh Sharif (El-Aksa Camii) olarak adlandırılıyor ve gerçekten de Hıristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanlar için kutsal bir yerdir. Kral Davut'un İsrail krallığının başkenti olmak üzere en uygun yer olarak Kudüs'ü seçmesinden bu yana üç bin yıl geçti. Kral Süleyman (MÖ 973-933), Kudüs'teki ilk tapınağı, babası Davut tarafından hazırlanmış olan planlara göre inşa etti. Süleyman Tapınağı, mevcut Kubbet-üs Sahra'nın bulunduğu yerdeydi, ancak modern mabet şüphesiz Süleyman'ın yapısından daha büyük bir alanı kaplıyor. Gösterişli Müslüman kubbesinin altındaki Kutsal Kaya'nın tepenin doğal zirvesi olduğu ve Tapınak binasının bizzat yeri olduğu tahmin ediliyor. Bu kaya, ilkçağlardan beri doğal bir sunak işlevi görmüş olabilir. Süleyman Tapınağı ve Sarayı bir duvarla çevrelenmiş ve şehrin ana bölümünden ayırılmıştı. Yeraltında önemli bölümler keşfedilmiş olsa da, şimdi yer üstünde bu yapılardan hiçbir şey kalmadı. Bölgenin nasıl inşa edilmiş olduğunu imgelememize yardımcı olmak üzere, sadece eski tarihçilerin kayıtlarına sahibiz.

Kudüs'ün tarihi uzun ve çalkantılı bir tarihtir, birçok farklı ülke tarafından ele geçirilmiş ve yüzyıllar boyunca inşa edilmiş, ardından tamamen yıkılmış

ve sonra tekrar inşa edilmiştir. Herhangi mevcut bir teorinin geçerliliği konusunda yeterli veriye sahip olmak ve Yahudi Tapınakları'nın zemin planının doğru bir şekilde yeniden inşasını formüle etmek için daha kapsamlı bir kazı gereklidir. Bu tür veriler var, ancak şu anda büyük bir çöp yığınının, yüzyılların enkazının altında gömülü olarak yatıyor ve sokakların ve evlerin altında duruyor. Bu yüzden kolayca kazı yapılamaz. Daha sonra oluşan yeniden yapılanmalar, antik kentin şimdiye kadar kazılmış olan alanlarında büyük ölçüde tahribatlara sebep olmuştur.

Hahamlar, Yasa'nın orijinal nüshasının Haram'ın (Kubbet-üs Sahra'yı çevreleyen alan) kutsal muhafazası içine gömüldüğüne dair bir düşünceye sahipler. Süleyman Tapınağı'nın Babil Kralı tarafından yıkılmasından sonra birdenbire ortadan kaybolan Ahit Sandığı'nın Tapınak Tepesi'nin altındaki bir mağarada gizlendiği ve hala orada olduğuna inanılır.

Kutsal Şehir'in duvarları içinde bir yerde Yehuda Kralları'nın kaya mezarları vardır (İncil'de bildirildiği gibi). Bu kraliyet mezarında Davut'un külleri duruyor ve onun çevresinde, her iki yanında Süleyman ve aynı mezara gömülmüş Davut Hanedanlığı'nın ardışık prensleri var. Arkeologlar, Kraliyet mezarları bulunduğunda, bunların bir dizi ayrı oda değil bir odalar kompleksi olacağına inanıyorlar. Tarihçiler, Büyük Kral Hirodes'in bu mezar odasının nerede olduğunu bildiğini ve krallarla birlikte gömülü olan bazı hazineleri çıkardığını iddia ediyorlar. Daha titiz bir arama yapmak istemişti, ancak muhafızlarından ikisi mezardan çıkan gizemli bir alev tarafından öldürülmüştü. Bu, Hirodes'i korkuttu ve mezarları terk etti. Sözümona bir daha mezarlar rahatsız edilmedi ve yerleri kayboldu.

Kudüs, MÖ 598'de Babil Kralı Nebukadnezar tarafından ve MÖ 587'de bir isyan sonrası tekrar ele geçirildi. Özellikle ikinci olayda, şehir büyük bir yıkıma uğradı. Babilliler Kudüs şehrini tamamen yok ettiler - Tapınak ve

duvarları yıkıldı ve şehir sakinleri sürgün edildi. Yahudi sürgünlerin elli yıl esir kaldıktan sonra Babil'den dönmelerine izin verildiği MÖ 538 yılı sonrasına kadar şehirde dikkate değer bir yeniden yapılanma olmadı. O zaman Kudüs şehri yavaş yavaş ve zahmetli bir şekilde yeniden inşa edildi. Nehemya, Süleyman Tapınağının yer almış olduğu alanda daha küçük ölçek ve düşük kalitede bir Tapınağın ve duvarların yeniden inşa edilmesine izin verdi. Bu Tapınak yaklaşık beş yüzyıl boyunca ayakta kaldı, ancak duvarların bir kısmı parçalandığı ve bakım yapılmadığı için zarar gördü. Bu Tapınak'la ilgili hikayeler Eski Ahit'te kayıtlıdır.

Yüzyıllar sonra, Haşmon hükümdarının oğulları Hyrcannus ve Aristobulus taht için çekiştikleri sırada Romalılar devreye girdi. Bu, o toprakların Romalılar'ın hegemonyasına düşmesine yol açtı. Sonunda Roma, MÖ 40'tan 4'e kadar tahtta oturan Hirodes'i Yahudiye'nin kralı yaptı. Büyük Hirodes coşkulu bir inşaatçıydı ve Kudüs şehrinin Hristiyanlık çağının başlangıcında sahip olduğu görünümü alması onun yönetimi zamanında oldu. Kudüs, Davut'un zamanında olduğundan çok daha güçlü bir şehre dönüştü.

Hirodes Yahudi halkı tarafından pek sevilmeyen biriydi. Yaşlandıkça halkın gözüne girmeye çalıştı. Duvarcılık sanatında hatırı sayılır zevke sahip bir adamdı ve Yahudi'lerin milli tapınaklarına duydukları derin saygıyı bildiğinden, halkın kızgınlığından kurtulmak ve kendini popüler yapmak için Tapınağı yeniden inşa etmeyi planladı. Bu aynı zamanda birçok erkeğe iş sağladı ve ayaklanma tehdidini azalttı. Kralın Tapınağı yeniden inşa etme teklifi ilk başta güvensizlik ve şüpheye yol açtı, ancak Hirodes sözünü yerine getirdi. Evet, bu, bebek İsa'yı ararken diğer bebekleri öldürerek kötü şöhretini sonsuza dek koruyan Kral Hirodes'in kendisiydi.

Surları onardı ve eski şehir surlarına üç tane sağlam kule inşa etti. Hirodes'in sarayı bu üç kuleye bitişikti. Yahudiye daha sonra Romalı savcılar

tarafından yönetildiğinde bu devasa bina, Kudüs'te olduklarında onların ikametgahı ve yönetim merkezi oldu. Tapınak bölgesinin kuzeybatı köşesinde, askerler için Antonia adında (adını Mark Antony'den almıştır), Tapınak revaklarına iki merdiven ya da köprüyle bağlanan zarif bir kale inşa etti, böylece bir sorun olduğunda Tapınak bölgesine derhal erişilebilecekti. Kalenin gözetim noktasından şehir, banliyöler ve Tapınak sürekli gözetlenebiliyordu.

Hirodes'in en önemli mimari girişimi, Tapınağın kendisini yeniden inşa etmesiydi. Bunu halkın yararına yaptığını iddia etse de, muhtemelen gösteriş için yapmıştı. Çalışmalar MÖ 20-19 yıllarında başladı ve ibadethanenin yeniden inşası bir buçuk yılda tamamlandı. Yeni binanın ana kısmı yaklaşık sekiz yılda tamamlandı, ancak süsleme işleri ve dış avluların inşası Mesih'in tüm yaşamı boyunca devam etti. Hirodes'in görkemli Tapınağı'nın varlığı çok kısa sürdü. Kırk yıl içinde, Mesih'in ''taş üstünde taş kalmayacak, yıkılmamış bir şey kalmayacak'' (Markos 13:2) kehaneti, bu olağanüstü yapı Romalılar tarafından yıkıldığında gerçekleşti.

Büyük Kudüs Tapınağı'nın tüm kalıntıları ortadan kayboldu. Romalılar MS 70'de Kudüs'e saldırdığında, devasa harika Tapınak yakıldı ve tamamen yerle bir edildi. İdari amaçlar için tutulan Hirodes'in sarayı dışında Kudüs'ün tamamı yeryüzünden silindi. Duvarların çoğu temellerine kadar kazılmış ve taşlar hendeklere atılmıştır. Romalılar, Kudüs'te artık kimsenin yaşamadığı, Kudüs'ün artık var olmadığı izlenimini vermek istediler. Tam anlamıyla, komple bir yıkımdı ve tarihin en kötü katliamlarından biri sırasında tüm sakinleri ya öldürüldü ya da uzaklaştırıldı. Romalılar tüm bölgeyi daha da ıssız hale getirmek için şehrin yakın çevresinde yaklaşık 18 kilometrelik bir yarıçap içindeki arazide bulunan ağaçları da yok ettiler. Böylece yoğun ormanlık, üzüm bağları ve bahçelerle çevrili bir alanı bütünüyle çöle

çevirdiler. Filistin asla eski görünümüne kavuşamadı. Bu, Ölü Deniz'deki Esseni topluluğunun olduğu Kumran'ın da yok edildiği zamandı. Romalılar'ın uzun süren kuşatmasının ardından yüzlerce insanın orada intihar etmesinden sonra, nihayet Masada kalesi alınmıştı.

O zamandan beri bilim insanları ve arkeologlar, Hirodes'in Tapınağının tam olarak neye benzediğini ve Tapınak Dağı'nın neresinde olduğunu belirlemeye çalıştılar. Yerin üstünde kalan tek şey devasa duvarların ayakta kalan bölümleridir. Josephus'un ''insanoğlunun bildiği en olağanüstü eser'' diye tanımladığı duvarlar, başlı başına bir mühendislik ve teknoloji harikasıydı. Temeller, mevcut yüzeyin 30 metre altına kadar sağlam kaya yatağı üzerine yerleştirilmişti. Her biri birkaç ton ağırlığında olan devasa kayalar keşfedildi. Bu kayalar birbirine o kadar yakın yerleştirilmişti ki, aralarına bir kağıt parçası bile sokulamadı ve harç kullanılmamıştı. Bu tipik Hirodes tarzı taş işçiliğinin kalıntıları Tapınak alanının batı tarafındaki Ağlama Duvarı'ndan hala görülebiliyor.

Bu duvar zeminin üzerinde sonradan inşa edilmiş gibi görünüyor, çünkü şimdi taşlar, geçmişte konduğu gibi itinalı bir şekilde birbirine geçmiyor. En alttaki dokuz sıra taş, Hirodes tarzı duvarcılığın özelliği olan büyük bloklardan oluşuyor; en büyüğü yaklaşık beş metre uzunluk ve dört metre genişliktedir. Bunun üzerinde on beş sıra daha küçük taşlar vardır. Eski malzemeler kullanılarak yeniden yapılmış olduğuna dair birçok belirti var. İnce yontulmuş yüzeyleri olan muhteşem taş bloklarını elde etmek için bu kadar zahmete giren ilk inşaatçıların, bu diğer taşları gelişigüzel bir şekilde yerleştirmiş olduklarına inanmak zor. Yahudiler, İncil'in gönderildiği zamanlardan beri Tapınağın yıkılmasına ağıt yakmak için Ağlama Duvarı'na geliyorlar.

Tapınağın İsa'nın döneminde ortaya çıkışı ile ilgili de pek çok teori var, ancak çok azı gerçek. Bazı antik tarihçiler — en kayda değer olanı Josephus'tur —, eserlerinde tanımlar ve referanslar bırakmışlardır. Tapınak, Kudüs'ün kuzey kesiminin derinlerindeki devasa mağaralardan çıkarılan sert kalkerden inşa edilmiştir. Bu tür taş, mermere benzetilmek için aşırı derecede cilalanabilir. Tapınak alanı doğal bir kaynaktan gelen bitmez tükenmez bir su kaynağıyla kutsanmıştı. Borular ve kanallarla birbirine bağlanan harika bir yeraltı hazne sistemi vardı. Bu sistemin bir kısmı halen mevcut şehrin altındaki yeraltı odalarında bulunmaktadır.

Josephus'a göre, Tapınağın dış avlusunun duvarlarında revaklar diziliydi ve güneydeki bazilika en az yüz altmış iki sütuna sahip olmasıyla özellikle dikkat çekiciydi. Her sütun en saf beyaz renkte tek blok mermerdendi ve o kadar büyüktü ki, üç adam kollarını açarak kucaklayabiliyordu. Bu dört sıra sütun, bu revakların ortasında üç yürüyüş alanı içeriyordu. Çatılar sedir ağacından güzel heykellerle süslenmiş, cephesi cilalı taştan yapılmıştı. Bu, devasa dış duvardan geçip kapıdan girdikten sonra karşılaşılan ilk şeydi. Oradan her çeşit taşla döşenmiş açık avluya geçiliyordu. Bu büyük sütunlu bazilika, eğer kalabalık insan topluluğunu güneşten ve yağmurdan korumak ve ticareti cezbetmek amaçlı tasarlanmamışsa, özel bir amacı yokmuş gibi görünüyordu. Tapınak Dağı'nda, kurbanlık hayvan ve kuşların satışı ve sarraflarla bağlantılı birçok ticaret yapılıyordu.

Bazilikanın ötesinde Yahudi Olmayanlar Avlusu (Court of Gentiles) olarak bilinen bir dış avlu vardı. Eski Süleyman Tapınağı'nda surların içine yalnızca Yahudiler'in girmesine izin verilmiş olmasına rağmen, Hirodes, Kutsal Alan'ın bir bölümünü tüm uluslardan yabancıların kullanımına tahsis etmesi gerektiğini hissetti. Bunun sebebi Kudüs'te ikamet eden birçok Mısırlı, Yunanlı, Romalı ve diğer uluslara mensup insanlar olmasıydı. Bu

revaklı bahçede yürümek ve sohbet etmek isteyen herkese açık, geniş bir dış avlu inşa edilmişti ve bu avluya Yahudi Olmayanların Avlusu adı verilmişti. Bunun bitişiğinde, İsrailoğulları'nın avlusu vardı ve Yahudi olmayan hiçbir kimsenin herhangi bir bahaneyle oraya girmesine izin verilmiyordu. Josephus, bu iki avlunun yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde alçak bir duvarla ya da korkulukla ve on üç giriş veya açıklıkla ayrıldığını belirtir. Bu bölmenin üst kısmında aralıklarla yerleştirilmiş, her biri Yunanca olan, yabancıları duvardan geçmemeleri için uyaran ve herhangi bir ihlalde bulunanı ölümle tehdit eden bir yazıt bulunan küçük kare taş sütunlar vardı.

Tapınak, iç avluya ve Kutsalların Kutsalı'na (Musevi mabedinin en iç kısmı *Ç.N.) ulaşılana kadar her biri diğerine açılan çeşitli avlulardan oluşan devasa bir kompleksti. İnsanların her avluya liyakatlerine ve temizliğine göre girmelerine izin verilirdi. Bütün bunlar Yasa ve bir dizi Musevilik kurallarına göre tanımlanmıştı. Tapınak Dağı'nın doğu tarafında Kadınlar Avlusu vardı. Buraya uzun sütunlardan oluşan (Süleyman Salonu olarak adlandırılıyordu) bir revaktan girilir ve ardından bir dizi taraçalı basamaklardan çıkılarak ulaşılırdı. Çünkü bu alan Tapınak Dağı'nın geri kalan kısmından daha büyük bir açıyla eğimliydi. Basamaklar bir alandan diğerine devam ederek Kadınlar Avlusu'ndan ana Tapınak alanına doğru devam ediyordu. Antik tarihçiler bir kattan başka kata giden basamakların muhtemelen iki geniş sahanlıkla kesildiğini ve en üst kısmında üçüncü bir geniş basamak olduğunu söylüyorlar. Bu basamaklar muhtemelen kapı önündeki Giriş'in boyunu genişletiyordu.

Yahudi erkekler bu alandan Kadınlar Avlusu'na girebiliyordu. Ancak çoğu kadın adet dönemleri ve doğum sonrası durumlarından dolayı kirli sayıldıkları için çoğu kez daha ileriye gidemiyordu. Bazı erkeklerin de herhangi bir enfeksiyon ya da hastalıkları varsa ya da yakın bir zamanda bir

cesetle temas etmişlerse iç avlulara girmelerine izin verilmiyordu. İnsanların temizliğiyle ilgili birçok kural vardı ve çoğu Yahudi zaman zaman bu kategorilerden bazılarına dahildi.

Kadınlar Avlusu'nun ötesinde, son kutsal odaya ulaşılana kadar yalnızca belirli kişilerin girmesine izin verilen birçok avlu daha vardı. Kadınlar Avlusu'nun bu doğu girişi, Korint pirinçten yapılma akordeon kapılarla ayırt ediliyordu. Josephus, ara sıra halkın bunların önünde toplandığını söyler. O kadar büyüklerdi ki, onları her gün açıp kapamak için toplam yirmi erkek gerekiyordu, çünkü Tapınak kapılarından herhangi birini açık bırakmak yasa dışıydı. Bu iç avlulara açılan, üst pervaz ve kapı söveleri de dahil üstleri tümüyle altın ya da gümüş plakalarla kaplanmış dokuz başka kapı ve geçit vardı. Ancak devasa pirinç kapı boyut ve değer olarak diğerlerinden çok daha büyüktü.

Rahipler Avlusu'nda ve Tapınak binasının tam önünde, üzerinde kurbanların ve yakılan adakların sunulduğu bir sunak vardı. Kurbanlık hayvanların kaçınılmaz sonlarını beklemek üzere bağlandığı yerde bir dizi halka vardı. Alanda ayrıca kurban edilmiş hayvanların derisinin yüzüldüğü, yıkandığı ve sunak için hazırlandığı sekiz mermer masa bulunuyordu. Kurbanların kanı yerdeki deliklerden süzülüyordu ve sunağın etrafındaki tüm alan bir kasap mezbahasına benziyordu. İnsanların kutsanması ve tütsü yakılması, bu Tapınak alanına girmeye hak kazanan insanların önünde burada yapılıyordu.

Sadece Tapınak binasının tüm cephesi değil, duvarı ve sundurma ile mabet arasındaki girişi de altın plakalarla kaplıydı. Mabet bu en içteki avlunun içindeydi ve oraya on iki basamaklı bir merdivenle ulaşılabiliyordu. Her biri, Josephus'un yaklaşık 11 metreye 4 metre olarak belirlediği muazzam boyutta beyaz taşlardan inşa edilmişti. Onun, zamanının dünyadaki en büyük dini

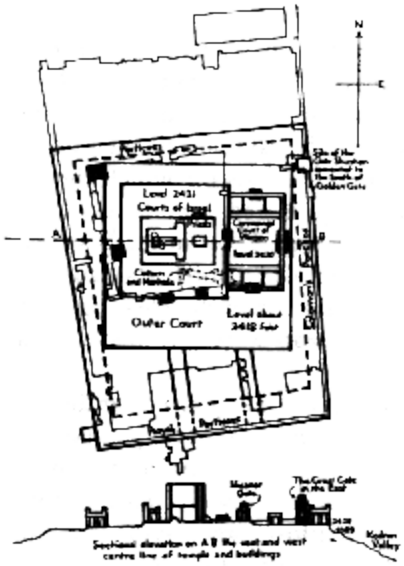
mabedi olduğu söylenir. Josephus'a göre ön tarafta yüksekliği ve genişliği eşit orandaydı, her biri yüz gez idi (yaklaşık 46 metre). Her tarafı altın levhalarla kaplıydı ve girişin üzerinde içbükey altından bir ayna asılıydı. Bu ayna yükselen güneşin ışınlarını ateşli bir görkemle yansıtıyordu.

Tapınağın içinde, Kutsal Mekan ve Kutsalların Kutsalı için geleneksel bölümler vardı. Kutsal Mekan'da bir sunak, som altından yedi kollu bir şamdan ve asla sönmeyen bir ışık vardı. Kutsalların Kutsalı'nın duvarları altın kaplıydı, ancak içinde kesinlikle bir şey yoktu, çünkü heykel, resim gibi şeylere izin verilmiyordu. Bu en kutsal odaya girmesine izin verilen tek insan başhahamdı ve bu da sadece belirli özel günlerdeydi. Kutsalların Kutsalı'nın Kubbet-üs Sahra'nın içindeki mevcut Kutsal Kaya'nın üzerinde yer aldığına inanılmaktadır.

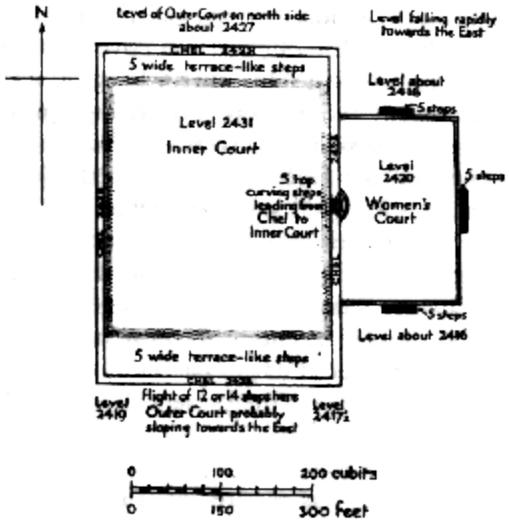
Halk, bu kutsal bölümün sadece girişini görebiliyordu. Bu, rüzgarda kımıldayan altı canlı renkten yapılma bir perdeyle örtülüydü. Bu perde, altın kaplamalı iç mekanı ve içindekileri tüm ruhban sınıftan olmayan insanlardan gizliyordu. Bu, İsa'nın çarmıha gerilmesi sırasında yukarıdan aşağıya doğru yırtılan perdedir.

Zeytin Dağı'ndan görüldüğü haliyle, Tapınak doğrudan ön plandaydı, bu, şimdi Kubbe'nin kutsal Kaya üzerinde yükseldiği yerdir. Görkemli revaklarla çevrili avluları birbiri içinde yükseliyordu, mermer ve altın cephesi parıldayan ve ışık yayan iç Mabet'e kadar her biri bir öncekinden daha yüksekteydi.

Görünüşe göre Hirodes'in amacı, Tapınağın uzak mesafelerden görülebilmesi ve çevresine hükmetmesiydi. Kar beyazı kalker taşı ve tamamen altınla kaplanmış kare cephe, dikkatleri şehrin geri kalanından başka bir yöne çevirmek için tasarlanmıştı. Bu yüzden Tapınağın altını üzerine yemin etmek oldukça doğaldı.

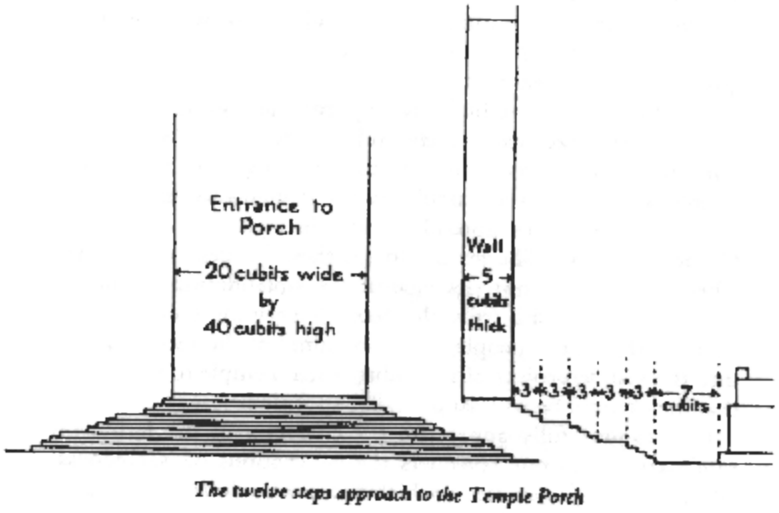

The Temple Sanctuary

The Women's Court

Tapınak Mabedi & Kadınlar Avlusu

The twelve steps approach to the Temple Porch

Tapınak Sundurması'na on iki basamakla giriş

Tüm bu kapsamlı bina büyük miktarda para gerektiriyordu. Hirodes halka acımasızca ve aşırı miktarda vergiler koydu ve her zaman birçok projesini sübvanse etmenin yeni yollarını düşünüyordu. Halk ayrıca, Romalılar tarafından ülke dışındaki büyük harcamaları finanse etmek üzere merhametsizce vergilendiriliyordu ve bu da Hirodes'in vatandaşlarına hiçbir yarar sağlamıyordu. İnsanlar bu yükleri baskıcı buldular. Halkın yaşam kaynağından çekilen paraların çarçur edilmesine karşı kızgın itirazlar vardı. Hirodes, eğer insanlar Tanrı'larına yeniden yapılan Tapınak için harcanan paranın bir kısmının nereye gittiğini görebilirlerse, en azından kısmen yatışacaklarını düşündü.

‘‘Kutsallık’’ kavramı ve ‘‘Rab’bin huzuruna çıkmak’’ isteyenlerin yapmak zorunda oldukları ritüel hazırlıklarını bilmeden, Kudüs mabedinin karakteri tam olarak değerlendirilemez. Bazıları Tanrı’nın gazabını uyandırmamak için kutsal arınma törenlerini günlük yaşamda yapmaya teşvik edildi. İsa’nın görüşleri farklıydı. Tapınak’taki kutsallığın çeşitli aşamalarını dindar çağdaşları gibi önemsemedi. Bunların anlamı yerine, ritüel ve törene odaklanmaya kafa yorduklarını hissediyordu. Bireyi ve onun ihtiyaçlarını unutmuşlardı.

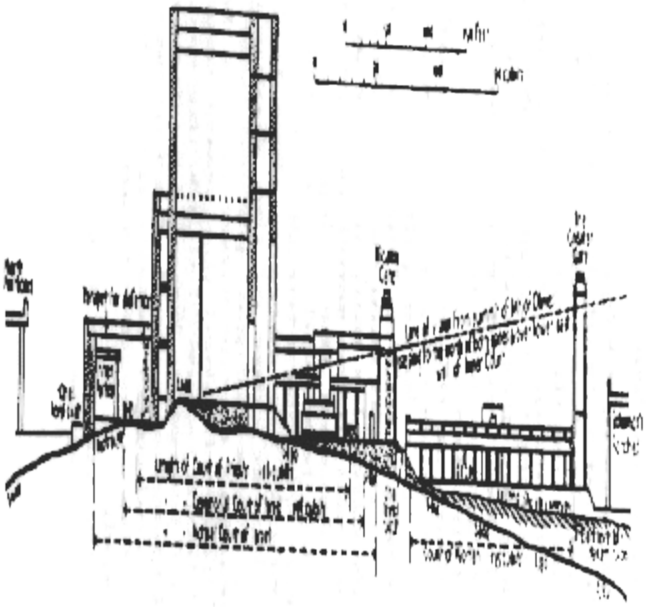
Abigail’in çocuklarla dersleri yaptıkları alanın binanın bu doğu tarafında olduğunu sanıyorum. Yahudi olmayanlar Avlusu’ndan Kadınlar Avlusu’na giden birkaç kat basamak daha vardı, ancak taraçalı merdiven grubu, onun geniş sahanlıklarda dans etme tanımına uyuyor gibi görünüyor. Rahiplerin Abigail’i yerleştirdikleri statüye uygun olarak Kadınlar Avlusu’nda görevlendirmeleri de mantıklı olurdu. O, ayrıca olması gerektiği ‘‘uygun yerde’’ tutuluyordu. Bu dış alanın yakınında müzik aletlerini saklamak için bir oda vardı ve bu da onun danslarla ilgili tanımına uyuyordu.

Revağın doğu ucunda, İsa’nın toplanmış insan kalabalığına konuştuğu yer olabilecek sütunlar vardı. Tapınak Dağı’na girişteki, güneye doğru konumlanmış devasa sütunlu alan (bazilika), Abigail’in İsa’yı net bir şekilde görüp duyamayacağı kadar uzaktaydı. İsa ve öğrencilerinin Tapınağın doğu tarafındaki alanda eğitim yaptığı konusunda tarihçiler hemfikir görünüyorlar. Bu mantıklı olurdu, çünkü orada temizlik derecelerine bakılmaksızın herkesle konuşabilirdi. Ayrıca orada hem Yahudi hem de Yahudi olmayanlar tarafından duyulabiliyordu, çünkü bariyerin ötesindeki bu alan herkese açıktı.

Varsayımlarım doğruysa, o zaman İsa Kadınlar Avlusu’nun alt kenarında sütunlu revağın altında konuşuyor, Abigail ise iç avlulara giden taraçalı basamaklarda çocuklarla oynuyordu. Eğer dönüp onu gördüyse, kalabalık

aşağıdan bakarken İsa ona doğru basamakları tırmanıyordu. Sanırım tarihçilerin bulguları ve Josephus'un yorumları, bu alanı bunun meydana gelebileceği tek yer olarak tanımlıyor. Ve hepsinden çok dikkat çekici olan ise merdivenlerin, sütunların ve diğer detayların hepsinin orada olması. Bunlar, kapsamlı araştırma yapmamış olan hiç kimsenin kolayca erişemeyeceği bilgilerdir.

İlerleyen bölümlerde bu araştırmayla ilgili kısımları uygun yerlerde vereceğim.

Hirodes Tapınağı’nın kesiti

Beşinci Bölüm
İsa'nın Yeğeniyle Tanışma

İsa ile bir sonraki sürpriz bağlantı, Mary ile çalışmamdan bir yıl sonra 1987'de spontane bir şekilde gerçekleşti. Hala Nostradamus dörtlüklerinin çevirisiyle son derece meşguldüm (Üç ciltlik Nostradamus ile Konuşmalar kitapları için) ve artık bir UFO (Tanımlanamayan Uçan Objeler *Ç.N.) araştırmacısı olmuştum. Arkansas'taki kaçırılma olduğundan şüphelenilen vakalar için hipnoz yapmam istendi (Bahçenin Koruyucuları adlı kitabıma bakınız). Zamanım birçok proje ve geçmiş yaşam terapisi arasında bölünmüştü.

Anna, otuzlu yaşların sonlarında, çok nazik, tatlı dilli Yahudi bir kadındı, ancak yaşını hiç göstermiyordu. Ebedi bir gençliğe sahip gibi görünüyor ve içinde afacan bir genç kızı saklıyormuş izlenimini veriyordu. Reform Yahudi Tapınağı'nda yetiştirilmişti ve kendisi ya da ailesi İbranice bilmiyordu. Anna ve kocası, doğup büyüdüğü Los Angeles'ın kalabalık ve gürültülü koşullarından kaçmaya karar vermişlerdi. Arkansas tepelerimizde daha sessiz bir yaşam tarzını seçerek, yakındaki turistik kasabanın eteklerinde bir oda kahvaltı tesisi inşa etmişlerdi. Onu birkaç yıldır tanıyordum ve birlikte çok özel bir projede çalışmıştık. Mükemmel bir danışan olduğunu kanıtlamıştı ve ben onu hızlı ve kolay bir şekilde derin transa girmeye şartlamıştım.

Anna'nın gerçekten kandırma yeteneği olmayan ender kişilerden biri olduğunu söyleyebilirim. O tanıdığım en güvenilir insandır.

Bu seans sırasında Anna'nın herhangi bir sorunu yoktu ve biz belirli bir şey üzerinde çalışmıyorduk. Zihnine aniden bazı sahneler geliyordu ve bu tekrarlıyordu. Bu sahneler İsrail ya da dünyanın o kısmında bir yere benziyordu. Bunlar sadece basit sokak sahneleri ve o bölgenin tipik kıyafetlerini giymiş insanları bir an için görmek gibiydi. Rahatsız edici değildi, ama belki de bilinçaltının ona o ülkede bir yaşam sürdürdüğünü söylemeye çalıştığını düşünüyordu. Bu olasılığı araştırmak istedi. İlk seansta bununla ilgili bir şey bulup bulamayacağımıza bakmak istedik.

Yatağa yatıp rahatladığında, anahtar kelimesini kullandım ve seansa başladım.

D: Son zamanlarda geçmiş bir yaşamınla bağlantılı olabileceğini düşündüğün bazı sahneler gördüğünü söyledin. Bununla ilgili bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğimize ve orada bilmen gereken bir şey olup olmadığına bakacağız. Bunun Kudüs'te olabileceğini düşündün, ama kesin olarak bilmiyoruz. Bu yüzden, aklına gelen sahnelerin önemi ve geçerliliği varsa, birlikte gidip onları keşfetmek ve orada bilmemiz gereken bir şey olup olmadığına bakmak istiyoruz. Üçe kadar sayacağım ve üç dediğimde sen orada olacaksın. 1… 2… 3… Hayalinde gördüğün o zamana gittik. Ne görüyorsun? Ne yapıyorsun?

Olay yerine alışılmadık bir noktadan girdi. Çocuksu bir sesle konuştu ve öylesine duygulanmıştı ki, neredeyse ağlamak üzereydi.

A: Ben… ben bir kız çocuğuyum. Henüz on üç yaşında bile değilim. Adım Naomi (Telaffuzu: 'Nayomi'). Ve çok mutlu değilim (ağlamaklı). Ah, bunun hakkında konuşmak çok zor.

D: Böyle hissetmene sebep olan bir şey mi oldu? (Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, ben de onu sakinleştirdim). Bana anlatabilirsin.

A: Keşke erkek çocuk olsaydım. O zaman yapmam gerektiğine inandığım şeyi yapmakta özgür olabilirdim. Ve bundan eminim (ağlamaya başladı) Bu çok zor.

Anna beni zaten tanıyordu ve aramızda bir çalışma uyumu vardı, ancak şimdi başka bir varlıkla karşı karşıyaydım. Benimle konuşurken kendini rahat hissetmesi için Naomi'nin güvenini kazanmalıydım.

D: Anlıyorum. Bazen konuşmak için birine ihtiyaç duyarız. Benimle her zaman bu konuda konuşabilirsin.

A: Öğretileri yaymam gerekiyor, çünkü onları çok iyi bir şekilde gönülden anlıyorum. Ve o bana baktı ve yapamayacağımı söyledi, çünkü ben bir kadınım ve bunu anlayamazlardı. Ve… (hıçkırarak ağlıyor) onu çok seviyorum.

D: Kimden bahsediyorsun? Bunu sana kim söyledi?

A: Bu… (hıçkırarak ağlıyor) Nasıralı'ydı.

Bu isimle çağırıldığını duyduğum tek kişi İsa'ydı. Sürpriz olmuştu. Bahsettiği kişinin o olup olmadığını anlamak için soruları dikkatlice sormam

gerekiyordu.

D: Nasıralı'yı tanıyor musun?

A: Evet (ağlıyor). Ve ailemin evinden ayrılıp onunla birlikte yürümek istedim, çünkü biliyorum, bütün bunları yapabileceğimi biliyorum. (Sesi hüzün ve duygu doluydu). Ve korkmuyorum.

Ağlamaya başladı, gözyaşları yanaklarından süzülüp yastığı ıslattı.

A: Saçlarımı kesebilir ve erkek kıyafetiyle yürüyebilirim. Aradaki farkı anlayacaklarını sanmıyorum. Ama inanıyorum… gerçekten onun yanında yürümem, ona yardım etmem ve onunla ilgilenmem gerektiğine inanıyorum. Bana ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Ve biliyorum ki, erkek çocuk olarak doğmuş olsaydım, o zaman bunu yapabilirdim. Ama benim yapabileceğim başka bir şey yok. Başka bir şey yapmak istemiyorum.

D: Anladım.

A: Ve babamın onun üvey kardeşi olduğunu söylüyorlar (burnunu çekti). Eğer öyleyse, bunu yapmama izin verilmesi gerektiğini düşünüyorum.

Bu büyük bir sürpriz oldu. İsa'dan bahsettiğini sandım ama onun üvey bir kardeşi var mıydı? İsa ve Esseniler'de onun birkaç erkek ve kız kardeşi olduğundan bahsediliyor, ancak o kitapta onlarla temas kurmadık. Kafam karışmış olmasına rağmen, yönlendirici olmayacak sorular sormanın yollarını düşünmek zorunda kaldım.

D: Baban kim?

A: Babam demirci ustasıdır. Metal işliyor. Köyün dökümcüsüdür. Şekillendirdiği farklı metallerle kilitler ve çeşitli şeyler yapar.

D: Babanın bu diğer adamın üvey kardeşi olduğunu mu söyledin?

A: Bana söylenen buydu. Beni bu yüzden mi yoksa başka sebepten mi ondan uzak tutmak istediklerini bilmiyorum.

D: Babanın adı ne?

A: Yusuf.

Bir başka sürpriz! O kültürde en büyük erkek çocuğa genellikle babasının adının verildiğini duymuştum.

D: Bu diğer adamı ne zamandan beri tanıyorsun?

A: Onu hep tanıyordum. O her zaman vardı. Babamı görmek için bize geliyor. Sanırım birlikte bir iş yapıyorlar, ama onun kasabada başka bir işi var. Onun konuştuğunu duydum ve sanki benim dediklerimi söylüyordu. Onun gideceğini de biliyorum.

D: Nereye gidiyor?

A: Bir gurup insanı alıyor ve yolculuğa çıkıyor, öğretileri yaymak için yapılan kutsal yolculuğa. Ve benim yerimin orası olduğunu biliyorum. Ama babam böyle düşünmüyor. Babam korkuyor ama ben korkmuyorum. Annem çok sessiz bir kadın. Bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

D: Yaşadığınız şehir ya da kasabanın adı ne? Bir adı var mı?

A: Kudüs. Onlar diyor ki…

Anna bilinçli olarak bilmediği bir dil olan, görünüşe göre İbranice üç kelime söyledi. Bunları fonetik olarak çevirmek benim için zordu, bu yüzden daha sonra İbranice bilen birine teyp kaydını dinletip anlayıp anlamadığını sordum. ‘’Tabii’’ dedi ve benim için bunları yazdı: Yerushalaym shel savah. Naomi devam etti:

A: Şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Bunun anlamını önceden hiç bilmiyordum.

D: Ne anlama geliyor?

A: ‘‘Altın Kudüs’’ anlamına geliyor.

Yahudi adam bu çevirinin kesinlikle doğru olduğunu söyledi. Daha sonra Kudüs’e neden böyle denildiğini açıkladı. Eskiden evler, güneş vurduğunda tüm şehre altın rengi parıltı veren, yerel bal rengi bir kalker taşından yapılırdı. Eski Kudüs hakkında araştırma yapana kadar bu, mantıklı bir açıklama olarak gelmişti. Modern şehirdeki tüm binalar İsa’nın zamanından sonra inşa edilmişti, bu yüzden eğer evler iki bin yıl önce kullanılan aynı malzemeden yapılmamışsa, bu açıklama uymuyordu. Bu bir olasılık, ama araştırmalarım, şehrin ‘‘Altın Kudüs’’ olarak adlandırılmasının çok daha mantıklı bir açıklamasını ortaya çıkardı.

Ana Tapınak binalarının, mermeri andıran parlaklıkta cilalanmış yerel bir beyaz kalker taşından yapıldığını öğrendim. Binaların önleri altın bir tabakayla kaplanmıştı ve iç avluya ve kutsal alana açılan büyük kapılardan birkaçı altın ve gümüşle kaplanmıştı. Bütün bunlar parıldayan bir Tapınak

izlenimini veriyordu ve çok etkileyici bir görüntü oluşturmuş olmalıydı. Tapınak o kadar güzel olarak tanımlanıyordu ki, dünyanın her yerinde bundan bahsediliyordu. Görünüşe göre bu yüzden insanlar şehre ‘‘Altın Kudüs’’ adını verdiler.

A: Duyduğumda hep hoşuma gitmiştir ancak hiç ne anlama geldiğini bilmiyordum. Onun yaydığı şey demekti. Bu, onun kalp bölgesinden geldiğini gördüğüm altın rengi parıltı anlamına geliyordu. Sevgiden, şefkatten ve iyilikten gelen bir parıltı, orada korku ya da insafsızlık yok. Yani bu tür bir altın anlamına geliyor. Altın gibi olmak. Metal olan altın değil. Anlamadığım buydu. Bu yüzden, öğretmeye çalıştığı şey yüzünden Kudüs'ü altından yaptı. Ve sanırım şimdi anlıyorum, bunu yaşamak istiyorum. Yardımcı olmak istiyorum. Onunla yürümek istiyorum. Çünkü aynı sevgi enerjisine sahip olduğumu biliyorum ve yardımcı olabilirim. Evlenmeme, birilerinin bana bakmasına ya da anne olmama gerek yok. Onunla birlikte onun yolunda yürüyebileceğimi, diğer insanların acısını iyileştirmeyi ya da hafifletmeyi öğrenebileceğimi biliyorum. Ve tüm istediğim bu.

D: Onun öğretilerinden bazılarını bildiğini söyledin. Ondan eğitim mi aldın ya da nasıl öğrendin?

A: (Güldü) Hayır, buna izin verilmiyor. Onun babamla konuştuklarını duydum, benim uyuduğumu sanıyorlardı. Ayrıca kılık değiştirip gizlice onun toplantı yaptığı yere gittim. Ve evden gizlice çıktığım o zaman onu dinledim.

D: Kalabalık bir grubu mu var? Yanında bir grup insan taşıdığını söylemiştin.

A: Hayır, çok büyük bir grup değil, çünkü çoğu insan öğretileri özel olarak, küçük gruplar halinde yapıyor. Ama artık mesajlarını yayması gerektiğini biliyor. Bu grup küçük, çünkü çoğumuz hakikatin ve sevginin yolunda yürüyecek kadar cesur değiliz. Şifalanıp, hizmet etmekten korkmayan insan bulmak zor. Yani bildiğim kadarıyla grup şu anda büyük değil.

D: Onun Nasıralı adı dışında başka bir adı olup olmadığını biliyor musun?

A: Ona sanırım İsa diyorlar, ama kulağa daha hoş geldiği için ben 'Nasıralı' yı seviyorum. Belki de babamla onun konuşmasını duyduğum içindir. Nasıralı.

D: Baban da ona Nasıralı diye mi hitap ediyor diye merak ettim.

A: Ah, bazen. Ama bize geldiğinde, iş, marangozluk ve metalden konuştuklarında ona İsa diye hitap ediyor. Bazen ona kardeşim diyor. 'Kardeş' kelimesini çok kullanıyorlar.

D: Ama onların üvey kardeş olduklarını söyledin, değil mi? Bu, aynı anneye mi yoksa aynı babaya mı sahip oldukları anlamına geliyor? Bu konuda bilgin var mı?

A: Konuştukları her şeyi anlayıp anlamadığımdan emin değilim. Bu konuda pek konuşmadılar ya da benim önümde konuşulmadı. Ama sanırım… bence baba aynı, çünkü babamla babasının adı aynı. Ama pek anlamıyorum. Bana hiç söylenmedi.

D: Büyükanneni ve büyükbabanı hiç gördün mü? (Yusuf ve Meryem'i düşünüyordum).

A: Babamdan çok annemin anne babasını gördüm. Konuşmadıkları bazı şeyler var. Onları çok sık görmüyoruz. Çok uzaktalar. Bana söylenen bu.

D: O zaman o aileden, size geldiğinde en çok gördüğün kişi Nasıralı mı? Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?

A: Benim bir erkek kardeşim var. O çok uzakta. Okumaya gitti.

D: Ne okuyor?

A: Bilge olmaya gitti. Çeşitli Yasalar'ı ve Öğretiler'i öğrenmek için, öğretmenler ve raboniden eğitim almaya gitti. Bilge adam olmak için.

*"*Raboni'' kelimesinin anlamını sözlükte bulamadım, o yüzden Yahudi bir adama sordum. Bunun hahama saygılı ve resmi bir şekilde hitap etmek olduğunu söyledi.

D: Bunun için çok uzağa mı gitmesi gerekiyordu?

A: Evet. Bunun için başka bir büyük şehre gitmesi gerekiyordu.

D: Kudüs'ün büyük olduğunu sanıyordum.

A: Kudüs büyük. Ama eğitimi için Kudüs'te kalamayacağını düşünüyorum.

Eğitimin yalnızca Yasalar'ın öğrenilmesi anlamına geldiğini daha önce açıklamıştım. Herhangi başka türden bir eğitim başka yerde yapılıyor olmalıydı. Aklıma, İsa'nın onlara yakınlığından dolayı, erkek kardeşinin eğitime Esseniler'e gitmiş olabileceği geldi.

D: O zaman nereye gittiğini tam olarak bilmiyorsun, değil mi? Hiçkimsenin bundan bahsettiğini duymadın mı?

A: Bana nereye gittiğini söylemedi. Hayır, gittiği yerin adını bilmiyorum. Ama benim bilmeme izin vermedikleri pek çok şey var. Sanırım korktukları içindir, ya da beni koruduklarını düşünüyorlar.

D: Ama erkek kardeşin senden büyük, doğru mu?

A: Evet. Erkek kardeşim benden on yaş büyük. Bilmiyorum… belki gizli bir şeylere karışmış olabilir. Yani, bana bir şeyler söylüyorlar. Sanki o başka bir baba gibi (gülüyor). Annemin ben ve erkek kardeşim olmak üzere iki çocuğu var, ama onun baktığı başka çocukları var. Ve kadınlardan beklenen her şeyi yapıyor. O da yetim ya da gözetilmesi, bakılması gereken çocuklara bakıyor.

D: Nasıralı'nın nasıl göründüğünü bana söyleyebilir misin? Fiziksel görünüşü nasıl?

A: O… ona baktığımda, emin değilim. Bakmama izin ver. Bir erkek olarak babamın boyunda, sanırım ortalama diyorsunuz. Kolları ve omuzları … çok güçlü görünüyor. Çok iri bir erkek değil ama güçlü. Ve … gözleri, gözleri harika. Mavi gözlü. Ve kahverengi saçları var … çenesinde ve ağzının üstünde tüyleri var. Güneşten bronzlaşmış. Oldukça esmer olduğunu söyleyebilirim.

D: Ama gözlerinin harika olduğunu söyledin, değil mi?

A: Evet. Mavi gözlerin hiç nazik ve sevgi dolu olduğunu düşünmemiştim, ama onun gözleri öyle. Koyu renk gözlere alışığım. Ama onun gözleri çok nazik, çok sevgi dolu (iç çekti).

İsa ve Esseniler adlı kitabımda, Dr. McIntoch ve Twyman tarafından yazılmış, 1887'de basılmış ve çok az bilinen Archko Volume adlı bir kitaptan alıntı yapmıştım. Bu şahıslar Vatikan Kütüphanesi'nde Mesih'le ilgili yazılı raporlar keşfetmişlerdi. Bunlardan birinde olan İsa'nın eşkal tarifi, farklı danışanlar tarafından verilenlerle dikkat çekici bir biçimde benzemektedir. İsa ve Esseniler kitabı basıldıktan sonra benzer bir tanımlamayı içeren başka

bir mektupla karşılaştım. Bu şaşırtıcı belge de Vatikan Kütüphanesi'nde bulundu. İddia edildiğine göre, Pontius Pilate'nin selefi ve arkadaşı olan Yahudiye'nin Roma genel valisi Publius Lentulus tarafından, Mesih zamanında Roma Senatosu'na yazılmıştı. İsa'nın eşkal tarifi şöyledir:

*''*Bu, asil ve endamlı bir adamdır, yüzünde nezaket ve kararlılık vardır, bu yüzden onu görenler onu hem sever hem de ondan çekinirler. Saçları şarap rengi (muhtemelen sarımsı kahverengi) ve dipleri altın rengidir -düz ve parıltısız- ama kulakların seviyesinden aşağı kıvrık ve parlak ve Nasıralılar'ın tarzında ortadan ayrılmış.

*''*Alnı düz ve pürüzsüz. Yüzü kusursuz ve ahenkli; yüz ifadesi samimi ve kibar, sakalları ve bıyıkları saçlarıyla aynı renkte ve şekil olarak çatallı; gözleri mavi ve son derece parlak.

*''*Eleştiri ve azarlamada ürkütücü; nasihat ve öğretmede nazik ve sevimli bir dili var. Hiç kimse onun güldüğünü görmedi, aksine çoğu kişi ağladığını gördü. Uzun boylu; elleri güzel ve düzgündür. Konuşurken temkinli ve ciddidir, gevezelik yapmaz, bir çok erkekten daha güzeldir.''

Bu, Jack Anderson'ın 18 Nisan 1965'te Parade Magazine'de çıkan ''Mesih Gerçekten Neye Benziyordu'' makalesinden alınmıştır.

D: Hatırlayabildiğin kadarıyla uzun süredir sizin evinize geldiğini söyledin, değil mi?

A: Evet. Onu hep tanıyordum. Onu hep evimizde gördüm. Ben çok küçükken birlikte çalıştıklarını sanırdım ama bence o bir aile sorununu çözmeye çalışıyordu.

D: Kardeşlerse, zaman zaman onu görmeye gelmesi doğal. Bu adam çok ilgimi çekiyor. Çok sıra dışı biriymiş gibi geliyor.

A: Yani, ben sadece… geçen gün ona gittim ve onunla birlikte yürümek istediğimi söyledim. (Yine üzgün bir şekilde) Ve bana, kız çocuk olduğum için, bunun çok zor olacağını söyledi. İnsanlar anlamayacaktı. Ben de ona saçımı kesip erkek kıyafeti giyebileceğimi ve onların bunu anlamayacağını söyledim. Benim onunla birlikte yürüyeceğimi ancak şimdi bunun zamanı olmadığını söyledi. Ve ben başka bir şey yapmak istemiyorum. Ben annem gibi değilim. Onun yaptıklarını yapmak için yaratılmadım. Ben sadece kadın bedenindeyim.

D: Belki bir süre beklemen gerektiğini kastetmiştir. Şimdi zamanı değil dediyse, gerçekten hayır dememiş. Belki daha sonra onunla beraber gitmene izin verir.

A: Umarım. Ama yine de yardımcı olabilirim ve onun dediklerini hatırlamaya ve uygulamaya çalışabilirim. Bakıma çok ihtiyacı olan çocuklar için anneme yardım edebilirim.

D: Bir seferinde gizlice evden çıktığını ve onun konuşmasını dinlemeye gittiğini söyledin. Bunu sadece bir kez mi yaptın?

A: Yani, pek fazla fırsat olmadı çünkü ailemin onurunu lekelemek istemem. Ama ‘seslerim’ beni onu dinlemeye gitmeye yönlendirdi. Bu yüzden birkaç kez gittim. Kasabamızın küçük bir bölümünde toplantıların düzenlendiğini ya da insanların babamla konuştuklarını duyuyordum. Toplantılar çeşitli yerlerde yapıldı. İnsanların evlerinde gizli bölümler ya da kasaba civarında yeraltında alanlar var. Ve o, bir toplantı düzenleyecek ve herkes için doğru olan ve olması gereken bir yaşam tarzını öğretecekti.

Kazılar sırasında arkeologlar Kudüs'ün alt kısmının Mesih zamanından bile öncesine ait gizli geçitlerle ve yeraltı odalarıyla dolu olduğunu keşfettiler. Bazı evlerin bu yeraltı toplantı odalarına açılan gizli girişleri olabiliyordu.

D: Anlattığı şeylerden bazılarını hatırlayabiliyor musun?

A: Bunu düşündüğümde, onun kalp bölgesindeki altın rengi ışığın parıltısını görebiliyorum. Ve en çok da başkalarını tıpkı size yapılmasını istediğiniz gibi sevin ve önemseyin dediğini hatırlıyorum. Sanırım hatırladığım, en iyi hatırladığım şey bu. Onun bilge öğretileri çok güçlü, ancak acımasız değil. Yani, bir anlayışa sahip olmak için başka birine acı çektirmek zorunda olunmadığını öğretiyor.

D: Neden gizli yerlerde buluşması gerekiyor?

A: Çünkü yönetici güçlerin içinde, onun sandıklarından daha fazla insan üzerinde etkisi olabileceğini düşünmeye başlayan bir grup var. Başlangıçta insanların ona inandıklarını ya da onu ciddiye aldıklarını sanmıyorum. Ve sanırım şimdi fakirler ve çaresizler, imanı ve inancı olanlar git gide daha çok ona yöneldiği için endişeleniyorlar. Yani yönetim organlarının algılarında bir değişim var. Katı olmaya başlıyorlar. Onun dürüstlüğünün gücünden korkmaya başlıyorlar. Onlar savurgan bir grup insan. Aldıkça alıyorlar, odalar dolusu zenginliklere sahipler, hasta ve fakir insanlara ne olduğu umurlarında bile değil. Bu yüzden toplantılar gizli yapılıyor.

D: Bir kişiden neden korkuyorlar merak ediyorum.

A: Başlangıçta korkmuyorlardı. Ama yönetici güçlerden bazılarının onun söylediklerini duyduğunu düşünüyorum. Kendi içlerinde doğru olduğunu hissettikleri bir gerçeği söylediğini biliyorlar. Ve kendi içlerinde ayrılık

yaşıyorlar, çünkü diğer gruba bağlılık hissedemiyorlar. Korkarım bu yüzden büyük bir fikir ayrılığı yaratılıyor.

Bu süre zarfında İsrail, Roma işgalinin ağır boyunduruğu altında ezilmişti. Pek çok özgürlükler ellerinden alınmıştı ve birçok Yahudi'nin kendini, kendi ülkelerinde köle gibi hissettiği dereceye varan aşırı vergiler uygulanmaktaydı. Gelip kendilerini bu durumdan kurtaracak bir Mesih, bir kurtarıcı arıyorlardı. Aşırı derecede Roma işgalinden önce sahip oldukları yaşam tarzına geri dönmek istiyorlardı. Ama aynı zamanda korkuyorlardı da, çünkü Roma ordusu güçlüydü.

Hükümetin şiddet yoluyla devrilmesini savunan birçok gizli grup oluşturuyorlardı. En bilinenlerden biri, Yehuda İşkariot'un (Judas Iscariot) da bir üyesi olduğu saptanan Zealotlar'dı. Savaş istiyorlardı ve örgütlerini organize edecek güçlü bir lider arıyorlardı. Bazıları şiddet yanlısı, bazıları ise barışçıl olan bu grupların çoğu, İsa'nın böyle bir lider olabileceğini düşündüler, çünkü İsa daha önce hiç duymadıkları şeylerden bahsediyordu.

Rahipler ondan hoşlanmadılar, çünkü kendilerinin öğrettiğinden farklı bir felsefeyi yayıyordu. Bu yüzden iki grup tarafından da dikkatle izleniyordu. Romalılar özellikle dikkat ediyorlardı, çünkü onun takipçiler kazandığını gördüler ve sivil kargaşanın, bir isyanı örgütlemek için yalnızca bir lidere ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. Yahudilerin geniş yayılımı, Kudüs'ün Roma İmparatorluğu'nda hatırı sayılır büyüklükte bir merkez haline gelmesine sebep olmuştu. Orada ne yaşandıysa dünya sahnesinde de yaşandı. Bu yüzden, İsa gibi bir huzur bozucunun herhangi bir hareketi dikkatle izleniyor ve Roma'ya rapor ediliyordu.

D: Çoğu yere onunla giden bir grubu olduğunu mu söylüyorsun? O gruptaki insanlardan kimseyi tanıyor musun?

A: Gördüğüm birkaç adam var. Halkın çok fazla bilmesini istemiyorlar. Ama görünüşe göre onunla aynı yaşlarda erkekler. Aralarında bir bağ, bir yandaşlık var. Aynı şeylere inanıyorlar ve bütünün iyiliği için çalışıyorlar. Yani onun etrafında her zaman gördüğüm bir avuç insan var.

D: Onlardan herhangi birinin adını bilip bilmediğini merak ediyorum. Kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun, sadece merak ediyorum.

A: (Durakladı) Görünüşe göre John (Yahya *Ç.N) adında bir adam var (sorarmış gibi söyledi). Ve bu adam … John'u çok gördüm. Ama bu diğer adamlar… onların adlarını bildiğimi sanmıyorum.

D: Onun ya da babanın onlara adlarıyla hitap ettiğini duymuş olabileceğini düşünmüştüm. John'u tarif eder misin? Onunla yaklaşık aynı yaşta olduğunu mu söyledin?

A: Evet. Bu bölgedeki birçok insan gibi kara gözlü olmasının dışında birbirlerine benziyor gibiler. Ve John onun kadar nazik görünmüyor. O biraz daha iri yarı.

D: Bir süre önce ''seslerinin'' sana bir şey yapmanı söylediğine dair bir şey demiştin, değil mi? Bununla ne demek istedin?

A: Yani, ailemin onurunu lekelemekten ve onların isteklerine karşı gelmekten hoşlanmam ama bazen bir şeyler duyuyorum. Zihnimde duyduğum sesler bana bunların doğru olduğunu, çünkü bunları doğru sebeplerle yaptığımı söylüyor. 'Onları onursuzca yapmıyorsun, bunları yaparak inancını, Tanrı'nı onurlandırıyorsun' diyor. Sesler o kadar güçlü ki, kılık değiştirip evden çıkmamın sorun olmayacağını biliyorum.

D: Ve demek istediğin buydu. Bu sesleri kafanın içinde duyuyorsun, değil mi? Belli bir dininiz var mı, ya da ne demek istediğimi anlıyor musun?

A: Kız çocuklara pek bir şey öğretmiyorlar, en azından benim ailemde böyle. Ama onlar Yahudi inancındandır. Bence Nasıralı'da bu inançtan. Buna rağmen farklı bir yoldan gidiyor, çünkü Yasalar çok fazla insafsız. Bence aileler bu yüzden parçalanıyor. İnsanlar artık kendi inançlarını anlamakta veya bilmekte zorlanıyorlar.

Bu, İsa'nın Tapınak'taki rahiplerle yaşadığı anlaşmazlığın bir parçasıydı. Onların Yahudiler'in uyması için konulmuş Musa'nın kuralları olan Yasa hakkındaki yorumlarına katılmadı. Bunların adil olmadığını ve çok katı bir şekilde uygulandığını düşündü. İsa ve Esseniler'de, Yasalar'ı incelediğinde başka anlamlar bulduğu çok açıktı. Açık sözlü yorumları sürtüşmelere sebep oldu, bu yüzden Tapınak'tan uzaklaştı ve insanlara gizlilik içinde din konusunda kendi yorumunu anlattı. Popülaritesi arttıkça, onun kendi otoritelerini baltalamaya çalıştığını düşünen rahiplerin de muhalefeti arttı.

D: Ailen ibadet etmek için bir yere gidiyor mu?

A: Evet. Tapınağa gidiyorlar.

D: Sen hiçTapınağa gittin mi?

A: Evet. Ama kadınlar farklı bir yerden girer ve erkeklerden farklı bir yerde otururlar. Ve ben… (iç çekti) orada sevildiğimi hissetmiyorum. Başka bir yerde kendimi Tanrı'ya daha yakın hissediyorum.

D: Bana Tapınağın dışının nasıl göründüğünü anlatabilir misin? Büyük bir bina mı yoksa küçük mü?

Naomi'nin Tapınağı tarifiyle Abigail'inkinin uyup uymadığını görmek istedim.

A: Bu … sanırım etrafta bir sürü var.

D: Kudüs'te mi?

A: Evet. Bu en büyük olan değil. Bu taştan ya da taş yapı.

D: Şehirde daha büyüğü var mı?

A: Daha büyük bir tane var.

D: O binayı hiç gördün mü?

A: Gördüm. O çok büyük. Beni ürkütüyor. O bana soğuk geliyor. (Güldü) Ben bizimkini, küçük olanı seviyorum.

D: Neden? Çok büyük olduğu için mi?

A: Evet, bence çok büyük.

D: Peki, o büyük olan dışarıdan nasıl görünüyor?

A: Birçok açık renk taşları var. Sonra büyük kapılar ve dışarıda birkaç sütun görüyorum. İçeride tavanı çok yüksek.

D: Dışarıda çok sütunu var mı?

A: Ön tarafta, görünüşe göre… önde sekiz tane var.

D: Önden başka yerde sütunları var mı?

A: İçeride… içeride birkaç tane görüyorum.

D: Kapılara çıkan basamakları var mı?

A: Evet. Uzun … uzun taşlar… basamaklar.

Naomi'nin açıklaması, Abigail'in versiyonuyla ve tarihsel araştırmalarla örtüşüyor.

D: Ama sen oraya gitmeyi sevmediğini, çünkü oranın…

A: (Sözümü kesti) Çok büyük. Bana kendimi yalnız hissettiriyor.

D: Evet, bazen bir şeyler çok büyük olabilir ve bu da seni, sana öğretmek istediğinden ayırır. Peki kadınlara gerçekten eğitim verilmiyor mu?

A: Hayır. Benim büyüdüğüm yerde verilmiyor. Kadınlara öğretmiyorlar. Erkekler eğitiliyor. Raboni erkeklere ders verir, ama kadınlara vermez. Şu an bu, bir gelenekmiş gibi görünüyor. Bundan hoşlanmıyorum.

D: Sana öğretmek istememeleri garip, çünkü sen öğrenmek istiyorsun.

A: Ben öğrendim. Her halükarda öğrendim. Dinledim ve öğrendim. Ve bana öğreten arkadaşlarım oldu.

D: Pekala, Nasıralı'yı takip eden grup, o grupta hiç kadın var mı yoksa sadece erkekler mi var?

A: Kadınlar görüyorum. Ama her zaman grupla birlikteler mi, yoksa eş ya da kardeş oldukları için mi oradalar bilmiyorum. Ama erkeklerle birlikte yolculuğa gidiyorlar gibi görünüyor.

D: Grupta başka kadınlar varsa, belki daha sonra senin de gitmene izin verilebilir diye düşündüm.

A: Belki. Jeremiah (Yeremya) var. Aklıma Jeremiah geliyor. Neden geldiğinden emin değilim. Bence onunla giden adamlardan biri.

D: Jeremiah diğerleriyle aynı yaşta mı?

A: Hayır o biraz daha genç görünüyor.

D: Yaşadığınız ülkenin bir hükümdarı var mı? Biraz önce bir idari organdan bahsediyordun, değil mi?

A: Ona kral diyorlar. Kral? Sanırım ona kral deniyor ve ayrıca bir idari organ var… sanıyorum.

D: Onların hiç kral hakkında konuştuklarını duydun mu?

A: Babam konuşuyor. Onun adaletsiz bir kral olduğunu düşünüyorlar. Onlar… sana söylediğim gibi, onların bir sürü odalar, ambarlar dolusu servetleri var ve ortalıkta çok fazla fakir insan var.

D: Onun yaptığı herhangi bir şeyi duydun mu? Baban herhangi belirli bir şey hakkında konuştu mu?

A: Şey, o … onlar, ‘’köleler’’ diye adlandırdıkları insanlar hakkında konuşuyorlar. Acımasız cezadan bahsediyorlar. Götürülüp ve bir daha hakkında haber alınamayan insanlardan bahsediyorlar. Ve bunlar sebepsiz yere oluyor.

D: Bu şeylerden kralın mı sorumlu olduğunu düşünüyorlar?

A: Evet. Ve ben bunların hepsini tam olarak anlamıyorum. Bilinmesi gereken her şeyi bilmiyorum. Bunları bana anlatmıyorlar. Bak, annem çok iyi, sessiz bir kadın. O sadece olması gerektiği gibi biri. Bu yüzden bunların hiçbirinden bahsetmez ya da bunlar hakkında konuşmak için bir fikri yoktur.

D: Belki de ondan beklenen budur. Yaşadığınız yerde eviniz büyük mü?

A: Hayır, küçük. Babamın çalışma alanı var ve ona bağlı bizim yaşama alanımız var. Ve dışarıda pişirmek için bir fırın var. Yani küçük ama güzel. Evimiz rahat.

D: İçi nasıl? Yaşam alanı nasıl?

A: İçeri girildiğinde bir oda var. Yemeklerimizi orada yiyoruz. Bir masamız ve mobilyamız var. Sonra anne ve babamın yatak odası olan küçük bir oda var. Ve küçük bir kiler kapısı var. Ayrıca benim için küçük bir yatak yeri var.

D: Senin yerin nasıl? Neyin üzerinde uyuyorsun?

A: Kalınlık ve şekil vermek için birbirine bağlanmış saman var. Bu, küçük bir tahta platformun üzerinde. Ve ayrıca üzeri kumaş ve derilerle kaplanmış.

D: Rahat mı?

A: Evet. Çok rahat.

D: Bu küçük alanında sadece bu mu var?

A: O ve bir mumum var. Ve ayrıca ufak kişisel şeyler, ama hepsi bu. Ve bir köşede katlanmış elbiselerim var.

D: Ne tür yiyecekler yiyorsunuz?

A: Tahıl ve meyve yiyoruz. Ve bir de balık. 'Hurma' denen bir şey var ve çalılardan toplanan yumuşak türde meyveler.

D: Balığın yanı sıra hiç et de yiyor musunuz?

A: Çok nadiren. Arada bir kuzu yiyoruz. Bilmiyorum…Sığır eti? Sığır eti? (sanki bilinmeyen bir kelime gibiydi).

D: O nedir?

A: Sığır eti çok nadir oluyor. Bizde bu çok az oluyor.

D: Herhangi bir tür sebze var mı ya da ne demek istediğimi anladın mı?

A: Evet. Sebzelere… biz kabak diyoruz… yeşil türden sebzeler de var.

D: Görünüşe göre çok farklı yiyecekler var. Neler içiyorsunuz?

A: Keçi sütü ve su içiyorum. Ve babamın içtiği farklı bir tür içecek var.

D: O ne?

A: Sanırım mayalı bir şey içiyor. Ama tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ve bir de şarap var. Dışarıdaki fırınımızda ekmek yapıyoruz.

D: Yani aç kalmıyorsunuz. Bu çok iyi. Peki, bir ara tekrar gelip seninle konuşabilir miyim?

A: Evet, isterim. Kendimi daha iyi hissettirdin (Rahatlamış gibi iç çekti).

D: Tamam o zaman. Sana geldiğimde, bana her zaman seni rahatsız eden şeylerden bahsedebilirsin, çünkü anlattıklarını kimseye söylemem. Konuşacak bir arkadaş olması her zaman iyidir.

Anna'yı transtan çıkarıp bilinçli haline getirirken, az önce konuştuklarını ona anlattığımda nasıl tepki vereceğini merak ettim. Seansla ilgili hayal meyal bazı şeyler hatırlıyordu. O bunları anlatırken kayıt cihazını açtım.

D: Yiyecekler için farklı isimler olduğunu mu söyledin? Ve başka dillerden bir şeyler mi duyuyordun? Bunu mu demek istedin?

A: Evet. Açıklaması zor. Sen sebze ya da meyve dediğinde onu kafamda canlandırabiliyordum ancak adlandıramıyordum.Bu yaşamımda hiç görmediğim şeyler de vardı. Bu yüzden bazen bana soru sorduğunda cevapları etrafımda olup bitenlere göre filtrelemeye çalıştığımı düşünüyorum.

D: Diğer dilleri duyabiliyor muydun? Arka planda mıydılar ya da nasıldı?

A: Bazen. Ama kelimeleri anlamadım.

D: Bütün hatırladığın bu birkaç şey mi?

A: Evi hatırlıyorum. Ve sanırım… (güldü) ‘‘Nasıralı’’ dediğimi hatırlıyorum.

D: Belli ki bu İsa’ya atıftı. Onun hakkında çok şey biliyor musun?

A: Yahudi olduğum için geçmişte İsa hakkında pek düşünmedim. Aslında hiç düşünmedim. Benim yetiştirilme kültürümde o, kabul bile edilmiyor. Büyüdüğüm ailede, anneme ve babama İsa’yı sorardım ve onlar beni hiç ciddiye almazdı. Büyürken tanıdığım Yahudiler o hiç var olmamış gibi davranıyorlardı. Bu yüzden ancak otuzlu yaşlarıma geldiğimde bu konuyla yüzleşmeye başlamıştım. Hep bir anlaşmazlık olduğunu düşünürdüm. Neden ondan bahsetmediklerini anlamıyordum. Ve onun hakkında öğrendiğim az bir şeye rağmen, o çok iyi bir öğretmene benziyordu. Bu yüzden onunla ilgili hiçbir zaman bir referans sistemim olmadı.

D: Yani bu konuda konuşmak için hiçbir sebebin yok… örneğin, bir Hristiyan, ‘‘Ah keşke İsa’nın zamanında yaşasaydım’’ diyebilir. Böyle hissetmek için hiçbir sebebin yok.

A: Hayır, çünkü onun hakkında konuşmadık bile. Aileme ve tanıdığım insanlara göre o yoktu.

D: Sana o yaşamında İsa’yı tanıdığını söylesem, ne derdin?

A: Derdim ki… (güldü) buna cevap verebileceğimi sanmıyorum. (güldü).

D: Onun senin amcan olduğunu söylesem ne derdin?

A: (Şaşkın bir ifadeyle) İsa’nın bir… Ben sadece… Bunu gerçekten kafa karıştırıcı buluyorum. Adeta komik geliyor. Bu saçma. Ben Yahudiyim. Benden böylesi bir hikayenin çıkması, olabilecek en kötü seçim olmalı.

D: Diğer bir deyişle, inanılması zor.

A: Şey, şu anda bundan rahatsız oldum. Çocukluğumdan beri, ailemden dolayı… kimse bana İsa’dan bahsetmedi.

D: Ama kaale de almadılar, değil mi?

A: Hayır, ailem gerçekten bu konuda nasıl konuşulacağını bilmiyordu. Hep hızlı cevapları vardı. Çok fazla iletişim yoktu. Çocukken sadece ne sorulup sorulamayacağını öğrendim. Çok genç yaşta sorulmaması gereken bazı şeyler olduğunu öğrendim. Ve sadece dediler ki, ‘‘Bir Yahudi insanlar var ve bir de Yahudi olmayanlar. Biz Tanrı’ya inanıyoruz.’’ Bana ‘‘Onların İsa’sı var ve bizim için de, bize On Emir’i veren Musa var, bizim İsa’mız gibidir.’’ derlerdi. Anne, babamın bana anlattıkları bu tür şeylerdi. Şimdi çocukluğumu hatırlamaya çalışıyorum. Küçükken, Pazar Okulu’na ve Tapınağa gitmeye zor tahammül ederdim. Hepsinin bir saçmalık olduğunu düşünürdüm. Küçük bir çocuk olarak Yahudi tarihini öğrenirken, Yahudiler’in ne kadar acımasız olduğu karşısında dehşete düşmüştüm. İnsanların yaşamları üzerinde ne kadar çok kontrol sahibi oldukları ve Tapınağın ne kadar zalim olduğu çok açıktı. Çocukluğumdan beri Yahudilik hakkında bu duygulara sahibim. Ama diğer bütün küçük çocuklardan İsa hakkında bir şeyler duydum. Ve ondan rahatsız olarak büyüdüm. Bütün bu dinin tek bir adam etrafında yaratılması beni dehşete düşürdü, bu yüzden İsa hakkında hiçbir zaman iyi şeyler hissetmedim. Bana her zaman itici gelmişti. Sonra yaşlanıp sorgulamaya başladığımda daha da kötüleşmeye başladı. İnsanların bir kişinin çevresinde din oluşturmalarını anlayabilmenin çok tuhaf olduğunu hissettim sadece. Din Tanrı ile alakalı olmalıdır. Burada yaşamaya başladıktan sonra bazı kişilerin neler söylediklerini dinlemeye başladım. Ve aniden bir şeyler kafamda netleşmeye başladı. Tüm bunlar sadece son beş yıl içinde oldu. Yani, sanki her şeyin doğru bir şekilde açıklığa kavuşması için kaçmam ve belki de bu tür bir ortama girmem gerekiyordu. Adeta ‘Gerçek buydu, bilmem gereken buydu’.Belki de bu yüzden duyduklarımın hiçbirine

inanmadım, çünkü o bir insandı. Ama aynı zamanda… belki de içimde bir taraf buna inanmak istiyor. Özellikle de bu son altı ayda nedense çok güçlü hislerim oldu ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum. Dünyanın o bölgesinde soruşturmam gereken önemli bir şeyler olduğunu biliyordum ve cevabı bulmanın yolu regresyondu.

D: Ama geçmiş bir yaşamın hayalini kuracak olsaydın, oluşturmak isteyeceğin şey bu olmazdı.

A: Bu düşünebileceğim en son şey olurdu.

Bu, kayda değer bir gelişme gibiydi ve kesinlikle devam etmek ve onunla ilişkili olduğu için Mesih'in yaşamıyla ilgili hikayesini öğrenmek istedim. Onun Yahudi olması bu hikayeye büyük bir geçerlilik kazandırıyor. Ona İncil'de İsa hakkında bir şey okuyup okumadığını sordum. Sadece Eski Ahit kısmına sahip olduğunu ve buna pek aşina olmadığını söyledi. Kendi dinlerinde bu konuda okumaları zorunlu değildi. Kendi başına okumaya çalıştığında çok zor ve yorucu olduğunu söyledi. Bu yüzden ondan, Yeni Ahit'i okumamasını istedim. Elinde kopyası bile olmadığı için bunun mümkün olmadığını söyledi. İsa'nın yaşamı hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyordu ve Hristiyanlar için çok bilinen olayları ya da çocukluğumuzdan beri beynimize işlenen hikayelerin hiçbirini bilmiyordu. Bu ona tamamen yabancı bir alandı ve bilinçaltından çekip alabileceği hiçbir şey yoktu. Ayrıca bu tür bir hayali kurmak için bilinçli olarak ya da bilinçaltında bir sebebi de yoktu. Bütün bu fikir ona saçma geliyordu. Bu, kuşkucu insanların eleştirilerine karşı duracak bir hikayeye sahip olmak için mükemmel bir şans olabilirdi.

Yusuf'un daha büyük bir oğlu olması düşüncesi beni rahatsız etti ve insanların buna nasıl tepki vereceğini merak ettim. Ancak, Yusuf'un Meryem'den çok daha büyük olduğunu biliyordum. Bu İsa ve Esseniler'de belirginliğe kavuşmuştu. Yusuf'un gençlik yıllarında neler olmuştu? Belki de Yusuf Kilise'nin bizi inandırdığı kavramlardan daha insandı. Belki hepimizde olan zaaflar onda da vardı. İsa'nın soy ağacındaki lekeler ne olursa olsun, görünüşe göre bunlar onu rahatsız etmiyordu. Kendinden büyük üvey ağabeyi ile yıllardır dosttu. Naomi'nin hikayesine devam ederken acaba başka hangi bilinmeyen detayları ortaya çıkaracaktık.

Altinci Bölüm
Evden Ayrılış

Anna'nın diğer kişiliği Naomi'nin İsa ile ne kadar yakın ilişki içerisinde olduğunu ve bana ne kadar bilgi verebileceğini görmek için Kudüs'teki yaşamını daha fazla araştırmak istedim. Anahtar kelimeyi kullandım ve sayarak, Anna'yı Naomi'nin Kudüs'te yaşadığı zamana geri götürdüm.

D: Naomi'nin Kudüs'teki yaşamında önemli bir güne gitmeni ve bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum. Üçe kadar sayacağım ve orada olacağız. 1… 2… 3… Yaşamında önemli bir gün. Neler oluyor? Ne görüyorsun?

A: Daha önce yaşadığımı gördüğüm aynı sahneyi görüyorum. Ve yaşamımda ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ailemin onlara karşı itaatsiz olduğumu hissetmemesini istiyorum ama kaderimin onunla birlikte yürümek ve öğretmek olduğunu biliyorum. Ve erkek kıyafeti giyip, kılık değiştirmeye hazırım, çünkü annem gibi şeyler yapmak ya da onun gibi itaatkar olmak istemiyorum. Bu yaşamda yapmam gereken tek şey onun anlattıklarını ve yaşam biçimini öğretmek.

D: Şimdi kaç yaşındasın?

A: Sanırım on üç yaşımdayım. Yaklaşık bir yaş daha büyüdüm. Çünkü o yıl denedim, gerçekten iyi bir kız olmaya çalıştım ve onların istediklerini

yaptım. Ama kalbim bunu istemiyor. Onları, seviyorum, ancak burada kalıp, evlenip, o tür bir yaşam tarzı sürdürmek zorunda kalırsam bu yaşamın değeri olmaz.

D: Her kızın yapması gerektiği gibi mi? Bu konuyu annen ve babanla konuştun mu?

A: Babam o kadar hoşgörülü değil ve bunun aptallık olduğunu söyledi. Konuşmayı kestim. Annem de anlıyor ama 'bu bir kadının yaşayabileceği yaşam değil' dedi. Bu yüzden sustum ve sadece dua ettim. Nasıralı buradayken onunla konuştum, ama başka seçenek kalmadı.

D: Baban kardeşinin de mi akılsızlık yaptığını düşünüyor?

A: Asla. Her sözüne ve yapmaya çalıştığı her şeye inanıyor. O sadece onun izinden gidecek bir kadın ya da kıza alışkın değil. Erkek çocuk olsaydım sanırım sorun olmazdı. Güvenliğimden endişe edebilirler ama sevgi ve dualarıyla gitmeme izin vermeliler.

D: Sadece seni korumaya çalışıyorlar. Gerçekten yapmak istediğin bu olmasa bile, senin iyiliğini istiyorlar. Senin için en iyi olanı düşünüyorlar.

A: Biliyorum. Ve denedim, neredeyse bir yıldır deniyorum. Onların istediklerini yaptım. Çocuklara bakarak anneme yardım ettim. Artık bunu yapamam. Kendimi olduğumdan daha yaşlı hissediyorum. Evliliğin benim için akılsızca bir şey olduğunu hissediyorum. Evlenmem için bir sebep yok. Sevdiğim tek şey gerçeklerin halka yayılmasına yardım etmek. Ve seviyorum… Sanırım eğer bir erkeği sevecek olsaydım, bu kişi Nasıralı olurdu. Ama bunun asla mümkün olmadığını biliyorum. Yani benim o parçam, bir kadının farklı bir şekilde sevebileceğini öğrenmeli.

D: Bu senin döneminde yaşayan bir kadının uyması gereken geleneklere karşı değil mi? Belki de bu yüzden annen ve baban üzülüyordur.

A: Ama öğretmen ve danışman olmam gerektiğini biliyorum. Ve kalbimde bir tek bu var. Benim için yapılacak tek doğru şeyin bu olduğunu biliyorum. Sadece başka bir seçenek olmadığını anlayıp, bunu farkına varmaya istekli olmalarını umuyorum. Sadece bir tek yol var.

D: Bunu yaptığında, bunun sandığından daha zor olabileceğini düşündün mü?

A: Bundan hiç korkmuyorum. Ölümden ya da güçlükten korkmuyorum. Her şeyi çok basit buluyorum. Yaşamak için benim çok az sebebim olduğunu keşfettim. Ve içimde, ailemin olmam gerektiğini düşündüğü şey olabilecek hiçbir şey yok. Bunu gönülden ve benim iyiliğim için istiyor olsalar bile.

D: Nasıralı ile bunu konuştuğunu söyledin. Bu konuda o ne hissediyor?

A: Onunla bir yıl önce konuştuğumda, nazikçe ellerini yüzüme koydu ve benim bir kız çocuğu olduğumu, şimdi onunla yürüyemeyeceğimi ama ilerde bir zaman yürüyebileceğimi söyledi.

D: Evet, hatırlıyorum.

A: Ve bunu, sadece ailemin duyması için söylediğini de biliyorum. Ama gözlerine baktım ve o doğru olanı biliyordu. Bunu sevdiği ve korumak istediği için yapıyordu. O zaman ona erkek kıyafeti giyip saçımı kesebileceğimi ve kimsenin anlamayacağını söyledim. Beni geri çevirmeyeceğini biliyorum. Belli şeyler hakkında artık konuşmadığımı ve sessiz durduğumu biliyor. Bunun sebebini ona söylememiş olmamama rağmen o biliyor. Onunla birlikte yürüyeceğimi biliyor ve beni kabul edecek, çünkü bunun kalbimden ve Tanrı'dan geldiğini biliyor.

D: Çocuk olduğun için fikrini değiştireceğini düşünmüş olabilir.

A: Ama geçen yıl benim nasıl itaatkar bir kız olmaya ve ailemin istediği gibi davranmaya çalıştığımı gördü. Elimden geleni yaptığımı biliyor ve yapmayı denedim. Ama evlenip çocuk sahibi olmam hata olur, çünkü bu, kalpten sevgiyle yaptığım bir şey olmaz. Kalbimde yapmak istediklerimle mutlu bir yuva kuramam.

D: Bunu her şeyden çok sadece görev gereği yapmış olurdun. Ama muhtemelen fikrini değiştireceğini düşündü. Senin yaşındaki insanlar genellikle ne yapmak istediklerini bilmez. Peki, ne yapacaksın?

A: Onun ne zaman buradan ayrılacağını öğrenmeyi bekliyorum. (Kesin bir şekilde) Ve onunla gideceğim.

D: Şimdi Kudüs'te mi?

A: Birkaç gün içinde gelmesi bekleniyor.

D: Nerede olduğunu biliyor musun?

A: Sanırım ailesinin evindedir. Ve orada bazı sorunlar var. Ama öğretmeye, toplantılara devam ediyor ve başka şehirlere gidiyor.

D: Grubundaki insanlarla mı?

A: Küçük bir grupla.

D: Ailesinin evi nerede? Hangi şehirde olduğunu biliyor musun?

A: Uzakta… Nasıra bölgesinde, ama benim olduğum yerden birkaç gün yürüme mesafesinde sanırım. Oraya hiç gitmedim.

D: Ama evi Nasıra'nın içinde değil. Orada ailesinden kimlerin yaşadığını biliyor musun?

A: Erkek kardeşleri… Sanırım erkek kardeşleri evde. Ve bazı zorluklar yaşandı. Tam olarak emin değilim. Ben yanlarındayken ya da ben yakınlarında olduğumda pek konuşmuyorlar.

D: Onun ailesinden bahsettiğin için onun hiç evlenip evlenmediğini merak ettim. (Bu tuzak sorusuydu).

A: Ah, hayır, o asla evlenmez. O Tanrı ve inançlarıyla evli. Ve yaşama sebebinin bu olduğunu düşünüyor. Bir kadına ve aileye bu kadar sadık olamaz ya da kendini adayamaz.

D: O zaman onun ailesinin evinde yaşayanlar onun erkek kardeşleri mi?

A: Evet. Ebeveynlerinin evi. Orada kardeşleri var.

D: Ailevi sorunları olmasına şaşırdım. Her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştüm.

Burnumu sokmadan ve bariz olmadan neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

A: Sanırım kardeşleriyle ilgili bir tür sorun var.

D: Daha önce babanın anne babasını çok sık görmediğini söylemiştin. O da ailevi bir sorundan dolayı mıydı?

A: Duyduklarımdan hatırladığım kadarıyla, babası onu kabullenmekte zorlanıyor. Çünkü onun anne dediği kadın… babasıyla kalmadı.

D: Daha önce onun ve Nasıralı'nın üvey kardeş olduklarını söylemiştin.

A: Bunu açıklayabilecek miyim bilmiyorum. Sanırım babamın anne ve babası evlenmedi. Bir sorun vardı. Ve hasta olduğunu biliyorum. Galiba her şeyi bilmiyorum.

D: Başka bir deyişle Nasıralı ve babanın aynı anneye sahip olmadıklarını düşünüyorsun? Hangisinin daha büyük olduğunu biliyor musun? Baban mı, Nasıralı mı?

A: Babam Nasıralı'dan daha büyük.

D: Ve ailesiyle iletişimde olmamasının sebeplerinden biri bu mu?

A: Evet. Bence acı var, çok fazla acı, kafa karışıklığı ve utanç var. Ama bu çok zaman önce oldu.

D: Görünüşe göre bu Nasıralı'yı rahatsız etmiyor, değil mi?

A: Sanırım o bütün gerçeği biliyor. Babam ve o birlikte çalıştılar ve ikisinin benzer inançları var.

D: Merak ettim, çünkü sır saklıyorlarmış gibi geliyor. Sence sorun diğer kardeşlerde mi? Onların da aile sorunları olduğunu söyledin, ya da bunun başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?

A: Evet. Sanırım bir çeşit kıskançlık, bir çeşit sorun var.

D: Bir gün belki tüm hikayeyi öğrenip, bana anlatabilirsin. Senin yanında neden konuşmak istemediklerini anlayabiliyorum. Sanırım çocukların aile sorunlarını bilmesini istemiyorlar. Peki, sizin ülkenizde en büyük erkek çocuğa babasının adını vermek gelenek mi?

A: Sanırım gelenek, birinin anısına çocuğa onun ismini vermek gelenek, böylece kişi onun vasıtasıyla yaşasın diye.

D: Babanın babasının adını taşıdığını söyledin.

A: Doğru. Ve sanırım büyükannem, babasının sevgisini ve anısını yaşatmak için ona Yusuf adını verdi, çünkü onunla birlikte olamayacağını biliyordu.

D: Peki büyükbaban İsa'nın ve diğer çocukların annesiyle evlendi mi?

A: Evet. Bunun sebebi büyükannemin bir hastalığı olması mıydı, gerçekten bilmiyorum.

D: Ama büyükanneni ve büyükbabanı görmediğinizi söyledin. Çok uzakta oldukları için mi, yoksa bu doğumla ilgili sorundan dolayı mı?

A: Bana çok uzakta oldukları söylendi, ama eminim sorunun bir parçası da babam.

D: Sorular soruyorum çünkü merak ediyorum. Nasıralı'yla gidersen, neler yapmayı umut ediyorsun? Görevlerinin ne olacağını biliyor musun?

A: Öğrenmeye devam edeceğim. Umarım ona istediği biçimde yardımcı olabilirim. Hastalarla, yoksullarla ya da aşırı yardıma ihtiyacı olan insanlarla beraber olmaktan korkmuyorum. Yardım etmek ve şifalandırmak için neler yaptığını öğrenebilmek ve ben de onları yapmak istiyorum. Ve Tanrı'nın yasalarıyla yaşamak…

D: Sence bunları sana öğretebilecek mi?

A: Yapabileceğini düşünüyorum.

D: İnsanları nasıl iyileştirebileceğini biliyor mu? Öyle bir şey yaparken sen hiç gördün mü?

A: Evet. Bir kez gördüm -orada olmamam gerekiyordu. Bir gece bizim köyde bir toplantısı oldu. Gizlice kaçtığımı ve saklandığımı hatırlıyorum. Ve bir çocuk vardı… bir anne hasta olan çocuğunu getirmişti. Bu çocuğun nesi vardı emin değilim, ama onu alıp tuttuğunu gördüm. Çocuğu dizlerine yatırdı ve ellerini onun üzerine koydu. Ve çocuk ağlamayı kesti. Ateşi düştü ve iyileşti (bunu adeta hayranlıkla söyledi).

D: Bunu nasıl yapabildiğini biliyor musun?

A: Bilmiyorum. Sanırım… o, Tanrı'ın yasalarını yaşama uygulamanın yollarını biliyor. Ve eğer bir şeyin olması gerekiyorsa, sevgi ve şefkatle bir fark yaratabiliyor.

D: Bu, sizin yaşadığınız dönemde insanların hastalıklarının tedavi edilme şekli değil, değil mi?

A: Hayır. Doktorlarımız var ve hastalara onlar bakıyorlar. Ama o gece gördüğüm şeyin bir mucize olduğunu biliyorum. Bu çocuğun nesi vardı bilmiyorum. Ama ağlıyordu, kıpkırmızıydı ve çok terliydi, çok acı çekiyordu. Ve böyleyken, daha sonra sakinleşti ve normal renge döndü. Ben de bu şekilde yardım etmeyi öğrenmeyi umuyorum.

D: Böyle bir şey yapmayı öğrenebilirsen harika olur. Bunun gibi başka iyileştirmeler yaptığını duydun mu?

A: Sakat bir adamı iyileştirdiğini duydum. Ve bir konuşma duyuyorum, ama gerçekten bilmiyorum. Bekle, ona sormalıyım.

D: Ne tür bir konuşma?

A: Ah… İnsanların görmelerini nasıl sağlıyor ya da uzuvlarını iyileştiriyor, böylece insanlar tekrar yürüyebiliyor ya da o uzuvlarını tekrar kullanabiliyorlar.

D: Ama bunların doğru olup olmadığından emin değilsin, değil mi?

A: Umarım doğrudur. Ne gördüğümü biliyorum. Tanrı'ya ne kadar inanırsan inan, bazı şeylere inanmak, bir insanın bunları yapabildiğine inanmak gerçekten çok zor.

D: Evet, ölümlü bir insanın. Bunları yapabiliyorsa çok harika bir insan olmalı.

A: O… farklı. Onu gördüğünde, onunla konuştuğunda ya da o sana dokunduğunda onun tanıdığın herkesten farklı olduğunu anlıyorsun. Ve bu yüzden o asla … kimseyle birlikte olamaz. Çünkü yaşamının amacı bu ve sadece bu. Sadece içimdeki sevgiyle, dualarımdan, seslerimden ve Tanrı'dan duyduklarımdan, takip etmem gereken yolun bu olduğunu biliyorum. Tek başıma yaşamam ve kendimi bu inandığım şeylere adamam gerekiyor.

D: Eğer gerçekten buna inanıyorsan, sanırım istediğini yapman en doğrusu olur.

A: Ve kendimi bir çocuk gibi hissetmiyorum.

D: Onun yaptığı, normal olmayan başka şeylerle ilgili başka hikayeler duydun mu?

A: Ah… okullarımızdaki ve tapınaklarımızdaki insanlardan farklı eğitimler aldığını duydum. Ve uzak ülkelerdeki bilge kişilerden bir şeyler öğrendi. Sanırım ona şifa hakkında çok şey öğrettiler, saf bir kalple ve Tanrı'yla uyum içinde olarak fiziksel varlıkları ve kendini nasıl değiştirebileceğini öğrettiler. Bence bu, evdeki sorunun bir parçası olabilir. Sanırım ailenin bazı soruları olabilir. Ama…

D: Nasıl bir soru?

A: Yapabildikleriyle ilgili. Ona öğretilen şeylerle ilgili.

D: Bunun onu farklı kıldığını mı düşünüyorlar? Bunu mu demek istedin?

A: Evet. Onlar buna inanıyorlar mı bilmiyorum.

D: Pekala, okulların yanı sıra eğitim almanın başka yolları da olduğunu biliyorsun. Ona başka ülkelerde birçok harika şey öğretilmiş olabilir. Peki diğer kardeşlerin bunu yapmasına izin verilmedi mi?

A: Hayır, bunu istediklerini sanmıyorum. Sanırım çoğu insan gibi basit yaşamlar sürdürmek istediler.

D: Eğer böyle bir yaşam istemedilerse o zaman kıskanmamalılar.

A: Evet. Ama köyde bazı şüpheler olabileceğini düşünüyorum ve bu onların yaşamlarını zorlaştırıyordur. Ya da belki utanıyorlardır.

D: Evet, utanıyor olabilirler. Belki de sorun bu. Çünkü bu insanlar onu çocukluğundan beri tanıyorlardır, herhalde.

A: Evet. Ve başka kim bu tür şeyleri yapabilme yeteneğine sahip?

D: Sence onun numara yaptığını ya da bunların bir tür sihir olduğunu mu düşünüyorlardır?

A: Sanırım bazıları öyle düşünüyor.

D: İnsanları kandırmaya çalıştığını düşünüyorlar. İnanması çok zor bir şeyse, bunun bir sorun yaratabileceğini görebiliyorum.

A: (İç çekti) Şimdi onu görüyorum.

D: Geliyor mu?

A: Onu görüyorum… Şu an onu zihnimde görüyorum ve yolda yürüyor. Ve ben … kafasının üzerinde bir enerji görüyorum, kafasının üzerinde parlayan bir taç…

D: O yanındayken bunu hiç gördün mü, yoksa bunu şu an sadece zihninde mi görüyorsun?

A: Daha önce hiç görmedim.

D: Sence bunun anlamı ne?

A: Sanırım bu 'hakikat' anlamına geliyor. Bence bağlanmak ve inanmak demek. Ve onunla birlikte yürümenin sorun olmadığı anlamında.

D: Çok harika bir insana benziyor. Peki şifa verme dışında yaptığı sıra dışı bir şey hakkında herhangi bir hikaye duydun mu?

A: Duydum… evet, ailemin bu konuda konuştuğunu hatırlıyorum. vde başka biri daha vardı. Sanırım benim uyuduğumu sandılar. Ve dediler ki, yağmur yağmadığı için zarar gören ve insanların ondan şüphe ettiği bir bölgede… yağmur yağdırdı. Bunun hakkında konuştuklarını duydum. (Sessizce, hayranlıkla) bunu unutmuşum. Bu, buralarda zaman zaman oluyor. Bazı yıllar çok az suyumuz oluyor.

D: Yani, bu da bir tür mucize, değil mi?

A: Evet. Ama asıl öğretmek istediği şey, Tanrı'nın yasalarına göre nasıl yaşayacağımız ve birbirimizi gerçekten nasıl seveceğimizdir. Huzur içinde, korku ve kıskançlık olmadan yaşayabileceğimiz. Şefkat ve merhametle yaşamanın, insanın gerçek doğası olduğu.

D: Ama bazen bu şeyleri diğer insanlara öğretmek zordur. Çok basit görünüyor, ancak bazı insanlar bunu duymak istemiyorlar.

A: Biliyorum. Bu yüzden Tapınak'ta tartışmalar yaşadı. Çünkü onların yöntemlerinin çoğunun çok acımasız ve sevgisiz olduğunu gördü. Bu sebeple, erkeklerin ve kadınların Tanrı'nın yasalarını yaşama nasıl geçirmesi gerektiğini dolaşarak yayma yolunu seçti.

D: Tapınak'la yaşadığı bu sorunlar, dolaşarak bilgileri yaymaya başlamasından önce miydi?

A: Evet. Bu, onun oradan ayrılmasına sebep oldu.

D: Neler olduğunu biliyor musun?

A: Birden fazla şey oldu. İhtiyaç sahiplerine, yoksullara ve ızdırap çekenlere yardım etmek için pek bir şey yapmak istemedikleri de bir gerçekti. İnsanların dertleriyle ilgilenmek ve onları yargılamak konusunda anlayışları ve merhametleri de kıttı. Bir sürü şey vardı.

D: Yargılayıcı olduklarını mı söylüyorsun?

A: Çok yargılayıcı ve katılar. Ve sebepsiz yere.

D: Bunlar rahipler mi yoksa hahamlar mıydı?

A: Evet, hahamlardı. Her şey için tek bir yol vardı. Ve birçok durumda bu yol adaletsiz ve kabaydı. Hahamlar zaman zaman konumlarının ve güçlerinin karar vermelerini çarpıtmasına izin verirler. Anlaşmazlıkları ve sorunları

çözmek için gidilen kişiler onlardır. Ve Tanrı'yı dinlemek ve adil olmaya çalışmak yerine, kendilerinin Tanrı olduğunu sandılar.

D: Güç bazen insanlara bunu yaptırabiliyor.

A: Evet. Yani hizmet etmeye ve sorunların çözülmesine yardımcı olmaya çalışmak yerine, bazen daha fazla sorun yaratma eğilimindeler.

D: Yani onlar, hiç acımadan ya da başka türlü bir yorum yapmadan, Yasa'ya sıkı sıkıya bağlı kalmaya mı çalışıyorlar? Ve bu İsa'yı kızdırdı mı?

A: Onu çok hayal kırıklığına uğrattı. Tapınak'ta ya da hahamlardan duyduklarının Tanrı'nın arzu ettiğini hissettiği şey olmadığını anladı. Onların Emirler doğrultusunda yaşadıklarını düşünmüyordu. Söylediklerini sorguluyordu ve neden bu şekilde olmadığını soruyordu. Ve onlar sorgulanmaya alışkın değillerdi.

D: Sözlerinin yasa gibi olmasına alışmışlardı.

A: Doğru. Ve adaleti, merhameti ve eşitliği göstererek, sorunu gayet güzel bir şekilde çözecek bir çare buluyordu. İnsanlar yanlış bir şey yaptıklarında bunu düzeltmenin yolları vardı. Bu şekilde çözümler buluyor ve onların çözümlerine karşı çıkıyordu ve bu birçok sorun yarattı. Sanırım bu, hahamları kızdırdı, çünkü Nasıralı'nın çözümlerinde daha fazla netlik ve adalet vardı. Ama İsa ikiyüzlülük ve zulümle baş edemedi, çünkü sevgisiz ve merhametsiz olan Tanrı değil, insandır. Bu yüzden kendi Tapınağı'nın artık ülke olduğunu, toprağın bunun zemini ve gökyüzünün de tavanı olduğunu anladı. Tanrı'nın yasalarını yayacak ve öğretmeye çalışacaktı.

D: Bu kulağa çok hoş geliyor. Zamanının öğretilerine karşı geliyorduysa, onu neden asi olarak kabul ettiklerini anlıyorum. Kendini takip eden grubu nasıl buldu? Ya da onlar mı onu buldular?

A: Onun gibi düşünenler hep vardı, ama çok korkuyorlardı. Böylece çeşitli evlerde toplanılmaya başlandı ve kulaktan kulağa yayıldı. Ve insanlar onu takip etmeye başladı.

D: Ve bir süre sonra onunla birlikte olmak mı istediler? Bunu mu demek istedin?

A: Evet. Çünkü onun konuştuğunu duyduğunda anlattıklarının gerçek olduğunu biliyorsun. Kalbinden konuşuyor ve Tanrı'nın sözlerini söylüyor.

D: Harika bir insana benziyor. Onu neden takip etmek istediğini anlayabiliyorum. Daha önce köyünüzden bahsettin, ben sizin Kudüs'te yaşadığınızı sanmıştım.

A: Yani, burası Kudüs, ama Kudüs'ün küçük bölümleri var.

D: Ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum.

A: Şehrin bölgeleri var. Bu kısım? Buraya doğu kısmı diyorlar ve bir zamanlar Doğu Kapısı olarak adlandırılmıştı. Bu yüzden farklı bölgelerin adlarını, Tapınağın çeşitli kapılarından aldığını düşünüyorum. Sanırım bu köyler, aynı inanca sahip insanların bir araya gelerek, birlikte yaşamasından oluşuyor. Ve sanırım bu gelir durumlarına da bağlı.

D: Tapınak, kapıları olan bir duvarla mı çevrili?

A: Herbir kapının genellikle bir duvarda olduğunu sanıyorum. Evet. Bu aslında büyük Tapınak'tı ve çevresinde bir duvar ve çeşitli girişler vardı. Yani burası doğu tarafıydı. Çeşitli isimleri var, ama hepsi Kudüs şehri.

Tarihi yazılarında, Josephus, Tyropoeon Vadisi'nin Kudüs'ü doğal olarak doğu ve batı bölgelerine ayırdığını söyler. Bunlar Üst Şehir ve Alt Şehir

olarak biliniyordu. Sanki Naomi doğu tarafında bulunan Alt Şehir'de yaşadığını söylüyordu.

D: Tapınak dışında başka büyük ve önemli binalar var mı?

A: Tapınak en büyük ve en önemli yapı. Ama başka büyük binalar da var, devlet daireleri, resmi daireler, depo binaları, okullar.

D: O zaman büyük bir şehir. Orada Musevi tapınaklarının yanı sıra başka türde tapınaklarda olabileceğini duydum. Bu doğru mu?

A: Tapınak olarak adlandırılan başka inançlar ya da okullar hakkında bir şeyler duydum.

D: Hiç o tapınaklara gittin mi?

A: Hayır, hayır.

D: Romalıların kim olduklarını biliyor musun?

A: Evet. Onların kendi binaları, kendi okulları, tapınmak için kendi yerleri var. Kendimizi onlardan mümkün olduğunca uzak tutuyoruz.

D: Anlıyorum. Hiç askerleri gördün mü?

A: Pek sık değil. Birilerini aramadıkları sürece bizim bölgemize gelmiyorlar.

D: Kudüs'te pazar yeri var mı?

A: Evet. Şehrin bir ana bölgesi var. Ve bir pazar yeri var. Oradan ihtiyacın olabilecek her şeyi satın alabilirsin. Bu, şehrin belirli bir bölgesidir. Ve küçük küçük… kurulmuş yerler var. Eşyalar, yiyecekler ve… pazar yeri denilen bu bölgede küçük küçük tezgahlar sıralanmış. Hepsi dışarıda.

D: Yaşadığınız yere yakın mı?

A: Evet. Pazar yerine yürüyorum. Bu şehirde birden fazla pazar yeri var, ama bize çok uzak olmayan bir tane var.

D: Bu duvardaki kapılar nasıl görünüyorlar?

A: Bana onların yenilendiği söylendi. Ama şu anda, ahşaptan yapılmışlar ve bunlar açılabilen iki kapı. Ve çok yüksekler, çok yüksek ve ağırlar.

D: Değiştirilmişlerse, daha önce neyden yapılmışlardı?

A: Benim duyduğum yeniden yapılmaları gerekmişti, bu yüzden daha yüksek ve daha sağlam yapıldılar.

D: Neden yeniden yapılmaları gerekti?

A: Sanırım bir keresinde askerlerle ilgili bir sorun vardı. Ve Tapınağımızın halkına bir ders vereceklerdi. Bir isyan çıktı, çünkü Romalılar onlara daha fazla tahıl sağlamamızı istediler. Ve kurak yıllarımız olmuştu. Bu yüzden isyan çıktı ve o duvarın bir kısmını ve Tapınağın bir kısmını yıktılar. Galiba tapınağın bir kısmı yeniden inşa edildi. Romalılar bize yasaları ve anlayışsızlıklarıyla birçok sorun çıkardılar.

D: Romalılar hükümdar filan mı?

A: Evet, kontrol onlarda. Ama biz, yani Yahudi Tapınağı'na bağlı olan insanlar hahamı hükümdar olarak görüyoruz. Romalılar'ın başka yasaları, farklı güçleri ve kontrolleri var.

D: Galiba bana daha önce bir de kralınız olduğunu söylemiştin, değil mi?

A: Kral Romalı. Kral herkesi kontrol eder, herkese hükmeder. Romalı Kral.

D: Sanırım bir kız olarak, bunların çoğunu bilmen de gerçekten gerekmiyordur.

A: Hayır, ben bilmemeyi seçiyorum. Bildiğim ve duyduğum çok az şeyin çoğunu kabul etmemeyi seçiyorum. Onları ya da yasalarını bilmek

gerçekten umurumda değil. Bize birçok zorluklar yaşattılar. Enerjimi, herkesin iyiliği için, öğretip öğrenebileceğim bir yaşam sürdürmek üzere harcamak istiyorum. Böylece ister Romalı, ister Yahudi, ister başka inançlardan olsunlar, insanlar bir arada yaşayabilirler.

D: Ama ülke halkı olarak Romalılar'ın dediklerine uymak zorundasınız, değil mi?

A: Evet. Bir süredir huzur içinde yaşıyoruz.

D: Bu güzel. Bana bu bilgileri verdiğin için teşekkür ederim, çünkü ülkedeki durumu merak ediyordum. Nasıralı'nın gelmesini beklediğini mi söyledin? Hazırlık olarak ne yapıyorsun?

A: Sadece günlük rutin işleri yapıyorum ama çok yakında burada bizimle olacağını hissediyorum. Ve ben hazırım. Giyecek kıyafetim var ve gitmeye hazırım. Ve taşra o kadar güvenli değil. Şehirden çıkıp uzaklaştığında her zaman Romalı ya da Romalı olmayan, çalacak ve öldürecek insan gruplarıyla karşılaşabilirsin.

D: Yani dışarısı gerçekten güvenli değil, öyle mi?

A: Her zaman değil. Bilemiyoruz.

D: Bu yüzden mi erkek kılığına girmek istiyorsun?

A: Daha fazla kabul görebilmek için.

D: Daha güvende olacağın için değil, öyle mi?

A: Doğru.

D: Sence bir kadının bu tür şeyleri yapmasını kabul etmezler mi?

A: Kabul etmekte zorlanırlar. Kadınların erkeklerin aldığı eğitimi almasına izin verilmiyor. Onların evi idare etmeleri ve küçük çocuklara bakmaları

gerekiyor, ben de öyle yaptım. Anneme gündüzleri baktığı çocuklar için yardım ettim.

D: Kadınlardan tek beklenen bu, bu yüzden senin çok bilgili olmadığını düşünüyorlar. Şimdi ileriye, onun size geldiği zamana gidelim, o geldiğinde neler olacağını öğrenelim. Saymama gerek var mı yoksa sen o zamana gittin mi?

A: Hayır gerek yok, onu görüyorum. (Durakladı) Yanında başka üç adam var. İçeri giriyor ve babamla dükkanında konuşuyor. Ve… şimdi içeri giriyor. Beni selamlıyor. Ve ona kararımı verdiğimi bildirdim. Bu hayatta yapmam gereken tek bir şey var, o da onunla birlikte yürümek ve yardım etmemi istediği kişilere, ister hasta, ister fakir, isterse herhangi bir şeye muhtaç olsun, onlara öğretmek ve hizmet vermek olduğunu söyledim.

D: O ne diyor?

A: (Durakladı) Bana baktı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve bu dünyanın ötesini görebilen o gözlerle, biliyor… söyleyeceği hiçbir şeyin beni durduramayacağını biliyor. Ve öyle olsun, diyor. Şimdi annem içeri girdi. Anneme ve babama da söylemeliyim. Ve onlara elimden geleni yaptığımı, ama geçen bu süre içinde sessiz durduğumu, dua ettiğimi ve Tanrı'nın benim ne yapmamı istediğini bildiğimi söylüyorum. Duyduğum o sesleri dinledim. Ve biliyorum ki hiçbir erkek benimle mutlu olamaz. Burada kalıp aile kurmaya çalışmak kalbimi kırar, çünkü istediğim bu değil. Bu yüzden umarım anlarlar ve kalplerinde bana sevgi duyarlar. Ama bu yolculuğa çıkmalıyım.

D: Nasıl tepki veriyorlar?

A: Annem ağlıyor. Babam sessiz. Ama Nasıralı, ''Bu kız kalbinden konuşuyor ve var olan tek gerçeği biliyor. Öyle olacak. Onu koruyacağımı

ve ona olan sevgimi bilerek yanımda huzurla yürüyebilir. Ve bana yardım edecek, Tanrı'nın yasalarıyla yaşamayı ve nerede ihtiyaç duyulursa orada hizmet etmeyi öğrenecek.'' diyor.

D: Ve o senin onunla gitmeni istiyorsa, söyleyebilecekleri pek bir şey yok, değil mi?

A: Hayır. Sanırım son aylarda sabırlı ve sessiz davrandığım için bunu yapacağımı zaten biliyorlardı.

D: Bunun sadece çocuksu bir istek olmadığını biliyorlar.

A: Evet. Ve o da onunla birlikte yürüyeceğimi biliyor.

D: Oradan ne zaman ayrılacak?

A: Sabah. İnsanların çok hasta olduğu ve inanç, umut ve yaşamak üzere bir sebebe bağlanabilmeleri için, onun öğretilerini duymaya ihtiyaç duydukları bir bölgeye, kırsal bir alana gidiyor. Ve bu insanlara ''cüzzamlılar'' dendiğini söylüyor. Çok üzücü bir hastalıkları var.

D: Bu kadar çok hasta insanın olduğu böyle bir yere gidebilecek misin?

A: Evet. Bu yüzden buradayım.

D: Onunla birlikte giden başkaları da var mı?

A: Genelde hep yanında olan bir grubu var. Grubun sayısı değişiyor gibi, ancak takipçilerinin çoğu erkek. Arada sırada kadın da görüyorum ama onlar yaşlı kadınlar.

D: Senin yaşında kimse yok.

A: Doğru. Artık hazırım.

D: O zaman sabah gideceksin.Saçını kestin mi? Kılık değiştirmek için saçını keseceğini mi söylemiştin?

A: Bunu herkes yattığında yapacağım. Onlara daha fazla acı vermek istemiyorum. Annemin baktığı çocukları özleyeceğim. Bana çok neşe verdiler. Ama ailemin yapacak kendi işleri olduğunu ve olmaları gereken yerde olduklarını biliyorum.

D: Elbette, eğer yapamazsan her zaman geri dönebilirsin.

A: Evet. Buraya geri geleceğiz.

D: Pekala. Onunla birlikte yola çıkacağın sabaha kadar ilerleyelim ve bana neler olduğunu anlat.

A: (İç çekti) Şey… İçim sevgi ve neşeyle dolup taşıyor. Ama… biraz da üzücü. Çünkü alışkın olduğum bir yaşama veda ediyorum ve yeni bir yaşama başlıyorum. (Üzgün bir şekilde) Anneme sarılıp öpüyorum ve ona iyi olacağımı söylüyorum. Bunu yapmalıyım ve onu seviyorum. Ve babamın gözlerinde yaşlar var. Kucaklaşıyoruz. Ve… son bir kez bakıyorum. (Bütün bunları derin bir duyguyla söyledi. Ve sonra kabullenerek ya da metanetle) Artık gitmeye hazırım.

D: (Öylesine duygu doluydu ki, kendimi araya giriyor muşum gibi hissettim.) Yepyeni bir yaşam olacak, değil mi?

A: (Derin bir iç çekti) Evet.

D: Aslında Kudüs dışında hiçbir yere gitmedin, o yüzden bu senin için bir macera olacak, değil mi?

A: (Usulca) Evet.

D: Genellikle genç kızların yapamadığı bir şey. (Üzüntüyü aklından uzaklaştırmam gerekiyordu.) Bugün sizinle birlikte giden grupta kaç kişi var?

A: Bir bakayım. Görünüşe göre… on iki, eğer hepimizi sayarsak.

D: Sen ve İsa 'da dahil mi?

A: Evet, evet.

D: Onların içinde tanıdığın kimse var mı?

A: Tanıdık görünüyorlar. Esas olarak onları onun yanında ya da gizlice gittiğim toplantılarda gördüğüm için olabilir… Ama, hayır onları tanımıyorum.

D: Sanırım gideceğiniz yere varmadan kim olduklarını ve isimlerini öğrenirsin. Muhtemelen hepsini yakından tanıyacaksın. Senin onlarla gitmen konusunda ne düşündüklerini merak ediyorum.

A: Benimle benzer bir yol seçtiklerini sanıyorum, bu yüzden beni kabul edecekler.

D: Yiyecek, barınak ve benzeri şeyler bulmanız gerekecek, değil mi?

A: Yani, yılın bu zamanı, genellikle küçük korunaklar kurup altında uyumak için yeterince sıcak. Ve sanki yiyecek ve su testileri var gibi görünüyor. Bu yüzden yürümeleri gereken süre boyunca hazırlıklı olduklarını veya duraklayabilecekleri yerleri bildiklerini sanıyorum.

D: Yanınızda hayvanlar var mı? Eşyaları nasıl taşıdığınızı merak ettim.

A: Bazıları elde taşınıyor. Ve yük taşıyan bir hayvan görüyorum, bir… eşek, üzeri bazı şeylerle dolu gibi. Ve bir tane de keçi var sanki, ama o keçi bizimle mi gidiyor bilmiyorum. Bence bir şeye ihtiyaç duyduklarında nerede duracaklarını biliyorlardır.

D: Sen yanına bir şey aldın mı?

A: Evet. İçinde çeşitli şeyler olan bez bir çantam var. Bir battaniyem ve kişisel eşyalarım var. Sadece gerekli olan şeyler.

D: Geride bırakamayacağın herhangi bir kişisel eşya ya da bir şey olup olmadığını merak etmiştim.

A: Şey… Ben… (Utanmış gibiydi) Sadece ihtiyacım olan asgari gereksinimleri aldım. Hepsi bu… kişisel bir obje ya da sevdiğim bir şeyi mi kastediyorsun?

D: Evet. Geride bırakamayacağın bir şey.

A: Boynumda taşıdığım yada taktığım bir tılsım var. Çocukluğumdan beri takıyorum.

D: Nasıl bir şey?

A: Ben çocukken babam yaptı. Ve üzerinde bir sembol var… ah, sanırım bu bir yıldız, altı köşeli bir yıldız. Ama benim için sevginin ve Tanrı'nın sembolü. Ve bunu benim için, ben beş yaşımdayken yapmış olmalı.

D: Babanın sana vermesi dışında bunun bir anlamı var mı?

A: Üzerine bir harf koydu ve bu harf yaşam anlamına geliyor. Ve bu, bu yıldızın ortasında. O harf (fonetik olarak) Ah-hi.

İbranice bazı detaylar konusunda bana yardım eden Yahudi adam yaşam kelimesinin fonetik olarak: Chai olduğunu söyledi ve İbranice iki işaretle sembolize edilse de, muhtemelen atıfta bulunulan kelimedir. Davut Yıldızı'nın merkezi boş ve bunu oraya iki işareti birleştirerek tasarlayıp yerleştirmek kesinlikle mümkündü.

D: Harfin adı bu mu?

A: Yaşam demek.

D: Bu altı köşeli yıldızın bir önemi var mı?

A: Bu Davut Yıldızı. Yahudilik'te önemlidir.

D: Ama çoğu tılsımda harf yok, değil mi?

A: Hayır. Bunu benim için yaptı.

D: Öyleyse bu yanında taşımak için çok özel bir şey.

A: Evet. Çoğu kişiye bundan bahsetmiyorum (utangaç bir şekilde güldü).

D: Pekala, bu kişisel bir şey. Ve senin için bir anlamı olduğunu anlıyorum. Onu yanında taşımak, ailenden bir parça taşımak gibi. Gideceğiniz yere varmak uzun zaman alacak mı?

A: Bana bunun herkesin enerjisine ve sağlığına, sıcağa ve diğer şeylere bağlı olarak bir buçuk günlük bir yürüyüş olacağı söylendi. Herhalde bu kadar sürer.

D: Kudüs'ten ne tarafa doğru gittiğinizi biliyor musun?

A: Bir düşüneyim.Güney doğuya gidiyoruz sanki, evet.

D: Bu yönde arazi nasıl?

A: Şey… şu anda bazı tepeler ve kum görüyorum. Ve yürümeye devam ettikçe uzakta yeşillikler görüyorum. Bazı yerlerde birkaç ağaç görüyorum. Ama daha çok açık çöl alanları görüyorum.

D: O zaman sıcaktır herhalde. Kudüs civarındaki arazi de mi böyle?

A: Kudüs'te pınarlar ve su olduğu için bazı yeşil alanlar ve ağaçlar, tepeler var. Tamamen çöl değil.

D: Önünüzde zorlu bir yolculuk olacak gibi görünüyor. Ama gitmeye kararlıysan bu harika. Pekala. Şimdi ayrılmak ve senin yolculuğuna devam etmene izin vermek istiyorum.

Daha sonra Anna'yı tam bilinçli haline geri döndürdüm. Naomi, hikayesine devam etmek için bir dahaki seansta yeniden çağrılmayı beklemek üzere uzaklaştı.

O dönemin gelenek ve göreneklerini araştırana kadar, Naomi'nin yaşamını nasıl sürdürmek istediğinin önemi ve babasının evinden ayrılırken gösterdiği cesaret belirgin değildi. İsa'nın döneminde Yahudiler Yasa'ya, Tevrat'a ya da Eski Ahit'te bulunan Musa'nın Yasaları'na sıkı sıkıya bağlı olarak yaşıyorlardı. Bu kurallar yaşamlarındaki her şeyi kontrol ediyordu ve bu, İsa ile rahipler arasında bir anlaşmazlık unsuruydu. Esseniler'de eğitim görürken ona, Yasa'yı farklı ve daha adil bir şekilde yorumlaması öğretilmişti. Hahamların ona katı bir şekilde uyarak, bireyi unuttuklarını ve koşulların bu kuralların uygulanmasını etkileyebileceğini düşündü. O kültürde kadınlara nasıl davranıldığı buna bir örnektir. Esseniler'in yurdu olan Kumran'da kadınlara ve erkeklere eşit davranılırdı. Kadınlara öğrenmek istedikleri her şey öğretilirdi ve birçoğu öğretmen oldular. İsa ve Esseniler'de İsa'nın birçok kadın öğretmeni olduğunu keşfettik; bu nokta, İncil'in bir çok revizyonu ve İncil'in dışında tutulması sonucu ortadan kaybolmuştur.

İsa sıradan insanlara meseller anlatarak konuşmuştur. Öğretilerini günlük yaşamlarında anlayabilecekleri ve ilişkilendirebilecekleri şeylerden yola çıkarak, analojiler halinde sundu. İsa'nın öğrencilerine metafizik yasaları, şifa yöntemleri ve ‘‘mucizeler’’ olarak adlandırılan şeyleri nasıl gerçekleştirecekleri öğretildi, çünkü onlar bu tür şeyleri anlayacak eğitime sahiptiler. Tüm bilgilerini paylaşabileceği birini bulup bulmadığı tartışılabilir. Bunu yaptığına dair İncil'de hiçbir bulgu yoktur. Kadınların doğal sezgisel yetenekleri sebebiyle öğretilerini daha iyi kavrayabildiğini keşfetti. Kadın öğrencilerinin dışarı çıkıp öğretileri yayma zamanı geldiğinde erkeklerden daha fazla tehlikede olacağını biliyordu, bu yüzden, güvenlikleri açısından

onları bir erkek refakatçiyle eşleştirdi. İsa'nın kadınlara eşit olarak saygı duyması, taşlanma tehlikesiyle karşı karşıya olan fahişeyi savunmasını açıklar. Bütün bunlar Yasa'nın öğretilerine aykırı olduğu için sürtüşmelere sebep oldu. Bu, ancak o dönemde Filistin'de kadınlara nasıl davranıldığını bilirsek anlaşılabilir.

Tevrat'a göre kadın erkekten daha aşağı derecededir. Kadınlar sosyal yaşamda yer almıyordu. Kadınların (özellikle bekar kızların) kapalı mekanlarda kalması bekleniyordu ve uygun olan buydu. Evden refakatçisiz çıkmamaları gerekiyordu ve bunu yaptıklarında da dikkati üzerlerine çekmemeleri bekleniyordu. Çok sayıda insanın toplandığı pazar yerleri, meclis salonları, mahkemeler, kalabalıklar ve toplantılar -kısacası tüm sosyal yaşam- erkekler için uygun ancak kadınlar için değildi. Tapınak'taki Kadınlar Avlusu'nda yapılan büyük halk şölenleri sırasında kalabalık o kadar büyüktü ki, kadınları erkeklerden ayırmak için galeriler inşa etmek gerekli hale geldi. Yerel sinagog ayinine katılabiliyorlardı, ancak kafes bariyerler kadınlar bölümünü ayırıyordu ve hatta kendi özel girişleri bile vardı. Ayin sırasında kadınlar sadece dinlemek için oradaydılar. Bir kadının yasal konularda tanıklık etme hakkı yoktu, çünkü Yasa onun yalancı olabileceği sonucuna varmıştı.

Bu kuralların bazılarının uygulanması ekonomik sebeplerle zordu. Birçok kadın mallarını satmak ya da tarlada çalışmak şeklinde kocalarına yardım etmek zorundaydı. Bununla birlikte, bir kadın yalnız başına tarlada olamazdı ve bir erkeğin yabancı bir kadınla konuşması kırsal alanlarda bile alışılagelmiş bir şey değildi. Bu gelenek, erkek öğrencilerini şaşırtacak şekilde İsa tarafından çiğnendi. O, nerede olursa olsun, karşılaştığında kadınlarla açık açık sohbet ediyordu. Görgü kuralları bir erkeğin bir kadınla

yalnız başına kalmasını, evli bir kadına bakmasını ve hatta selam vermesini yasaklamıştı. Bir alimin sokakta bir kadınla konuşması utanç verici bir şeydi.

Gelenek göreneklerdeki bu anlayış aynı zamanda kadınların onun konuşmasını dinlemeye bile gelerek bu geleneklere açıkça karşı geldikleri için kınama ve suçlama riskini göze aldıklarını göstermektedir. Bunun bir kısmı kadınların ona duydukları sempati ile açıklanabilir. O, onlara daha önce hiçbir erkeğin davranmadığı şekilde farklı davranan bir adamdı. Elbette onu seveceklerdi.

Kadınların eğitimi özellikle yemek pişirme, dikiş, dokumacılık ve küçük çocuklara bakmaktan oluşuyordu. Kadınlar ve kız çocukları hiçbir hakka sahip olmadan tümüyle evin erkeğinin kontrolü altındaydılar. Kadının görevi kocasına mutlak itaatti ve çocukların annelerinden önce babalarına saygı göstermeleri gerekiyordu. On iki yaşına gelene kadar babanın kız çocuğu üzerinde tam vekaleti vardı. Hatta gerekirse onu köle olarak satabilirdi. On iki yaşında ise reşit bir genç kız oluyordu ve babası onun için bir evlilik ayarlardı. Mülkiyeti ve mutlak itaati o zaman babadan kocaya geçiyordu.

Bu gelenek, Naomi'nin babasının evinde kalması durumunda kaderi hakkında neden bu kadar endişelendiğini açıklıyor. Bir kızın nişanlanması için normal yaş oniki ile on iki buçuk yaş arasıydı ve evlilik genellikle bir yıl sonra gerçekleşiyordu. Naomi henüz on üç yaşında olmadığını ve evlenip normal bir yaşam sürdürmeyi istemediğini söyleyip duruyordu. Bildiği ve düşünebileceği tek gelecek buydu. Bir kadın olarak duygularını ifade etmezse, sesini duyuramazsa tahammül edemeyeceği bir yaşama hapsolacağını biliyordu. Bu, evi terk etme ve amcası İsa'yı takip etme isteğinin neden bu kadar sıra dışı olduğunu açıklıyor. Bu duruma normal şartlarda kesinlikle izin verilmezdi. Naomi halkının geleneklerine böylesine açık bir şekilde meydan okuyarak sıra dışı bir genç kız olduğunu gösterdi.

Bu, ayrıca saçını kesip erkek kılığına bürünmesinin sebebini de açıklıyordu. Bir grup insanla seyahat etmesine izin verilmesini bir yana bırakın, genç bir kızın toplum içinde tek başına bile görülmesi kesinlikle yasaktı. Gizli toplantılara katılmak için gizlice dışarı çıktığında da kılık değiştiriyordu. Bunlar bir erkek çocuk için kabul edilebilirdi ama bir kız için asla kabul edilemezdi.

Daha önce de açıkladığım gibi, okullar Yasa'nın öğrenilmesi ve kavranması için dini okullardı. Okuma yazma dışında başka bir şey öğretilmiyordu. Eğitim yalnızca Yahudi erkek çocuklarına veriliyordu, kız çocukları eğitilmiyordu. Bu yüzden bir kadının öğretmesine asla izin verilmeyecekti. Bu, kitabın ilk bölümünde Abigail'in Tapınak'ta öğretmen olarak atandığı yaşamıyla çelişkili gibi görünebilir. Ancak Abigail Yahudi olmadığını, dolayısıyla Tevrat'ın kurallarına bağlı olmadığını açıkça belirtmişti. Bu, aynı zamanda rahiplerin onu ve bilgeliğini küçümsediğinin ve neden ona boyun eğdirmeye çalıştıklarının daha derin sebeplerini de açıklayabilir.

Bu tür bir çevre ve eğitime rağmen, İsa'nın kadınlara karşı tutumunu gerçekten takdir edebiliriz. İnciller'de, onu takip eden kadınlardan bahsederler ve bu, o dönemde benzeri görülmemiş bir olaydı. İsa bunun olmasına izin verdiğinde bilinçli olarak bir geleneği yıkıyordu. Kadınlara vaaz verdi ve onların açıkça katılımda bulunmalarına ve hatta sorular sormalarına izin verdi. Vaftizci Yahya onları vaftiz etti. İsa kadınları geleneklerin onlara layık gördüğü yerden daha yüksek bir yere çıkarmakla kalmadı, onları Tanrı'nın önünde erkeklerle eşit düzeye getirmek istedi. İsa'nın öğrettiği her şey döneminin ortalama insanı için çelişkili ve radikaldi. Hem onun toplantılarına gitmeleri hem de onun yeni din türünü izlemeyi seçmeleri erkekler için de kadınlar için de cesaret gerektiriyordu.

Yedinci Bölüm
Cüzzamlılar Köyü

Cüzzam, İncil'in gönderildiği zamanlardan ve muhtemelen daha öncesinden kalma çok eski bir hastalıktır. En ilerlemiş haliyle gerçekten korkunçtur ve bugün bile bu hastalıktan mağdur olanlar hastahanelerde, kolonilerde ve adalarda tecrit edilmektedirler. Bu çoğunlukla, bulaşıcı olduğu için hastalıkla ilgili korkudan kaynaklanır ve semptomlar sonunda hastayı öldürmeden önce birkaç yıl süren talihsiz fiziksel koşullar yaratabilir.

Günümüzde Hansen hastalığı olarak adlandırılmakta ve mikrobun bedene nasıl girdiği ya da nasıl bulaştığı hala tam olarak anlaşılamamıştır. Bulaşıcıdır, ancak kuluçka süresinin iki ila yirmi yıl arasında olduğu tahmin edilmektedir. Çok yavaş ilerlemektedir. Cüzzam bulaşıcı olarak görülse de, genellikle aynı ailenin üyeleri hastalığa yakalanmazlar. Yani cüzzam bilinen tarihin başlangıcından beri var olmasına rağmen, hala gizemli bir hastalıktır.

İsa'nın zamanında insanlar arasında yarattığı dehşet ve korkuyu günümüz insanının anlaması zordur. O kadar korkunçtu ki, tek çözüm mağdurları izole etmek, onları nüfusun geri kalanından ayrı bir yerde tutmaktı. Başkaları tarafından görülmeden orada yaşayabiliyorlardı. İnsanlar onları göremezse onları unutabilirlerdi. İsa'nın zamanında acı çekmenin, Tanrı'nın acı çeken kişiden hoşnutsuzluğunun bir işareti olduğu düşünülüyordu. Bu sebeple insanlar, onlarla ilişki kurmak zorunda olmadıkları sürece bu zavallı insanlara

ne olduğu umurlarında bile değildi. İncil onları ‘’günahkar’’ olarak adlandırıyor ve insanlar hastalığa yakalanma korkusuyla yaşıyorlardı. Mutsuz, mağdur insanlara sıradan tedaviler uygulanmıyordu ve toplumdan dışlanıyorlardı, kibarca ölü sayılıyorlardı.

İncil’de bu hastalığın semptomları ve alınması gereken önlemler açıklanıyor, ancak açıklamalar belirsizdir. Günümüzde çoğu Hristiyan alimi cüzzamın, mağduru İbrani Yasası’na göre ‘’günahkar’’ olarak damgalayan bir leke olarak tanımladığı konusunda hemfikirdir. Tıp uzmanları, hastalığın semptomlarından bazılarının sadece cüzzamı değil, bulaşıcı ya da hayati tehlikesi olmayan bir dizi daha yaygın bazı cilt hastalıklarını da tanımladığını iddia ediyorlar. Bu hastalıklardan biri, eski ve çok yaygın olan sedef hastalığıydı. Dünyada her iklimde ve tüm ırklarda görülen bütün cilt hastalıklarının en yaygınıdır. Bazı durumlarda sedef hastalığı, yoksullar ve pis koşullarda yaşayanlar arasında, özellikle uyuz ve kaşıntı gibi diğer bulaşıcı hastalıklarla ilişkilendirildi. Hızla püstüler bir biçime dönebilir ve yaralara sebep olabilir, böylece bir cüzzam semptomunu taklit edebilir.

Ayrıca bitki parazitleri ya da epifitler tarafından oluşan çeşitli cilt hastalıkları da vardır. Yaygın olan saçkıran bu tür hastalıkların iyi bilinen bir örneğidir. Bunların hiçbiri genel sağlığı bozmaz. Ayrıca yaygın olan küf ve kuru çürümeye sebep olan, kendi kendine çoğalan, evleri ve giysileri etkileyen çeşitli mantarlar da vardır. Bu, muhtemelen İncil’de evde veya giysilerde cüzzam olarak tanımlanan şeydir. Bunlar bazı sedef hastalığı türleri gibi görünebilir ve bulaşıcıdır.

İncil’in gönderildiği dönemlerde şu an bizim bilmediğimiz hastalıklar da olabilirdi. Orta Çağ’da ve hatta daha sonra çeşitli cilt rahatsızlıkları olan birçok insan, genellikle yanlışlıkla cüzzamlı olarak kabul edildi ve cüzzam hastahanelerine kapatılarak bu şekilde tedavi edildi. Bu o kadar yaygındı ki,

16. yüzyılın başlarında Fransa ve İtalya'daki aşırı kalabalık cüzzam hastahanelerinde bir teftiş yapıldı. Bu hastaların büyük bir kısmının ve bazı durumlarda bütün hastaların, yalnızca çeşitli cilt hastalıkları olduğu ve gerçek cüzzamlıların azınlıkta olduğu tesbit edildi.

Bu yüzden bulaşıcı ve hayati tehlikesi olmayan hastalıkları olan kişilerin cüzzamlılarla aynı kategoriye konulması ve tecrit edilmesi mümkündü. Yahudiler riske girmedi ve kalıcı bir cilt sorunu olan herkes ''günahkar'' ilan edildi. Korku galip geldi ve hiç kimse bir cüzzamlıya dokunmayı bir kenara bırakın, yanına yaklaşmayı bile düşünemezdi. Tek istisna İsa'ydı, çünkü herkesi eşit olarak kabul ediyordu. Çirkin dış görünüşün altındakini görebiliyordu ve bu deforme olmuş bedende yaşayan insan ruhunun yok edilemez olduğunu biliyordu.

Gerçek cüzzam normalde yavaş ve sinsi bir hastalıktır. Başlangıçta iki belirgin özellik görülür: Cildi besleyen sinir liflerinin hassasiyet kaybı ve cilt altında, alında, uzuvlar ve bedende, yüz ve boyunda yuvarlak noktalar ya da düzensiz şekillerde ve değişen boyutlarda lekeler şeklinde kendini gösteren, ince damarlarda kan toplanması olarak yayılmış kırmızılık. Bu lekeler renk değiştirebilir ve bu sebeple aynı anda kırmızı, morumsu veya beyaz lekeler olabilirler. Erken evrelerde hemen hemen hiç ağrı olmaz ve etkilenen tüm noktalarda belli bir derecede uyuşma ve duyu kaybı olabilir. Özellikle parmaklar uyuşur, erir ve kahverengileşir, ülsere ve akıntıya sebep olan birkaç yara oluşur.

Başka durumlarda eklemler yerinden çıkar, el ve ayak parmakları düşer. Sonunda uzuvlar kaybedilir, kemik ve kıkırdaklar saldırıya uğrayıp yok edildiği için yüz ve bedende ciddi şekil bozuklukları oluşur. Bedenin her parçasını yavaş yavaş ve kademeli olarak yiyip bitirdiği için, bu hastalık çok büyük bir fiziksel tahribata yol açar. Pek çok durumda, insan formunun

neredeyse tüm izleri sakatlanma ve şekil değiştirme yoluyla yok olabilir. Genel duygu kaybı belirgin olsa da, genellikle büyük bir ıstıraba sebep olan içsel yanma ve sinir ağrıları vardır. Acınası mağdurlar, hastalık ilerledikçe on veya on beş yıl yaşayabilirler ve gerçekten bilinen etkili bir tedavisi yoktur. Semptomlar tedavi edilebilir, ancak hastalığın tedavisi yoktur. Şolmgra yağı, yüzyıllardır cüzzamın yaygın kullanılan tedavisi olmuştur. Günümüzde yeni ilaçlar geliştirmelerine rağmen, şolmgra yağı ve onun türevi etil esterler dünyanın birçok yerinde yaygın olarak kullanılmaya devam etmektedir. Bu yağ Hindistan'daki büyük bir ağacın meyvesinin tohumlarından elde edilir. Hindistan da dahil olmak üzere, çevre ülkelerle yapılan aktif ticaret sebebiyle bu yağın Filistin'de biliniyor ve kullanılıyor olması oldukça mümkündür.

Yeni Ahit'de on iki cüzzam vakasından bahsedilir ve on tanesi bir başlık altında yer almaktadır. Luka 17:12-19'da, Mesih on cüzzamlıyı iyileştirdi ve biri şükretmek için geri döndü der. Yeni Ahit'de hiçbir yerde İsa'nın özellikle cüzzamlılar için kurulmuş izole köylere gittiğinden söz edilmez. Onlarla tesadüfen karşılaştığı sadece birkaç vaka vardır. Belki de bu, onlardan neden iğrenmediğini ya da korkmadığını açıklıyor. Naomi ile yaptığım kendi araştırmalarıma göre, evlerinde onların arasında çok zaman geçirmişti.

Bu şekil bozucu hastalığın anlaşılmasının, İsa ve takipçilerinin çalıştığı koşulları daha anlaşılır hale getireceğine inandığım için bu kadar ayrıntıya girdim.

Naomi, İsa'nın grubunun ilk gideceği yerin cüzzamlılar köyü olduğunu söylediğinde, İsa'nın düşünüşündeki mantığı anlamaya başlamıştım.Yeğeninin onunla gitmeye kararlı olduğunu anlamıştı. Onu bundan vazgeçiremeyecekti. Ama onu cüzzamlılar kolonisi gibi bir yere götürmek ‘‘ateşle vaftiz etmek’’ gibi olacaktı. Burada zavallı insanlara, bir hastalığın olabilecek en kötü formuna maruz kalacaktı. Bu onu ya devam

ettirecek ya da vazgeçirecekti. Bu tür bir çalışmanın zevkli olmadığını anlayacaktı; ancak bu, insanların acı çekmesini ve kasıtlı olarak tecrit edilmesini bizzat görmesi anlamına geliyordu. İsa'nın Naomi'yi böylesi bir duruma sokması ve onu önce en kötü duruma maruz bırakmayı seçmesi tesadüf değildi. Eğer buna dayanamazsa, muhtemelen anne babasının güvenli evine dönmek için yalvaracağını düşündü. Sanırım onun geri dönüşünü ayarlayacaktı, ama böyle bir durumda bu, onun kararı olacaktı ve bununla yaşamak zorunda kalacaktı. Kalbinin sesini dinlemişti ve yakında Nasıralı'nın yolunun kendisinin de yolu olup olmadığını anlayacaktı.

Bir sonraki hafta yaptığımız seansta hikayeye devam ettik, bir buçuk günlük yolculuk boyunca ilginç bir şey olmayacağını varsaydım. Bu yüzden Naomi'yi, yolculuğu tamamladıkları ileri bir zamana götürdüm.

D: Ailenin evinden ayrıldıktan sonraki ilk yolculuğun neredeyse bitti. Ne yapıyorsun? Neler görüyorsun?

A: Cüzzamlılar köyüne giriyoruz. Büyük bir su birikintisi ve tepeler görüyorum. Köy kalker tepeleriyle korunmakta. Şimdi köye giriyoruz.

D: Yolculuk zor mu geçti?

A: Yol uzundu ve çok sıcaktı ama hiçbir sorunla karşılaşmadık, bu yüzden çok zor olmadı.

D: Gruptaki diğer insanlar senin bir kız olduğunu biliyorlar mı?

A: Hayır, benim genç bir erkek çocuğu olduğumu düşünüyorlar. Genç bir erkek kıyafeti giydim. Yüzüm biraz kadınsı görünse de, bu yaşta bunu ayırt etmek zor. Ben zayıfım, tel gibiyim; bu yüzden bir erkek çocuk için bu normal bir görünüş.

D: İsmini değiştirdin mi?

A: Hayır… bir düşüneyim (sessizce güldü) Şimdi hatırladım. Bunu düşünmemiştim ama tabii ki aklımda çok şey vardı. Ben diğerleriyle tanıştırıldım ve Nasıralı tereddüt etti. Ama sonra beni Nathaniel olarak tanıştırdı. Nathan.

D: Nathan. Onlara bir şekilde akraba olduğunuzu söyledi mi?

A: Hayır. Onlara, bunun kendisi için doğru yol olup olmadığını öğrenmeye çalışan sevdiği bir arkadaşının oğlu olduğumu söyledi.

D: Çok diplomatik davranmış. Gruptaki diğerlerinin senin hakkında ne bildiğini merak etmiştim. O zaman seni şimdilik Nathan ya da Nathaniel olarak kabul edecekler. Bu köyün tepelerle korunduğunu mu söyledin?

A: Evet. Bakalım bunu açıklayabilecek miyim. Çok yüksek olmayan küçük bir dizi kalker tepesi var. Ve köy bu tepelerin eteğinde. Gölet büyük bir kaynaktan oluşmuş olabilir. Köyün diğer tarafında. Bu küçük bir koloni. Etrafta biraz bitki var gibi görünüyor, ancak bölge oldukça kurak ve ıssız.

D: Burası diğer köy ve kasabalardan çok mu uzak?

A: Evet. Uzak olduğu için burayı seçmişler. Bu insanlara iyi davranılmıyor ve yaşamak için bir yere ihtiyaçları vardı.

D: Onlara neden iyi davranılmıyor?

A: Bu hastalık insanlarda şekil bozukluğuna sebep oluyor ve diğer insanlar bundan çok korkuyorlar. Dolayısıyla sıradan bir insan onlara arkadaşça davranmıyor ve yüzlerine bakamıyor, özellikle de hastalık gerçekten kritik hale geldiğinde. Bu hastalığa yakalanma korkusuyla yaşıyorlar.

D: Hiç bu hastalığı olan insan gördün mü?

A: Hayır. Gerçekten korkmuyorum, çünkü olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum. Seslerim ve dualarım, hizmet edeceğimi bilmem için bana

güç verdi. Ve fiziksel ya da duygusal olarak iyileştirmeye yardım edeceğimi bilmek bana güç veriyor.

D: Sanırım İsa'nın oraya gitmekten rahatsız olmaması da sana güç veriyordur.

A: Evet, onun korkusuzluğu, bende olabilecek tüm korkuları ortadan kaldırıyor.

D: Grupta birkaç kişi daha olduğunu söyledin, değil mi?

A: Bakalım onları sayabilecek miyim. Yaklaşık…on iki kişi var gibi görünüyor.

D: Hepsi erkek mi?

A: Daha yaşlıca iki kadın da var. Sanırım bu iki kadının şifacılık geçmişi var. Başka yolculuklarında da onunla beraberdiler. Belki de özellikle bu köye geldiğinde onunla birlikte geliyorlar.

D: Bu köye daha önce de geldi mi sence?

A: Evet, geldi. Çeşitli yerleri tekrar tekrar ziyaret ediyor. İnsanlar onun döneceği umuduyla yaşıyorlar.

D: Orada ne kadar kalacağınız hakkında bir fikrin var mı?

A: Yedi gün diye düşünüyorum.

D: O oradayken sizler insanlarla birlikte mi yaşayacaksınız ya da nasıl olacak?

A: Biz kendi kampımızı kurduk, ama kamp köyün içinde. Sonra ben onun yanında durup hekimler tarafından eğitileceğim. Ben sadece gözlemci veya asistan olacağım.

D: O zaman gruptakilerden bazıları hekim mi?

A: Evet. Hanımların doğumlarda bulunduğunu, yardım ettiğini biliyorum. Ama hekimlere yardım ettiler, yani geçmişten o tür deneyimleri var.

D: Sence erkeklerin içinde hekim var mı?

A: Bu sefer gerçek anlamda eğitilmiş kimse yok. Yolculuğa çıkmaya hazır olduğunda her zaman hekim bulamıyor. Bu insanların cüzzamlılarla nasıl ilgilenildiğine dair bilgisi var ve belki de asistanlık yapmışlardır, bu yüzden yardım edebilirler.

D: O zaman normalde bu yolculuklara çıkarken yanında hekimleri de götürüyor.

A: Evet, müsaitlerse ve de gitmek isterlerse.

D: Evet, bir hekimin bile korkabileceğini anlıyorum. Zamanda biraz ilerleyip bana neler olduğunu söyler misin?

A: (İç çekti) Üçümüz küçük bir eve giriyoruz. Evdeki aile yaşlı bir adam ve karısı, orada iki kişi daha var gibi görünüyor. Yaşlı adam… (ani bir nefes aldı ve kuvvetli bir şekilde tepki gösterdi). İnanamıyorum!

Naomi'nin hastalığın daha kötü evresine gelmiş birini ilk kez gördüğü çok belliydi.

A: Çok güçlü olmaya çalışıyorum ama… (sessizce) bu zor. Durumu çok kritik. Görünüşe göre şimdi yapılabilecek tek şey acısını hafifletmeye çalışmak ve umarım yakında ruhu bedenden çıkar.

D: İçeri üç kişi girdiğinizi söyledin. İsa onlardan biri mi?

A: Evet, o ve yaşlı bayanlardan biri. Ağrıyı biraz azaltmak için karışım hazırlayabileceği tozlar ve bandajlardan oluşan bir bohçası var. Bu onu

rahatlatacak, ama hiçbir şey bu hastalığı gerçekten yenebilecek gibi görünmüyor. Buraya geldiğimden beri hastalığın çeşitli evrelerini gördüm. Ve ara sıra hastalık daha da kötüye gitmeyecekmiş gibi umut veriyor. Ama bu insanlar inançla, yaşamak ve birbirlerine yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

D: Bu adamın çok kötü durumda olduğunu, sadece onun acılarını azaltmaya çalışacaklarını söyledin. Bunu o kadın mı yapacak?

A: Evet, ama o, esasen en kötü çürüğün acısını dindirmek ve bandaj yapmak için burada. İsa dua ediyor ve ellerini adamın üzerine koyuyor. Ve… adamın yüzünden adeta bir ışık yayıldığını görüyorum. Nasıralı ellerini adamın kafasının üzerine, tepesine koydu ve parıldayan ışığı görüyorum. Sonra ellerini adamın kalbine koyuyor. Adam için dua ederek, sessizce bu şekilde duruyor. Kalp bölgesinden parlayan altın rengi ışığı görüyorum. (Duygusal bir şekilde) Ahhh! Tarif etmek zor.

D: Ne demek istiyorsun?

A: Bu çok güzel ama güzelden daha fazlası… Işık seni dolduruyor. İçindeki boşluğu dolduruyor. Her şeyi ısıtıyor, sevgiyle dolduruyor ve içinde hiç boşluk kalmıyor. Bunları kelimelere dökmek zor.

D: Yani onu sadece seyrederek bu şekilde hissettiğini mi söylüyorsun?

A: Evet, evet. Ve bu adamın… yüzünün rahatladığını… çok daha az acısı olduğunu söyleyebilirim. Ve Nasıralı geçen gün… benim elimi tuttu ve parmağıyla avuç içlerime bir daire çizdi (elleriyle o hareketi yaptı). Ve bana dedi ki, ‘’Bu da kalptir. Avuç içlerinin merkezi. Tam ortasında bir başka kalp çakrası var.’’ O yüzden bu ellerin çok fazla şifa gücü var, çünkü enerji doğrudan oradan geliyor.

D: ‘Çakra’ kelimesini mi kullandı?

A: Kalp… merkez. Kalp… çakra? Emin değilim.

D: Senin ellerini mi, kendi ellerini mi kastetti?

A: Sanırım herkesin elini kastetti. Elimi tuttu… ve diğer elimi tuttu, 'Bunlar da kalp merkezleridir'', dedi. (Yeniden elleriyle avuç içlerine daireler çizer gibi yaptı).

D: Senin avuç içlerine daire mi çizdi?

A: Evet. belki bu da benim öğrenimimin bir parçası, çünkü oradaki enerjiyi ve gücü her zaman hissettim. Ve bana her dokunduğunda enerji çok güçlüydü. Yani belki de, eğer bu bağlantıyı biliyorsan ve bunu kalbinden ve saflıkla yapıyorsan, o zaman enerji sadece doğrudan bir bağlantıdır. Ve kalpten gelen bu enerji bütün ilaçların en güçlüsüdür.

D: Birçok insan bunu anlayamaz, değil mi?

A: Sanmıyorum, ama bana çok doğal bir şey gibi geliyor.

D: Öyleyse bedendeki kalbin yanı sıra, bedende başka kalp merkezleri de olduğunu mu kastediyor?

A: O bu şekilde açıkladı. Ben öyle anladım ve daha önce hiç kimseden böyle bir şey duymadım.

D: Belki bu, onun bazı iyileştirme yöntemlerinin açıklamasıdır.

A: Bana söylediğinde bu çok doğru geldi. Çok mantıklı geldi. Sonra onu izlediğimde her şey çok netleşti. Ve insanlara baktığında bunun bir araç olduğunu görüyorsun. Bu zavallı adam öylesine çaresiz bir acı içindeydi ki, ama şimdi yüzü çok huzurlu.

D: Sence odadaki diğer insanlar da senin gibi mi düşünüyor?

A: Bilmiyorum. Bir şeyler hissettiklerini biliyorum, çünkü… farklı bir sesizlikti. Enerjiyi hissetmiş olmalılar ya da ondan akan sevgi ve şefkati

görmüş olmalılar.

D: Bence onu izleyen herkes onun sıradan bir insan olmadığını anlar.

A: Sıradan biri değil. Farkındalığı yüksek, içindeki … (kelimeleri bulmakta zorlanıyordu) Tanrı bağlantısıyla, ya da içindeki Tanrı'yla veya Tanrısal amacıyla uyumlu. Doğru kelimeyi bilmiyorum. Ama sanırım çoğu insan onun için bu kadar basit ve net olan şeylerin farkında bile olmaz.

D: Sence diğer erkeklerden farklı mı?

A: Duyarlı, anlayışlı ve korkusuz olduğu için farklı. Bulunduğu yerden ve görevinden çok emin.

D: Hiçkimsenin onun diğer erkeklerden farklı olduğunu söylediğini duydun mu?

A: Evet. Onu bir tür tanrısallaştıran insanlar var. Hiç görmediğim güçleri ve yetenekleri var. Onun etten olduğunu biliyorum ama yine de ruhunun ve enerjisinin farklı olduğunu biliyorum.

D: İnsanların onun daha çok bir tanrı gibi olduğunu düşündüklerini söylediğini mi duydun?

A: Evet. Çünkü yaptığı bazı şeyleri gördüğünde, nasıl yaptığını açıklamanın başka bir yolu yok. Yine de hepimizin onun gibi olabileceğimizi ve onun yaptıklarını yapabileceğimizi bize öğretmek için çok çaba sarfediyor. Fakat ben çoğumuzun kalbimizde ve arzularımızda o saflığı bulamayacağına inanıyorum. Onunki gibi bir yolda olmak ve çoğu erkek ve kadının kapıldığı gibi başka şeylere kapılmamak çok zor.

D: Evet. Yaşamın insani tarafı saf kalmayı zorlaştırıyor. Bu açıdan o farklı.

A: O açıdan kimseye benzemiyor.

D: Acaba insanların kendisinin bir tanrı gibi olduğunu söylediğini duysa, ne düşünür diye merak ediyorum?

A: (Güldü) Ama o bunu kabul etmiyor. Ah, onun buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum, ''Kardeşim, benim senden fazlalığım yok. Sadece ne olabileceğimi ve nasıl hizmet edebileceğimi biliyorum. Ve Tanrı'ma gerçek sevgi ve inancım var.'' Amacının ne olduğunu düşündüğünü açıklamaya çalışıyor.

D: Amacının ne olduğunu düşünüyor?

A: Buraya bir yaşam öğretmeni, bir yaşam ışını olmak için gönderildiğini düşünüyor. İnsanlığın ne olabileceğini ve ne tür yeteneklere sahip olduğunu göstermek üzere, örnek olmak için geldiğini düşünüyor. Ve insanların hepsi onlara öğretmeye çalıştığı şeyleri yapabilir.

D: Bu bana mantıklı geliyor ama insanların nasıl olduğunu biliyorsun. Bazılarına ulaşmak çok zor.

A: Evet. Ve çoğu insan bir şeyden ya da pek çok şeyden o kadar çok korkarak yaşıyor ki. Bu korkuyu giderip, kendilerini tanımaktan ve kalplerinin sesini dinlemekten korkmadıkça onlara ulaşılamaz. Bunu kendilerinin bulması gerekiyor.

D: Evet, mantıklı. (İzlemekte olduğu sahneye geri döndüm) O, odada bu adamın üzerinde çalışıyor ve sonra adamın artık ağrısı kalmıyor. O küçük evde başka bir şey yapıyor mu?

A: Hayır. Bir süre adamla beraberdi ve sonra adamın karısına gitti ve sadece onun ellerini tuttu. Ona ne söylediğini pek duyamadım ama geri geleceğini söyledi. Ve bir sonraki kişiyi ziyarete gidecek.

D: O ziyarete sen de onunla birlikte gidiyor musun?

A: Evet. Gittim… Ah, bu çok üzücü. Bir sonraki gittiğimiz binada, ailesi ve anne babası olmayan çocuklar barınıyordu. Yani, bu çocukların hepsi hasta gibi görünmüyor. Onların hasta oldukları söylenemez. Sanırım bu hastalık çeşitli evrelerde ya da farklı yaşlarda oluşabiliyor. Yani bazıları çok mükemmel görünüyor. Ve bazıları da… çok zarar görmüş (derin bir iç çekti). Ama burası çocukların evi.

D: Anne babası olmayanlar o evde birlikte mi yaşıyorlar?

A: Evet. Her zaman yanlarında kalan bir hemşire ya da bakıcı var. Bir de gün içinde gelen başka yardımcılar ve görevliler var.

D: Orada ne yapıyor?

A: Her çocuğa tek tek gidiyor ve…hep onlara dokunuyor. Yüzlerine dokunduğunu, sevgiyle gülümsediğini ve sonra ellerini onların üzerine koyduğunu görüyorum. Ama herbiriyle konuşmak için zaman ayırıyor.

D: Onlara ne dediğini duyabiliyor musun?

A: Bir köşede oturan küçük bir kız var ve… ona adını soruyor (geniş bir gülümseme) kız onun kucağına oturdu. Ve kız ona iyileşecek miyim yoksa ölecek miyim diye soruyor. O da iyi olacağını ve büyüyüp çocuklara bakmaya yardım edeceğini söyledi. Saf, sevgi dolu kalbi olması ve umutsuzluğa kapılmaması gerektiğini, çünkü onun, Tanrı'nın ona ihtiyacı olduğu yerde olduğunu söyledi. Ve onun sevgiyi bileceğini ve… ona söyledikleri bu kadar (Tüm bunları çok duygulu söyledi).

D: Bu çok güzel. Küçük kız ne yaptı?

A: Kucağında oturup sadece ona baktı. Ve o kızı kucakladı ve yere koydu. Kız gülümsüyor. Tek ayağı olan bir erkek çocuk var, ona doğru gidiyor. Ve, off, çok kötü durumda (derin bir iç çekti). Ama İsa onun yanına gidiyor ve çocuğun yanında diz çöküp ellerini çocuğun üzerine koyuyor.

Çocuk küçük yüzüyle yukarı bakıyor ve yanaklarından yaşlar akıyor (O da bunları anlatırken neredeyse ağlamak üzereydi). Ama çocuk özel bir şeyin farkına varıyor. Biliyorum.

Objektif kalmak benim için zordu. Anlatım o kadar dokunaklıydı ki, bütün bu içten duygunun varlığında kendimi de gerçekten orada gibi hissettim.

D: Bu sefer bir şey görebiliyor musun? O ışığı düşünüyordum.

A: Ah, Gördüm… O ışığı her zaman görüyor gibiyim. Belki daha önce gördüğüm kadar güçlü değil. O yaşlı adamda çok güçlü bir şey vardı. Ama Nasıralı ellerini birinin üzerine koyduğunda ellerinden küçük bir parıltı çıktığını görüyorum. Bu sefer ellerini çocuğun kafasına, kalbine ve bacaklarına koyduğunda parıltıyı gördüm. Ama aynı zamanda İsa'nın başının etrafındaki parıltıyı, altın rengi parıltıyı görüyorum… küçük bir yarım daire gibi.

D: O parıltı hep oradamı?

A: Hayır, her zaman değil. Bazen birinin yanındayken oluyor ya da bazen bana baktığında görüyorum. Ama her zaman görmüyorum.

D: Bu küçük erkek çocuğunun üzerine ellerini koyduğunda bir şey oldu mu?

A: Yani, onu rahatlattı. Bu her zaman insanları rahatlatıyor gibi görünüyor. Benim gördüğüm buydu.

D: O zaman bunu her yaptığında, her seferinde bir mucize olmuyor mu? Ya da sen mucizeyi nasıl tanımlıyorsun?

A: Sanırım, 'ağrının hafifletilmesi ve kişilerin huzur hissetmesi' ne 'mucize' diyebilirim. Ama bu kadar ilerlemiş hastalığı olan bu insanların ayağa

kalkıp yürüdüğünü ve bedenlerindeki düşmüş yerlerin yeniden geri gelmesini bekleyemezsin. Mucize, sevginin onları rahatlatmasıdır. Ve eğer iyileşmeleri gerekiyorsa, iyileşecekler. Bu insanlardan bazılarının asla hastalığa yakalanmadığını duydum. Bazen hastalık ilerlemiyor ve duruyor ve bunun sebebini bilmiyorlar. Ama genellikle ilerliyor ve tek yapılabilecek şey acıyı hafifletmek.

D: O zaman farklı insanlarda farklı şekilde oluyor.

A: Evet. Ve bazen hastalar onun enerjisini kabul ederlerse… belki bunlar ondan geldiğini hissettikleri şeylere daha çok inanan ya da güçlü insanlar olabilirler, bu insanlar için yaşam daha kolay oluyor. Gerçi bana herkesin Kaynağa dönmek için belirlenmiş bir zamanı olduğunu söyledi. Bir süre daha bu fiziksel bedende kalabilirler, bu yüzden bilmek zor.

D: Bu mantıklı. İnsanların neden bu şekilde acı çekmek zorunda kaldığına dair bir açıklaması var mı?

A: Bunun bireyin gelişmesinin bir parçası olduğuna inanıyor. İnsanları bu kadar acı içinde ve aşınmış görünce bunu açıklamak zor. Ama her şeyin bir sebebi olduğunu ve her şeyden ders alınması gerektiğini biliyor, bu yüzden hiçbir şey tesadüfen olmuyor. Belki de bu dersi daha önceki bir zamanda, buraya başka bir formla geldiklerinde yaratmışlardır. Bu yüzden acı çeken ve hastalığı olan insanların diğerlerinden daha erken gitmesine izin verilir, çünkü dersi bitmiştir.

D: İnsanların başka formlarda da yaşadığını mı düşünüyor?

A: Tam olarak o şekilde söylemiyor, ama ’’Daha önce burada olduklarında, önceki derslerini öğrendiklerinde’’ diyor. Bunu farklı şekillerde söylüyor. Ama onun, öğrenmek ve hizmet etmek için bu dünyayı bir kereden fazla ziyaret ettiğimize inandığını anlıyorsun. Ve her geldiğimizde Tanrı’nın

bizi görevlendirdiğini… Bu, bizim öğrenmemize ve insanlar olarak olmamız gereken yere daha yakınlaşmamıza yardım etmek için. Yani ayrılık yok.

D: Sizin dininiz de aynı şeyi mi öğretiyor?

A: Hayır. Ondan duyduklarımı daha önce hiç duymadım. Buna rağmen bunları ondan duyduğumda bana çok doğru, çok tanıdık ve çok belirgin geliyor. Onun birçok yerde birçok bilge öğretmenle eğitim gördüğünü biliyorum. Böylece çok daha fazla şeyin farkına vardı.

D: Evet, ortalama bir hahamdan çok daha fazlasının farkında.

A: Evet. Onlar yeni bir şey duymak istemiyorlar. Bu yüzden de o, kendi yolunda yürüyüp, kendi inançlarını öğretiyor.

D: Belki de Tapınak ile her zaman aynı fikirde olmamasının sebeplerinden biri budur.

A: Evet. Ve bu, inançlarının sarsılacağı korkusuyla hahamları endişelendirip korkutuyor. Güçleri ve otoriteleri sorgulanacak diye korkuyorlar. Ve o bunu, güçlü ve zorlayıcı olmasına gerek olmadan yapabiliyor. Başka tür korkuların da olduğunu öğrendim ve böylece gerçeği ya da ışığı net bir şekilde göremiyor ya da hissedemiyorsun. Korkunun her katmanını soymak zorundasın. Ve bu birçok yaşam boyu sürebilir.

D: O durumda hahamların ondan neden korktuklarını anlayabiliyorum. Sıradan bir insan otoriteye meydan okumaz, değil mi?

A: Hayır, çünkü insanlar ‘Gerçek budur. Bu Yasa’dır ve onu sorgulayamaz ve ona karşı gelemezsin’ öğretisi ile yetiştiriliyorlar.

D: Onun kendilerine meydan okuyan, çok sıra dışı biri olduğunu düşünüyor olmalılar.

A: Evet, çoğu öyle düşünüyor, ama hepsi değil. Daha akıllı ve iyi olanlar da var. Onun lehinde konuşmuyorlar, ama ona karşı da çıkmıyorlar.

İzlediği sahneye geri döndüm.

D: Evde çocuklarla başka bir şey yapıyor mu?

A: Sadece onları ziyaret ediyor. Sonra dışarı çıkıp onunla birlikte su kaynağının yanında oturacaklar. Ya da yürüyebilenler onunla birlikte dolaşabilirler.

D: Çok iyi. O gün sen başka bir şey yaptın mı?

A: Yaşlı bir kadınla gidip (kelimeden emin değilim) ufak tefek ev işlerine, bandajlara ve tozları karıştırmaya yardım ettim. Ben sadece temizliğe yardım ettim ve insanları rahat ettirmeye çalıştım.

D: Öyleyse bütün bu zaman boyunca İsa'nın yanında kalmadın. Yapılması gereken başka şeyler de var. Sanki yapmak istediğini yapıyormuşsun gibi geliyor. Buraya geldiğine sevindin mi yoksa üzgün müsün?

A: Ah! Çok memnunum. Yapmam gereken şey bu. Bundan çok eminim. Başka bir şey yapmak istemiyorum. Dediğim gibi, anne babamın evinde kalıp, evlenip aile kurmaya çalışmış olsaydım birçok insanı hayal kırıklığına uğratırdım. Çünkü insan kalbine ve sezgilerine karşı koyarsa eninde sonunda bunu fark eder. O zaman bununla yüzleşmen gerekir ve o zaman genellikle herkes acı çeker. Bu yüzden dürüst olmak iyidir ve belki başlangıçta daha az acıya sebep olur. Ama kendi gerçeğinin ne olduğunu ve nerede olman gerektiğini bilmek her zaman en iyisidir.

D: Pek dış dünyaya çıkmamış genç bir kız olarak, aşırı hasta olan insanları görmenin seni zorlayacağını düşünmüştüm.

A: Evet zor, bunu hayalimde bile asla bu şekilde düşünmemiştim. Ancak, ihtiyaç duyulmanın ve faydalı olmanın çok güçlü bir duygusu var. Ve bir şeyler vermek ve almak beni tatmin ediyor. Başka bir şeye ihtiyacım yok. Bu güzel, çünkü birçok genç kız böyle bir şey gördükten sonra evine gitmek ister. Hayır. Ben daha fazla insana yardım etmek istiyorum. Onları elimden geldiğince rahatlatmak istiyorum.

D: Bu takdir edilecek bir şey.

A: Hayır. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bu yaşamda başka bir şey yapamazdım. Buna ihtiyacım var. Yardım edebileceklerimin bana ihtiyacı olduğu kadar benim de buna ihtiyacım var, beni tatmin edebilecek başka hiçbir şey yok.

D: Peki. Şimdi zamanda ilerleyip orada olduğun daha sonraki günlere geçelim ve sen köydeyken, bana anlatmak isteyeceğin herhangi bir şey oldu mu ona bakalım. İsa'nın yaptığı, anlatmak istediğin bir olay ya da bir şey. Özel bir şey var mı?

A: Su kaynağının yanında toplandığımız daha keyfli bir zamanı görüyorum. Çok güzel bir gün ve köyden bir çok insan onunla beraber dışarıdalar. Onu orada, ellerini kaldırmış konuşurken görüyorum. Gidip bir bardak su alıyor… ve orada oturan kadınlardan birine veriyor. Kadın suyu içiyor. Ve ellerini kadının kafasının üzerine koyuyor. Ona, 'Kardeşim, Tanrı'nın ışığı üzerinde. Bu enerji sana akıyor. Güçlü olacaksın ve bu hastalıktan kurtulacaksın. Başka bir görev için sana ihtiyaç var.' diyor. Ve orada oturan bayanı trans haline geçmiş olarak görüyorum… Serin bir esinti hissediyorum… Ve zamanın akıp geçtiğini hatırlıyorum. O bayanın

karşısına oturdu. Ve ellerini şu şekilde kaldırdığını görüyorum (ellerini avuç içleri dışa dönük olarak havaya kaldırdı). Kalbinden, kafasının etrafından ve ellerinden, avuçlarının ortasından gelen o parıltıyı görüyorum. Kadın gözlerini açıyor. Ve daha farklı, daha sakin görünüyor… Ve ağlıyor. İsa'nın elini tutuyor ve öpüyor, ona teşekkür ediyor, kendindeki değişikliğin farkında. Bir sesin kendisiyle konuştuğunu duyduğunu söyledi. Ve olması gereken yerin köyde olmak ve bir hekim olarak eğitilip ona ihtiyacı olanları iyileştirmeye, rahatlatmaya çalışmak olduğunu biliyor.

D: Sence hastalığı geçti mi?

A: Bana farklı göründüğünü söyleyebilirim. Ona bakınca farklı görülen bir şey var. Farklı bir parlaklık. Bir değişim var ama bu gerçekten nedir bilmiyorum. Bacaklarının hastalıktan etkilendiğini biliyorum, ama bedeninin içinin ne derecede etkilendiğini bilmiyorum. Yani göreceğiz. Ama şimdi, daha önce olduğu aynı kişi değil.

D: Hastalığın değişimiyle ilgili görünür bir belirtisi var mı, merak ettim?

A: Sorunun bacaklarında olduğunu hatırlıyorum ve yürümekte zorlanıyordu. Ama ayağa kalktığını ya da hareket ettiğini görmedim. Aynı yerde oturuyor. İsa'nın ellerini öptüğünü ve gözyaşlarının aktığını görüyorum. Sevgi ve sevinç gözyaşları. Ama yüzü ve bakışı farklı. Bir şey onu kesinlikle değiştirdi. Bazen fiziksel değişikliklerin daha yavaş gerçekleştiğini düşünüyorum; her zaman anında olmuyor. Hemen olan, onun farklı görünmesiydi. Huzurlu görünmesi, ışıltısıydı.

D: Belki fiziksel değişiklik de yavaş yavaş, uzun bir süre boyunca gerçekleşir.

A: Bunu duydum, bu oluyor. Ve umarım bu onun için de olur.

D: Bazen de sadece ağrıyı yok etmiyor. İyileşme farklı şekillerde gerçekleşiyor.

A: Evet. Herkesin kendi amacı, kendi planı olduğunu söylüyor. Ve bu insanların varlıklarını sürdürmek için birbirlerinin gücüne ihtiyaçları var. Köylerindeki insanların kendilerini toparlayabileceklerini ve yardım edebileceklerini görebilirlerse, bu kendi başına diğerlerine de şifa olur.

D: Evet, öyle. O zaman onların yolunun ne olduğunu gördüğünü mü düşünüyorsun?

A: Bazen bunu yapabildiğini, insanlara dokunduğunda net görüntüler ve net düşünceler aldığını düşünüyorum. Ve ne yapmaları gerektiğini hemen biliyor. Belirginlik oluyor.

D: Belli ki bu kadına başka bir şey yapmasını da söyleyebilirdi.

A: Evet. Her zaman bu şekilde olmuyor. Ya da bazen bir şeyler olur ve ne olduğunu duymuyoruz bile. Bunun belli bir planı yok. Farklı zamanlarda oluyor; düzenli bir örüntü yok.

D: Siz ayrıldıktan sonra da bir şey olabilir ve sizin bundan haberiniz bile olmaz. Pekala, siz oradayken olan başka bir olaya geçelim. Başka ilginç bir şey oldu mu?

A: (Durakladı) Pekala, bu çok özeldi. Ama ben… Ah, evet! Bandajları ve tozları alıp yanakları dökülmüş bir adamın yüzüne koyduğunu gördüm. Bunu yaptıktan sonra ellerini orada tuttu ve dua etti. Ertesi gün bu adamı kontrol etmek için geri döndüğümüzde olan değişiklik… (iç çekti) Bunun hakkında konuşmak zor çünkü hiç gerçekmiş gibi görünmüyor. (hayranlıkla) sanki yanaklar geri gelmişti. Hala hastaydı, ama kadınlar onları kullandığında tozların bu şekilde işe yaradığını hiç görmemiştim. Her zaman işe yarıyor. Hep acıyı yatıştırıyor -ve özellikle kötü bir

enfeksiyonsa, büyük bir fark yaratıyor. Ama bu adam hiç acı çekmeden ağzını oynatıyor ve su içebiliyordu, ve … görünüşü farklıydı, o kadında olduğu gibi. Ve sanırım, belki bazen Nasıralı bunu biliyor… belki de net bir düşünce ya da görüntü elde ediyor. Belki de adamın yolunun bu olduğunu bildiği halde, onun spiritüel olarak çok ilerleme kaydettiğini biliyordu. Belki bir şekilde onun kalp enerjisi Nasıralı ile bağlantı kuruyor ve bu öyle güçlü ki, bedene etki yapıyor. Ve bu adamın yüzü, hala hasta olmasına rağmen yeniden geri geldi. Ama farklı bir görünüşte, farklı bir insan gibiydi. Ağzını hareket ettirebiliyor, kullanabiliyordu ve bunu acı çekmeden yapabiliyordu. Yani bu büyük bir mucizeydi. Hepsi birer mucize. Sanırım her şey bir mucize olabilir.

D: Her seferinde aynı şekilde olmuyor.

A: Hayır olmuyor. Ve insan korkuyor -gerçekten değil- belki de bu doğru kelime değil. Ama böyle bir şeyi gördüğünden bahsetmek, adeta onu daha az gerçek yapıyor. Bazen kendine saklarsan onun güvende olduğunu bilirsin ve o gördüğün haliyle kalır.

D: Çünkü inanması zor.

A: Ama o… çok özeldi.

D: Temas ettiği herkese yardım ediliyor mu, ya da hiç yardım edilemeyen insanlar var mı?

A: Sanırım herkes rahatlatılıyor. Ah, bu rahatlama her zaman sürmeyebiliyor. Ama onları ziyaret ettiğinde ve onlara dokunduğunda acılarının hafiflediğini görebiliyorsun. Hastalığın dönüşmesi nadir oluyor, ancak kısa bir süre için de olsa her zaman rahatlıyorlar.

D: Hiç yardım edilemeyen insanlar var mı diye merak etmiştim.

A: Sanırım olabilir, ama ben görmedim.Onun ellerini insanların üzerine koyduğunu ve onlarla konuştuğunu gördüm. Kısa bir süre için de olsa yardımcı oluyor gibi görünüyor.

D: O zaman herkese farklı derecelerde yardım ediliyor. Tahmin ettiğin gibi köyde yedi gün mü kaldınız?

A: Evet. Yedi gün boyunca oradaydık.

D: Ondan sonra ne yaptın?

A: Başka bir köye gidiyoruz.

D: Eve mi dönüyorsunuz, merak ettim?

A: Hayır. Sanırım bu seferki yolculuk yedişer günlük üç ayrı yolculuk olacak. Ziyaret edeceği belli bölgeler var.

D: Bir sonraki yerde neyle karşılaşacağınızı biliyor musun?

A: İsa'nın takipçilerinin çok olduğu bir köy. Onun gelip ders vermesini ve konuşmasını istedikleri bir yer.

D: Çok mu uzak?

A: Bir düşüneyim… gitmek iki gün sürecek.

D: Bunca zamandır grupta birlikte olduğun erkeklerden herhangi birinin adını öğrendin mi?

A: Evet. John (Yahya), Ezekiel (Hezekiel), Jeremiah (Yeremya) var… David (Davut)… (düşünürken duraklıyor). Emin değilim.

D: Artık onların arasında olduğuna göre, bazılarının adlarını bilirsin diye düşündüm. Bana kadınların ne yaptığını anlattın. Bu sürede erkekler ne yapıyordu?

A: Yani… Anlayacağın, bu insanların çoğuyla iletişim kurmadım. Sanırım bazıları onarım ve bazı şeyleri inşa etmek için yardım ettiler, bazıları da

yazarak ve öğretmenlik yaparak. Bazılarıyla gerçekten hiç vakit geçirmedim. Sanırım onların belirli görevleri vardı, farklı biçimde yardım ediyorlardı. Bazıları tek başına gidip dua ediyorlar ya da çalışıyorlar, yani onları her zaman görmüyorum.

D: Bu mantıklı, çünkü herkesin hasta olduğu bir köyde yardım etmenin birçok yolu olmalı. Onarımlar yapılamıyordu, bu yüzden onlar onarım yaparak yardım edebilirler. Ve eğer öğretmenlerse, o zaman muhtemelen köyün başka bölümlerinde çalışabilirler.

Bu çok pratik geldi. İsa ve havarilerinin İncil'deki hikayelerinin yorumu, onların İsa'yı dinleyerek ve ondan öğrenmeye çalışarak bir yerden bir yere gittikleri izlenimini veriyor. Bana göre, bu anlatım gerçekte ne olmuş olabileceğine daha uyuyordu. İsa'nın kendini birçok yetenekli insanla çevrelemesi akılcı olurdu, böylece onlar temas ettikleri insanlarla uygulamalı olarak birlikte çalışabilirlerdi. Sonuçta, hepsi zorluklarla dolu gerçek bir dünyada yaşıyordu. Ayrıca bu, İsa'nın sürekli olarak mucizeler gerçekleştirmeyi ummadığını da gösterir. Şifalı tozları ve iksirleri kullanmak için doktorları (kadın ve erkek) yanına aldı. Yalnızca kendi güçlerine güvenmiyordu. İncil versiyonumuz onu her zaman her şeye gücü yeten, kimseye ihtiyacı olmayan biri olarak resmetmiştir. İnanıyorum ki o, bizim şimdiye kadar onun olduğuna inandığımızdan çok daha fazla insandı. Kimseye ihtiyacı olmasa, binaları mucizevi bir şekilde onarabilirdi. Havariler ve takipçiler yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ve üstadın işlerini yapmasını izleyerek boş boş oturmadılar.

D: Görünüşe göre yolculuklarında, İsa'nın etrafında birçok farklı insan var.

A: Evet. Genellikle insanlar da onu arayıp buluyorlar. Birçoğu ellerinden geldiği kadarıyla hizmet etme ve katkıda bulunma ihtiyacı hissediyor. Böylece hep doğru zamanda onun yanındalarmış gibi görünüyorlar ve o ihtiyaç duyduğu insanlarla birlikte oluyor.

D: John'un özel bir görevi var mı?

A: İsa'ya çok yakınmış gibi görünüyor ve onun diğer gözleri ve kulakları olmaya çalışıyor gibi. İsa'yı görmesi gereken insanların onu gördüğünden ve onun toplantılarına katıldığından emin olmak için tüm bağlantıları o kuruyor. Etkinliklerin ya da toplantıların çoğunu John organize ediyor.

D: Yani gruptan önce gidip bunları mı ayarlıyor?

A: Yolculuğun sebebine bağlı olarak bazen bunu yapıyor. Ama bir yere vardığımızda programımızı düzenliyor, işlerin yapılmasını garantiliyor ve bilmesi gereken her şeyi Nasıralı'ya bildiriyor.

D: O zaman insanların ne zaman toplantı yapmak ya da buluşmak istediğini biliyordur.

Bu da İncil'de bildirilmeyen başka bir pratik fikirdi. John halkla ilişkiler görevi yapan birine benziyordu. İsa öylesine bir köyden diğerine dolaşamazdı: Birinin önden gidip her şeyin hazır olduğundan emin olması ve güvenli olduğunu kontrol etmesi gerekiyordu.

D: Onun diğer takipçi gruplarının olduğunu söylediğin, gitmekte olduğunuz köyün bir adı var mı, ya da ne diye adlandırıldığını hiç duydun mu?

A: Sanki adı … Bar-el miş gibi geliyor (tekrarladı ve ben de ondan sonra söyledim)

D: Ve iki gün içinde orada olacaksınız. Bu farklı olacak. Orada çok fazla hasta insan olmayacak. Sana en kötü olanı göstererek başladı, değil mi?

A: Evet. Ama sorun değil.

D: Belki arkasındaki bilgelik şuydu, eğer yolculuğa dayanamazsan hemen anlayacaktı (ikimiz de güldük). Tekrar gelip seninle konuşabilir miyim? Çünkü yolculuğunu ve hikayelerini dinlemek hoşuma gidiyor. Ben de öğrenmek istiyorum.

A: Ben de öyle.

D: Bu adam hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmek istiyorum, yani bana yardım ediyorsun.

Sonra Anna'yı tam bilincine geri getirdim. Bana seansla ilgili hatırladığı bazı şeyleri anlatırken kayıt cihazını açık bıraktım.

A: Hiç iyileşmeyen ya da daha iyiye gitmeyen insanların iyileşenlere karşı kızgınlık hissetmediklerini hatırlıyorum. Şimdi, hatıra hala tazeyken, güçlü bir şekilde böyle hissediyorum.

D: Hiç kırgınlık olmadı mı?

A: Hayır. Ve nedense bu düşünce aklıma geldi, çünkü şimdi bunu olağan dışı buluyorum.

D: Yani, bütün hepsi çok olağan dışı! (güldüm).

A: Belki onunla temas eden herhangi bir kişinin bu rahatlamayı, doygunluğu hissetmesi yeterliydi… kısa bir süre için de olsa. Belki de bu duyguyla bağlantı kurmak onları, kendi arkadaşları adına mutlu etti ve olabilecek her türlü kırgınlığı ortadan , kaldırdı.

D: Bu, yaptığı her şeyin insanın doğasına aykırı olduğunu gösteriyor.

A: Bunu, yaptığımız diğer herhangi bir regresyonla karşılaştırmaya çalışıyorum. Aynı şey, ama bu çok çok fazla…sanırım katılımlı ve duygusaldı diyebilirim. Belki bu seansta gördüklerimin bir kısmı benimle kalıyor. Sanırım her regresyon bana bir şey hakkında bir ders verdi. Bu regresyon hakkında gerçekten kendimi iyi hissediyorum, çünkü bu konuda çok net hissediyorum. Yani, bu adam benim için çok gerçekti. Ve söylemeliyim ki, o gözlere baktığımda -bunu hala hissedebiliyorum- tümüyle doyum sağlamıştım. Bu duyguyu daha önce hiç tanımadım, bu kadar hoşnut ve sevgi dolu olmamıştım. İçimde hep bu küçük boşluk vardı ve şimdi o da kayboldu.

D: O boşluk şimdi bitti mi?

A: Yani, çalışmayı yaptığımız süre boyunca bitti. Bu yaşamda bitmedi. Ama… her zaman süren ve geçmeyen bir boşluk vardı. Onunlayken ve onun gözlerine baktığımda bu, yaşadığım en eksiksiz ve duygu yüklü hisdi.

Anna bunu farklı biçimde ifade etmesine rağmen, aslında Mary'nin hissettiği aynı duyguyu tarif ediyordu. Görünüşe göre bu, İsa'nın insanlar üzerinde bıraktığı harika etkiydi.

A: Geçmiş yaşama gittiğimde orada olmak çok doğal geliyor, ama bu, daha sonra transtan çıktığımda, bu yaşamımda düşünebileceğim en son şey olurdu. Gerçekten kendimi çok duygusal hissediyorum, ancak bu arındırıcı. Yani, kendimi çok rahatlamış hissediyorum.

D: Yani, bundan daha iyi bir duyguyu isteyemezdin.

Bu seansta ortaya çıkan ilginç bir nokta da şuydu: İsa'nın karşılaştığı her insanı iyileştiremediği. Bu durum İsa ve Esseniler'de de anlatılmıştır. Temas ettiği kişilerin çoğunda acıyı ve ağrıyı hafifletmeyi başarmıştı, ancak semptomların tamamen azalması ve hastalık ya da sakatlığın tamamen iyileşmesi nadirdi. Tedavinin gerçekleşmediği birçok durum vardı ve Naomi bunun İsa'nın elinde olmadığını açıkça belirtti. Kişinin yaşamındaki karması ve kaderi ile bağlantılıydı. O bile bu tür şeyleri kontrol eden daha yüksek güçlere karşı gelemezdi.

Sekizinci Bölüm
Celile Deniz'i Kıyısındaki Köy

Bir sonraki hafta, seansa başladığımızda, Anna'yı (Naomi olarak) İsa ile yolculuk yaptığı zamana götürdüm.

D: Nasıralı ve onunla yaptığın ilk yolculuğundaki grubun geri kalanıyla beraber cüzzamlılar köyünden ayrıldığınız zamana dönelim. Onun diğer takipçilerinden bazılarıyla buluşacağınızı söylediğin başka bir köye gidiyordunuz. Üçe kadar sayacağım ve orada olacağız. 1… 2… 3… Nasıralı ile yaptığın yolculuklarındaki ikinci köye geliyoruz. Ne yapıyorsun?

A: Göl kenarında bir köye giriyoruz. Kennaret gölü (fonetik) (Taberiye gölü *Ç.N) ve bu yaşam tarzına ve öğretilere inanan takipçileriyle toplantımız var. Anladığım kadarıyla burada oluşumuzun amacı esas olarak, insanları haberdar etmek ve sayımızı arttırmak.

Gölün adını fonetik olarak yazdım. Daha sonra İncil'imin arkasındaki haritaya bakma şansım olduğunda, fonetik yazılımına benzeyen Gennesaret Denizi veya Chinnereth Gölü olarak da adlandırılan Kinnereth Gölü'nü (Taberiye Gölü *Ç.N.) buldum. Bunun dikkate değer olduğunu düşündüm.

Bu, Celile Denizi'ne Yahudi'lerin verdiği isimdir. Araştırmamda İbranice ve Aramice'de ''yam'' ın hem deniz hem de göl anlamına gelebileceğini ve İncil'in Yunanca çevirisinin bunu örnek aldığını öğrendim.

Anna bu seanslar sırasında bilinçaltından gelen tuhaf bilgilerin geçerliliği konusunda şüphe ediyordu. Bu bilgiyi bulduktan sonra ona bundan bahsettim ve o da Kinnereth ismini tanımadı. Ona bunun Celile Denizi'nin eski adı olduğunu söyledim. Sonra ifadesiz bir suratla, ''Celile Denizi nedir?'' diye sordu. Bu tamamen beklenmedik bir şeydi. Bir an afalladım, çünkü bu sorusunun önemli olduğunu anlamıştım. İncil'deki bu yerin adını her Hristiyan bilir, çünkü İsa'nın yaşamı ile çok ilişkilidir. Bu, Anna'nın İsa'nın yaşamı ya da Yeni Ahit hakkında ana bilgilere bile sahip olmadığını şüpheye yer vermeyecek biçimde gösteriyordu. Bunu ona açıkladığımda kendini daha iyi hissetti. Çünkü bu, bilgilerin onun bilincinden gelmediğine dair, ihtiyaç duyduğu kanıtı sağlayarak onu ikna ediyordu.

D: Köydekilerin çoğu inananlar mı, yoksa burada gizlenmeniz gerekecek mi?

A: Burada büyük bir grup var. Mümkün olduğunca sessiz olmalıyız, ancak kendimizi güvende hissedebiliriz. Burası daha küçük bir kasaba ve burada yaşayan insanların düşünceleri çok benzer gibi görünüyor. O yüzden burada kendimizi emniyette hissedebiliriz.

D: Açık açık toplantı yapmakta fazla tehlike yok mu?

A: Hayır, çünkü burada bir uyum var gibi görünüyor. Görünürde küçük bir kasaba, ama öğretiler konusunda çok temkinliler.

D: Kimse sana bu köyün adını söyledi mi, ya da buranın bir adı var mı?

A: Taberiye Gölü kıyısında bir köy burası.

D: Tüm bildiğin bu mu? Köyde gideceğiniz belli bir yer var mı?

A: Evet. Göl civarında bir yer var. Önce gidip kendimizi gölde temizleyeceğiz. Bu temizlik hem beden hem de ruh için gerekli. Kıyının bir kısmında kayalıklar var. Ve bu kayalıkların içinde toplantı odaları var. Burası herkes tarafından bilinmiyor, çünkü önlerine bir şeyler koymuşlar. Toplantımızı burada yapacağız, ama görünüşe göre gölün kenarında kalacağız.

Daha sonra Celile Denizi yakınlarındaki bu bölge hakkında araştırma yaptım. Dağların ve kayaların gerçekten gölün kenarına indiği pek çok yer var. Bu, özellikle sahil yolunun sarp bir dağ yamacından geçtiği Magdala (Mecdel'li Meryem'in yaşadığı yer) için geçerliydi. Arbeel bölgesinde Mesih döneminde suçlular veya siyasi mülteciler tarafından saklanma yeri olarak kullanılmış mağaralar vardı. Bunlardan bazıları sığınak olarak kullanılmak üzere genişletilen doğal mağaralardı ve bazıları da kayaların üzerinde öylesine yüksekteydi ki askerler tarafından bulunmaları neredeyse imkansızdı.

Mesih zamanında Celile, Dünya üzerindeki en verimli tarım alanlarından biriydi. MS 680'e kadar Celile Denizi bölgesi büyük ormanlara sahipti. Ancak tarihçi Josephus tarafından övülen meyve ağaçları şimdi eski hallerinin acınası kalıntılarına dönüştü. Ormanlar büyük ölçüde yok oldular ve yerlerini pek çok yerde çöl koşullarına bıraktılar. İsa'nın döneminde vadi, gölün çevresinde sıcak, kasvetli bir iklime sahipti, çünkü dağlar deniz esintilerini kesiyordu. Kışın tepeler ve kıyılar yemyeşil olurdu, ama uzun yaz aylarında bunaltıcı bir kuraklık her yere hakimdi.

İnsanların Kudüs'ten Celile Denizi'ne yürüyerek üç günde gidebildikleri kanıtlanmıştır. Yaz aylarında aşırı sıcak sebebiyle vadiye gitmekten kaçınılırdı. Yolculuk normalde sadece kışın ve ilkbahar başlangıcında,

havaların ılık ve açıkta uyumanın mümkün olduğu zamanlarda yapılırdı. Ürdün Vadisi, hükümet korkusu veya başka sebeplerle kasabalarda görülmek istemeyen kişiler için her mevsimde arzu edilen bir yol olabilirdi.

İncil, Celile'deki Cana köyünün İsa'nın en sevdiği yerlerden biri olduğunu belirtir. Tarihçiler Cana'nın bir isyan örgütlemek isteyen, ancak daha büyük kasabalarda güçlü düşmanları olan ve bu sebeple hiçbir yerde kalıcı iskan edinemeyen herkes için bir merkez olarak uygun olduğunu düşünürler. İsa'nın dolaşmasının başka bir sebebi de bu olabilirdi. Güvende olacağından kesinlikle emin olmadıkça herhangi bir yerde uzun süre kalması tehlikeliydi.

Başarı hikayeleri Celile'den tüm Filistin'e hızla yayıldı. Celile'nin Filistin'in tüm bölgeleriyle yakın bağlantıları olmasından faydalanıldı, böylece İsa ile ilgili bilgiler hızla ülkenin dört köşesine ulaştı. Nitekim Kudüs'te iktidarda olanlar bu huzur bozucunun faaliyetlerinden haberdar edildi, ancak büyük şehirlerden uzak durduğu sürece onu durdurmaya gerek duymadılar. Ya da bir isyana teşvik ettiği aşikar olmadığı sürece.

Araştırmalar bu bölgede tarihte kayda geçmeyen ya da en azından onlardan bize bahsedilmeyen yüzlerce küçük kasaba ve köy olduğunu ortaya çıkardı. İsa'nın döneminde var olan ve İncil'de hiç bahsedilmeyen birçok büyük şehir vardı, bu sebeple daha küçük olanların gözden ve kayıtlardan kaybolması şaşırtıcı olmamalı. Ürdün Vadisi ve Celile Denizi'nin tanımının Naomi'nin tarif ettiği yerlere tam olarak uyduğuna inanıyorum.

D: Birinin evine gideceğinizi sanıyordum.

A: Sanırım güvenlik açısından en doğrusunun bu olduğunu düşündüler. Yani, sadece bir avuç insan olduğunda bu yapılabilir. Ama burada büyük bir grup var.

D: Galiba John'un önden gidip bunları ayarladığını mı söylemiştin?

A: Evet. Yolculuklarına başladıklarında her yolculuğun onları nereye götüreceğini oldukça iyi bildiklerini düşünüyorum. Önem derecesine göre ara sıra yönlerini değiştirebilirler. Ama genellikle John her şeyi ayarlıyor, böylece her şey mümkün olduğunca sorunsuz ve güvenlikli bir şekilde ilerliyor.

D: O zaman kayalıktaki odalardan birinde buluşacaksınız. Toplantı ne zaman yapılacak?

A: Bu toplantı yarın sabah erken saatlerde olacak gibi. Bu akşam dinleneceğiz ve şafakta buluşacağız.

D: Yemek bulmakta herhangi bir sorun var mı?

A: Hayır. Bize yiyecek sağlanıyor ve bazı erzakları yanımızda taşıyoruz. Kimseye yük olmamaya çalışıyoruz. Barınak ve yiyecek olarak vermek istedikleri her türlü hediyeyi kabul ediyoruz, ancak kimseye bel bağlamıyoruz, kendimize güveniyoruz.

D: Şimdi toplantının yapılacağı sabaha gidelim ve bana nelerolduğunu anlat.

A: Bir odaya götürülüyoruz. Ve bu kayalardan birinin önünü bazı taşlarla ve ağaçlarla kaplamışlar. Harika bir iş yapmışlar. Ve kayanın açıldığını görüyorum. Yerde hasır var ve mum ışığıyla aydınlatılmış. Ve… tahta banklar ve masalar var. Grup oldukça büyük görünüyor. Görebildiğim kadarıyla yaklaşık kırk kişi var. Ve kadınlar ve erkeklerden oluşan karma bir grup, bu güzel.

D: Oda tıkış tıkış olmadan herkesi içine alabilecek mi?

A: Evet, bu büyük bir oda. Girişi aldatıcı… ama içeri girdiğinde büyük bir oda. Girişi emniyete aldılar, güvenli olduğundan emin olmak için farklı

malzemelerle destekledilerler. Küçük bir koridor var gibi görünüyor ve yana doğru bazı küçük odalar da var sanki.

D: Bir tür doğal mağara mı bu, ya da ne?

A: Evet. Sanki birikmiş toprakları biraz temizlemişler gibi görünüyor. Ve burada doğal… bir oda vardı. Ve ona giden doğal küçük bir yol… sanki arkada birkaç küçük oda var gibi.

D: Muhtemelen hiç penceresi yok, ama mumlar var.

A: Doğru.

D: Ve bütün bu insanlar onun konuşmasını dinlemeye geldiler. Bana neler olduğunu söyler misin? Herhangi bir tören ya da prosedür uyguluyorlar mı?

A: Bu toplantının yetkili kişisi Nasıralı'nın emniyeti konusunda çok endişe ediyor. Çünkü habercilerden öğretilerin her yere yayıldığına dair bilgiler alıyorlar. Ve hükümet… huzursuz oluyor.

D: Onun popüler olmasından hoşlanmıyorlar mı?

A: Hoşlanmıyorlar. Ya da insanların kendi başına düşünmelerinden ve kendi yollarını seçmelerinden hoşlanmıyorlar. Hem Tapınak'ta hem de hükümette ondan pek hoşlanmayan insanlar var. Yani bu grup sadece endişeleri ve nasıl devam edecekleri konusunda konuşuyor. Ama o ayağa kalkıyor ve konuşuyor. Korkmamalarını, çünkü kendisinin Tanrı'nın gösterdiği yolda, kalbin yolunda yürüdüğünü söylüyor. O hiçbir şeyden korkmuyor. Sahip olabileceği tek korku, yaşamı boyunca dokunması ve öğretmesi gereken tüm insanlara dokunamamak ve öğretememek.

Bu, sanki onun bu kelimeleri söylediğini duyuyor ve sonra onları bana bozuk cümlelerle tekrar ediyormuş gibi, yavaş yavaş ve kesik kesik söylendi.

D: O zaman bu söylentilerden ya da ona karşı olan insanlardan korkmuyor mu?

A: Hayır. Tanrı'yla birlikte yürüdüğünü bildiği için, yaşamında ne yaptığının önemi olmayacak. Ve Tanrı içten büyür. O sonsuz ışık sadece Tapınak'ta değildir, sonsuz ışık kalptedir. Ve bu sonsuz alev, sen fiziksel varlıktan ayrılsan bile asla ölmez. Bu yüzden o yürümeye ve doğru olduğuna inandığı şeyi öğretmeye devam edecektir. Varoluş sebebinin olduğuna inandığı şeyi öğretecektir.

Bahsedilen sonsuz ışık, Tapınağın iç avlusunda bulunan ve asla sönmeyen bir ışıktı.

D: Ama yine de onu uyarmak istediler.

A: Evet. Gerginlikler artıyor gibi görünüyor ve ara sıra bu tür söylentiler duyuyoruz. Sonra bir süreliğine ortalık sakinleşiyor. Ve, biliyorsun, hükümet çok kalleş. Çok endişe ederlerse yeni bir vergi koyarlar.

D: (Güldüm) Cevapları bu.

A: Evet, bu onların zarar verme ve manipüle etme yöntemidir. Özel bir olay oluyorsa ya da bir savaş kazanılmışsa, o zaman meşgul olurlar. Olaylar biter, çünkü başka bir şeye odaklanacaklardır.

D: Peki rahipler hükümetin söylediklerileyle aynı fikirdeler mi?

A: Rahipler mi? Rahipler ve hahamlar farklıdır. Roma rahipleri, evet. Hahamlar yaşamlarını sürdürebilmek için yapmaları gerekeni yaparlar ama ne hükümetin ne de Nasıralı'nın tarafını tutarlar. Yani…

D: (Güldüm) Bir şekilde ortadalar. Herhalde en emniyetli yerin orası olduğunu düşünüyorlardır. Pekala, başka hazırlıklar yapılıyor mu, yoksa o sadece konuşacak mı?

A: Şimdi konuşuyor. Ve… sadece kalbinden geçenleri anlatıyor. Burada bir süre kalacak ve bu köy sanki bir irtibat kurma yeri gibi görünüyor. Görünüşe göre burada, görev alacak ve kendi yoluna çıkacak birçok gerçek takipçisi var. Yani burası güvenli bir sığınak. Biraz dinlenecek, biraz iletişim kuracak ve sonra tekrar yola çıkacak. Bu grup onun öğretilerini yayabilecek gibi görünüyor, ancak yine de başka alanlara sızıp, öğretmenlerini korumak için Romalı ya da ne gerekiyorsa o olarak davranabilirler.

D: O zaman bunlar onun öğretilerini bilen insanlar, bu yüzden onlara çok fazla açıklama yapması gerekmiyor.

A: Doğru. Bunlar takipçiler, kendilerini adamış takipçiler.

D: Öyleyse onlara daha çok yapmalarını istediği şeyleri mi söylüyor?

A: Evet. Ama ayrıca dua etmek ve iletişimde bulunmak için birlikte zaman geçirecekler ve dersler asla bitmez. O şekilde etkileşimde bulunuyorlar.

D: Merak ettiğim, onlara söylediği ve senin henüz bilmediğin önemli bir şey var mı?

A: Ah, hayır, sanırım esas olarak onlara korkmamaları konusunda moral veriyor. Her ne olursa olsun, bu, onun varlığının sebebinin bir parçasıdır. Ve yaşamında ne olursa olsun ya da başına ne gelirse gelsin, yaşanan her şeyde görünenin ötesinde alınması gereken bir ders vardır. Ayrıca onlara

içlerindeki Tanrı'nın gücünü bulmalarını, kalplerine bakmalarını ve hem erkek hem de kadınlara hizmet etmelerini hatırlatmaya çalışıyor.

D: Bu yolculuğunda nasıl giyinmiş?

A: Her zamanki kıyafeti.

D: Belli renklerde mi?

A: Ah, renkler basit. Esas olarak ten rengi kumaştan. Bazen giysinin, kapüşonun, kolların kenarlarından ve etek ucundan geçen bir şerit var. Ama aksi halde çok basit bir kıyafet.

D: O zaman aşağı yukarı sizin gibi mi giyiniyor?

A: Evet.

D: Ama bugün ne yapacaklarına karar vermek ve tabiri caizse talimatlarını almak için hepsi orada buluşuyorlar.

A: Evet. Ve onu kaydedilen ilerlemeden haberdar etmek için. Yani hepsi bu.

D: Nasıl bir ilerleme kaydettiler? Özel bir şey var mı?

A: Görünüşe göre kendi küçük gruplarıyla yolculuk yapıyorlar. Ve öğretilere ilgi duyulabilecek bir yerden haberdar olurlarsa, gidip o bölgeyi araştırıyorlar. Ya da yardıma ihtiyacı olan biri veya çok haksızlığa uğramış biri varsa oraya gidiyorlar. Gizlice örgütlenmenin ya da ellerinden geldiğince yardım etmenin yollarını buluyorlar.

D: O zaman öğretileri yaymaktan çok daha fazlasını yapıyorlar.

A: Evet. Çünkü ana öğretilerden biri hemcinslerinizi sevmek ve onlara kendinize davranılmasını istediğiniz şekilde davranmaktır. Bu uygulama çok yanlış kullanılıyor.

Takipçilerine öğretileri yaymanın yanı sıra, İsa'nın onlara insanlara fayda edecek bazı hizmetler vermeyi de öğrettiği belliydi. Bu konudan, İsa ve Esseniler'de de bahsedildi -İncil versiyonunun aksine, takipçilerini kendinden ayrılmaya ve kendi başlarına öğretileri yaymaya teşvik etti. Bunun için onun ölümünden sonrasını beklemediler. Bunu kendisine bağımlı hale gelmesinler diye yaptı.

D: Orada köyde bir süre kalacak mı?

A: Sanırım bir gece daha oyalanacak, ama buradan ayrılmamız gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden yakında bu köyden gideceğiz.

D: O zaman o köyde önemli bir şey olmadı mı?

A: Hayır, sadece onların öğretileri yaydıklarını anlamalısın. Her zaman bunu yapmak üzere gönderiliyorlar gibi, ancak yaptıkları başka şeyler de var. Yapılması gereken her şey için kılık değiştirebilirler, şu ya da bu şeyleri kullanabilirler, ancak her zaman öğretilere uygun yaşarlar.

D: Bundan sonra nereye gideceğinizi biliyor musun?

A: Bir kasaba daha var gibi görünüyor. Bana dediler ki… Giberon? (fonetik)

İncil Sözlüğü'nde buna benzeyen iki yer vardır: Gibeah, Yehuda'nın dağlık bölgesinde bir şehir ve Kenanlı'ların (Canaanites) kraliyet şehri Gibeon. Görünüşe göre Gibeah geçtikleri bölgenin tanımına daha doğru bir şekilde uyuyordu.

A: Orada daha fazla takipçi var gibi, ama onlar yollarına daha yeni başlıyorlar. Nereye giderse gitsin, insanların neye ihtiyacı varsa bunu

şifayla, öğretilerle yapmaya çalışıyor gibi görünüyor.

D: Ve gölün kenarındaki köyde olanlar daha ileri düzeydeki takipçileriydi. Bu doğru mu?

A: Evet. Ama orada bile hizmet etmek ve ona ulaşmaya çalışanlara yardım etmek için oradaydı. Ancak bu toplantıdan ortaya bir şey çıkmış gibi görünmüyor. Bence şu anda oldukça iyi gidiyorlar. Herhangi bir kargaşa ya da güçlük olduğunu düşünmüyorum.

D: O zaman o köyde her şey olması gerektiği gibi yürüyor. Ve bir sonraki köyde az çok yeni başlayan ve kendilerinden emin olmayan takipçilerin olduğu bekleniyor. Doğru mu?

A: Evet. Ve bu bir sonraki köy daha büyük gibi. Sanırım Kinnereth Gölü köyüne küçük bir koloni denebilir. Ve bu gideceğimiz daha büyük bir yer.

D: Oraya varmak uzun zaman alacak mı?

A: Sanırım akşama kadar varırız. Ya da ertesi gün erken saatlerde.

D: O zaman çok uzak değil. John o köyde de hazırlıklar yaptı mı?

A: Sanırım yaptı. Evet.

D: John sizden önce mi gidiyor ve oraya varana kadar onu görmüyor musunuz? Ya da nasıl oluyor?

A: Bazen öyle oluyor. Genelde öyle oluyor diyebilirim. Ancak bizi başka yere yönlendirmek ya da herhangi bir değişiklik olup olmadığını bize bildirmek için geri döndüğü durumlar da oluyor.

D: O zaman gerçekten önden gidip her şeyi ayarlıyor.

A: Evet ve oraya vardığımızda onu yeniden görüyoruz.

D: Bir sonraki köye vardığınız zamana geçelim ve bana neler olduğunu anlat. Daha büyük bir köy olduğunu söylemiştin, değil mi?

A: Evet. Büyük bir meydanın ortasında bir kuyu görüyorum. Bir de insanların gelip su aldığı geniş bir alan var. Yani bu köy ortada küçük meydanı ve küçük binalarıyla daha çok küçük bir kasaba gibi görünüyor. (Durakladı) Bana burada hizmet etmek ve öğrenmek için biraz zaman geçirebileceğim söylendi. Onunla daha önce yolculuklara çıkmış, ama şimdi sanırım bu köyde görevli olduğu söylenebilecek biriyle birlikte çalışacağım gibi görünüyor. Ayrıca burada, öğretileri başkalarına aktarmak üzere öğrenim görmem ve ihtiyacı olanlara yardım etmem gerekiyor. Sadece yardım etmek için buradayım.

D: Ve sen oradayken o başka bir yere mi gidecek?

A: Evet. Beni almak için geri dönecek. Ve sonra Kudüs'e geri dönmesi gerekiyor gibi görünüyor.

D: Grubunuzdan başka kimse seninle orada kalacak mı?

A: Benim kalacağım yerde kalmayacak. Kasaba ya da köyün ihtiyaçlarına göre, ara sıra takipçilerden bazılarını belli görevleri yapmak üzere bazı yerlerde bırakabiliyor diye düşünüyorum. Bazen kısa bir süre için orada oluyorlar ve bazen de temelli kalıyorlar. Bu yüzden, hissettiğime göre bu köyde önceki takipçilerinden bazılarının olduğunu düşünüyorum. Belki öğretmek ya da şifa vermek veya sadece ihtiyacı olanın yanında olmak gibi farklı görevleri var.

D: Seni orada bırakması hakkında ne düşünüyorsun?

A: Bir süre için bir yerde kalmaya hazırım gibi hissediyorum. Öğrenmem ve hizmet etmem için bulunmam gereken yerin burası olduğunu söylüyorsa, burada olmam çok doğrugörünüyor. Çok yaşam doluyum, yapmama ve ondan öğrenmeme izin verdiği şeylerle o kadar doluyum ki, bu çok doğal görünüyor.

D: O ayrılmadan önce başka bir şey oldu mu?

A: Köyden birkaç adamla konuşuyor. Ve onun farklı yerlerde kalarak en çok ihtiyacı olanları ziyaret etmesine yardım etmek için program yapıyorlar. İşte, onun öğretilerini uygulayan birçok kişi ve onun takipçileri evlerinin altına büyük toplantı salonları yapmayı başardılar, bu yüzden yakalanmıyorlar.

D: Bu şekilde tecrübeli olmayan takipçilerle konuşabilecek.

A: Evet. Soruları cevaplayacak ve genellikle bu durumda öğretileri devreye girer. Ya da duygulanırsa önemli bir konu hakkında konuşur.

D: O zaman toplantı gecesine ilerleyip bana neler olduğunu anlatmak ister misin?

A: Birlikte çalışacağım kişiyle tanıştırıldım. Adı Abram (ilk hecede güçlü Ah sesiyle telaffuz etti). Onun evinde kalacağım ve öğretilerin daha fazlasını öğreneceğim, ama aynı zamanda yapmam gerektiğini düşündüğü her şeye yardım edeceğim. Hastalarla, yaşlılarla veya yetimlerle çalışmak ya da sadece öğretmek gibi çeşitli şeyler.

D: Seni Naomi olarak mı yoksa Nathaniel olarak mı tanıttı?

A: (Utangaç bir gülümseme) Abram… ah, bunun zor olduğunu biliyorum. İşte, bunu yaparken neredeyse şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. Sanırım koruma amaçlı bana Nathaniel diyor. Ama Abram'a benim gerçekte Naomi olduğumu söylediğini biliyorum. Bu sebeple yakında böyle kılık değiştirmeye ihtiyaç duymayacağım bir değişiklik olacağını sanıyorum. Diğer küçük kolonide daha fazla kadın görmek kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ve bu yüzden, bu köyde kendim olarak güvende olabilirim. Ve ben, biliyorsun, büyüyorum ve yaşlanıyorum, artık o kadar oğlan gibi görünmüyorum. Sanırım artık değişeceğim.

Düşündüğümden daha fazla zaman geçtiği belliydi. Anlatırken haftaları ve ayları kısaltmış olabilirdi, özellikle de yaşadıkları birbirine benziyorduysa. Naomi olgunlaşıyor ve genç bir kadının fiziksel özelliklerini göstermeye başlıyordu.

D: O zaman bu yolculuk birkaç günden fazla sürdü. Değil mi?

A: Birkaç hafta süreceğini düşünüyordum. Planlar değişti. John'un tespitlerine ve ihtiyaca göre yolculuklarımız değişiyor. Uzun zaman oldu ve sanırım bu yüzden bir yerde kalmaya ve sorumluluk verilmeye hazır olduğumu hissediyorum. Ama on üç ve on dört yaşımın ortasındayım ve bedenimde değişiklikler olduğunu hissediyorum. Bir süre sonra artık erkek çocuk gibi görünmeyeceğim.

D: Artık kendini gizleyemeyeceksin.

A: Hayır. Muhtemelen yeniden eski ben olarak görünmem gerektiğini biliyordu, yani burası sadece bir öğrenme yeri değil, aynı zamanda dönüşümümü yapmak için güvenli bir yer.

D: Evet. Sonra o geri döndüğünde ve sen tekrar yolculuğa çıktığında bir kız olarak gideceksin.

A: Ve bu güvenli olacak, kendimi iyi hissedeceğim. Muhtemelen daha fazla kadın olacak, bu yüzden daha kabul edilebilir olacak.

D: Diğer yerde daha fazla kadın görmen sürpriz oldu mu?

A: Evet. Samimi ve dürüst olan herkesin kabul edildiğini düşünüyorum. Ama geleneksel olarak çoğu kadın annem gibi yetiştirilir. Benim hissettiğim gibi hisseden, seçtikleri yola inanan başkaları da var gibi görünüyor.

D: Evet. Kadınların çoğuna hiçbir şey öğretilmiyor, değil mi?

A: Evet, bu çok ender oluyor. Çok ender.

D: Bu yüzden bu kadar çok kadın görmek şaşırtıcı oldu. Sanırım Nasıralı için bu önemli değil, öyle mi?

A: Ah, o herkese kucak açıyor, çünkü farklı bakıyor. İnsanları insan olarak görüyor. Kalbinden yaşadığında başka şeylerin o kadar farkına varıyorsun ki, erkek olmak daha önemli olmuyor. Sen de herkes kadar önemli oluyorsun. Ne tür bir bedende olduğun önemli değil. O bedenden parlayan özün ne olduğu önemli.

D: Bu bana mantıklı geliyor. Peki, toplantıyı o yeraltı odalarından birinde mi yapacaklar?

A: Evet. Herkesi kabul ediyor. Sanırım bu akşam onun da bu dünyada bizler gibi etten bir bedende dolaştığını anlatmaya çalışıyor. Bununla birlikte, kendisi ne ise ve ne yapabiliyorsa, bizler de aynı onun gibiyiz ve aynısını yapabiliriz. Sadece iç benliğimizi bunu kabul etmenin farkındalığına açmamız gerekiyor. Ve o, kalbimizi dinleyerek yaşadığımızda ve her şeyi kapsayan Tanrı'ya bağlı olan, içimizdeki Tanrı'yı bilerek yeniden ortaya çıktığımızda, o zaman daha fazla anlayışa ulaşacağımıza inanıyor. Duygulardan kaynaklansın ya da kaynaklanmasın, kendimizi ve başkalarını iyileştirebileceğimizi bileceğiz. Olasılıkların hepimiz için var olduğunu bileceğimizi söylüyor.

D: Sanırım birçok insan bu şeyleri bir tek onun yapabileceğini düşünüyor, değil mi?

A: Bu konuda kendisine ne zaman bir soru sorulsa, insanların bunu anlaması için elinden geleni yapıyor. Hayır, o da bizim gibi yaratıldı. Tek farkı insanın yapabileceklerinin farkına varmış olması ve aramızda başka hiçbir

fark yoktur. Sıradan bir insan gibi giyiniyor. Özel bir şey istemiyor. İnsanların gerçekten kendinden hiçbir farkı olmadığını ve Tanrı'nın yasalarının herkesi bir kıldığını bilmelerini istiyor. Önemli olan tek şey kalbini dinlemek, birbirimize yardım etmek ve göz kulak olmak.

D: Ama tabii ki, o nasıl daha fazla farkında olunacağını öğrenmek için eğitim aldı, değil mi?

A: Evet, ama bu eğitim sayesinde her şeyin bu kadar gizli tutulmaması ve sıradan bir insan için bu kadar erişilmez olmaması gerektiğini fark etti. Bunun doğru olmadığına inanıyor. Tanrı'nın sevgisinin ve yasalarının herkes için olduğunu düşünüyor, bu yüzden de bu bilgileri yaymaya çalışıyor. Sıradan bir insana öğretebilmek için, sanırım öğrendiklerinin anlamını açıklıyor.

D: Evet, çünkü birçok insan bu öğretilerin herkes için değil, sadece birkaç kişi için olduğunu düşünüyor.

A: Ve bu, toplumun diğer seviyelerinde çok fazla anlaşmazlığa sebep oldu. Ellerinde tuttukları güçlerinin kendilerinden alındığını düşünüyorlar. Çünkü sıradan bir insan kendi başına düşünebileceğini, kendi yolunda yürüyebileceğini, iyi ve erdemli olabileceğini keşfederse, bu onların elinden alınacak.

D: O halde sence bazı rahipler bunlardan bazılarını biliyorlar, ancak bunlara kutsal bilgiler olarak mı bakıyorlar?

A: Sanırım durum bu. Ama nasıl yorumladıklarını bilmiyorum. Herkes bu bilgilere erişebilir, ancak doğru yorumlama önemlidir.

D: Bu yüzden onun yaptıklarını onaylamıyorlar. Bu, onların sırlarını herkese anlatmak gibi bir şey. Muhtemelen sıradan bir insanın bu şeylerin çoğunu bilmeye layık olmadığını düşünüyorlardır.

A: O yüzden İsa içimizi sevgi ve memnuniyetle dolduruyor, çünkü hepimizin benzer olduğu mesajını vermek için çok uğraşıyor. Hepimiz birbirimize yardım etmek için buradayız. Bize nasıl davranılmasını istiyorsak birbirimize de öyle davranmalıyız ve birinin gerçekten ihtiyacı olduğunda yanında olmalıyız.

D: Soru soran kimse var mı?

A: Biri, eğer onun öğretilerini yayarlarsa ve bunun herkes ve sıradan insan için olması gerektiğini düşünürlerse, kendilerini nasıl koruyabileceklerini sordu. Kendilerini gerçekten nasıl koruyabilirler? Korkudan kurtulma noktasına gelmek zordur.

D: Evet, korku çok insani bir duygu. O ne dedi?

A: Sabırlı olmaktan bahsetti ve korkuyla yürümediğini bilirsen, o zaman içindeki ebedi ışığın zamanla daha da parlayacağını ve korkunun tüm esaretinden kurtulacağını söyledi. Ama hepimiz bunu kendi başımıza keşfetmeliyiz. Bilge kişi dikkatle ilerler, hakikatten ve yardım etmekten korkmaz.

D: Ama bu çok ciddi bir korku, çünkü yapmaya çalıştıkları şey tehlikeli.

A: Evet. Ama dikkatli davranırsan ve bu bilginin senden istendiğini biliyorsan, o zaman kelimeler yavaş yavaş anlaşılır. O küçük parıltıyı gördüğünde değişimlerin olduğunu anlaman için kelimelere bile ihtiyacın yok. Sanki insanlar gelip sana soracaklarmış gibi. Ve sorarak bir birine hizmet edip etmediğini anlarsın. Bu başlıbaşına sözel olmayan iletişimin bir parçasıdır ve insanları umursadığını gösterir. İlgi göstermek ve yardım etmek ve bunun için herhangi bir talepte bulunmamak.

D: Ama neden bu korkuyu hissettiklerini anlayabiliyorum. Başka kimse soru sordu mu?

A: Ayrıca bir adam kendisinin nasıl onun dengi olduğunu anlamanın onun için zor olduğunu söyledi. İsa o kişinin yanına gitti ve kendisin de etten olduğunu anlaması için ellerini ve bedenini hissetmesini sağladı. Ve arzu ve niyetin olduğunu bilmek (genişçe gülümsedi)… Ah, izlemek çok güzel, çünkü onun yüzünden diğer kişiye akan sevgiyi görebiliyorsun. Sanki bu diğer kişi büyülenmiş ve kelimelere bile ihtiyacı yokmuş gibi. Nasıralı, geçmişiniz ne olursa olsun, yaşamınızın bir noktasında bu duyguları ve aydınlanmayı yaşarsanız, bu iyidir fikrini veriyor. Bu iyidir çünkü en önemli olan andır.

D: Adam muhtemelen, İsa tüm bu şeyleri yapabiliyorken ben onunla nasıl eşit olabilirim demek mi istedi?

A: Nasıralı'nın yaptığı şeyleri kendisinin de yapabileceğini anlamasını sağlıyor.

D: Bu inanılması zor bir şey. O, bu insanlara ya da sizin diğer grubunuzdakilere şifanın nasıl yapılacağını öğretti mi?

A: Birkaç şey öğretti. Ama bu aynı zamanda çok yavaş ve dikkatli olunması gereken bir süreç, çünkü kişinin önce kendini iyileştirmesi gerekiyor. Ve eğer kişiye çok fazla yüklenirse, kişinin umduğu şekilde işe yaramaz. O zaman da, çok fazla şey öğrenmek kafa karıştıracaktır. Öğrenme ya geri gidecek ya da duracaktır. Bu yüzden çok dikkatli olmak ve sadece hazır oldukları şeyleri yapmalarına izin vermek lazım.

D: Evet, eğer çok fazla bilgi verirsen zaten anlamazlar.

A: Ve hüsrana da uğrayabilirler. Ayrıca beklentin olmaması gerektiğini de öğrenmelisin. İnanç sahibi olmayı öğrenmelisin. Her şey her zaman kelimelere dökülemiyor.

D: Evet, bu doğru. Önce kendinizi iyileştirmeniz gerek derken, bununla ne demek istiyor merak ettim?

A: Senin mükemmel bir varlık olduğunu farkına varman gerektiğini söylemek istiyor. Sen sevgi dolu Tanrı özüsün. Bunu açıklamak zor, ama bu her şeyi saran bir sıcaklık ve sevgi hissi ve kendin olmanın iyi olduğunu bilmek. Sen olduğun halinle mükemmelsin. Ve bu tür bir anlayış ve sevgi kabul edilerek, o zaman başkalarına da aktarılabilir.

D: Yani bu tür öz-sevgi olmadan, deyim yerindeyse, diğer öğretileri ve şifayı başkasına aktaramazsın.

A: Evet, çünkü kendi içsel şifanı gerçekleştirdikçe kapılar açılacaktır. Yani bu hızlı bir süreç değil… genellikle.

D: Hiç 'mesel' diye bir şey duydun mu? Onun bu kelimeyi kullandığını duydun mu?

A: (Gülümsedi) Bana söylendiğine göre bunlar yazılı olarak oldukça sık bulunur. İki anlamı olan hikayeler, bahsettiğin bu mu?

D: Sanırım.

A: Onlar kelimenin gerçek anlamını taşıyacak şekilde yazılmıştır ve eğer bunu görme bilgisine sahipsen daha derin anlamları vardır. Ve bu diğer anlamlar bir gerçeği, Tanrı'nın gerçeği olan gerçeği içerirler.

D: Bunların yazılı olduğunu söyledin. Dini kitaplarda mı yazılı ya da ne demek istiyorsun?

A: Babamın öğrettiklerinden ve Tapınak'ta okunan Kutsal Kitap'ların yazdıklarından hatırladığım bu. Ve 'mesel' dediğinde ilk aklıma gelen bu oldu.

D: Bunun Nasıralı ile ilişkilendirilerek bahsedildiğini hiç duydun mu?

A: Sanırım… Sanırım onları kullandı, özellikle rahipler, hahamlar ve hükümet yetkilileriyle ya da büyük gruplarla konuşurken. Böyle zamanlarda, sırf temkinli olmak ya da her şeyi barışçıl kılmak için bu 'mesellerle' anlatabilir. Ancak bu tür konuşmayı daha küçük gruplarda kullanmaz, çünkü kendisinin gerçekten istendiğini ve insanların gerçekten öğrenmek istediğini hissettiğinde, konuşmayı gerçek anlamına oldukça yakın ve basit olarak yapar.

D: Bu konuda gizemli olmaya çalışmıyor, değil mi?

A: Hayır. Sadece… ah, anlatması zor. Eğer bir ders vermesi gerekirse ve birinin yolunu kendisinin bulması gerektiğinde… Sanırım duruma göre değişiyor. Anlayacağın, şimdi onun konuştuğunu hatırladığım başka zamanları düşünüyorum. Büyük bir gruba konuşuyorsa veya grup oldukça yeniyse, bazen bu şekilde konuşur, ancak bunu sadece başkalarının anlaması için yapar. Ve bir sonraki ziyaretinde ya da onlarla bir sonraki görüşmesinde genellikle bunun üzerine tartışırlar. Ve o zamana kadar onlar kendi cevaplarını bulmuş olurlar. Bu yüzden bunun bazen öğretmek için bir araç olduğunu düşünüyorum.

D: Öyleyse onlara ne anlama geldiğini söylemiyor. Kendi başlarına çözmelerine izin veriyor.

A: Evet. Sanırım bazen böyle oluyor.

D: Bazı durumlarda bunu anlayamayan birine örnek vermek için kullandığını düşünmüştüm.

A: Evet. Benim de söylemek istediğim buydu sanırım. Çünkü bunu bir çok kez duyacaklar, sonra onu düşündüklerinde ve zaman geçtikçe, bazen kapıların açılmasıyla yeniden ortaya çıkmaya başlayacaktır. Çünkü onlar

bunu bir şekilde görecekler ve aniden ışık büyüyecek ve anlayışları netleşecek. Dolayısıyla aynı zamanda bir öğrenme aracıdır.

D: Merak ediyorum, bazen bir noktayı açıklamak için mi yoksa sıradan insanların anlamasını kolaylaştırmak için mi hikayeler anlatıyor?

A: Bazen, evet.

D: Sokaktaki sıradan insanlarla konuşuyor mu, yoksa genellikle bu gruplara mı konuşuyor?

A: Hiç kimseyi geri çevirmiyor. Sokaktaki sıradan insanlara selam verir. Karşısına çıkıp bir şey sorduklarında cevap verir. Ama ne zaman öğretmesi gerektiğini ve bunu yapmak için güvenli olup olmadığını biliyor.

D: Ben de bunu merak ettim - hiç yabancı birinin ona gelip anlattıklarının ne olduğunu ona sorup sormadığını.

A: Sorularını cevaplar, kimseyi geri çevirmez.

D: Ama konuştuğu insanların çoğu ne olup bittiğini bilenler, değil mi?

A: Evet. Çünkü bu insanlarla çalışarak, onların öğretileri en doğru şekilde öğreneceklerini ve aktaracaklarını hissediyor. Oysa ki bu bilgiyi kimseye zorla veremezsin. Bu yüzden bu yolculukları yapıyor. Ama dediğim gibi, sürekli öretiyor, çünkü kimseyi geri çevirmiyor. Sokaktaki o insanlarla konuşuyor. Ama bu, gerçekten bilgiye aç olan ve hazır olduğunu ve yollarının da bu olduğunu hisseden, tanıdığı kişilerle birlikte olmaktan farklı. İnsanlar bunu kendiliğinden anlıyorlar.

D: Peki, bilgiyi yaymak için gönderdiği insanlar -göl kenarındaki kasabada olduğu gibi, onlar sadece sıradan insanlara mı gidiyorlar, yoksa… ?

A: Onlar… onları ihtiyaç olan istikametlere gönderiyor. O bir komutan ya da general gibi değil. Bu insanlar da kendi seçimlerini yapıyorlar. Hizmet etme ihtiyacı hissettiklerini biliyorlar. Bu yüzden onlar kendi yolculuklarına çıkıyorlar ve onun çalışmalarını sürdürüyorlar, çünkü o her yerde olamaz. Böylece ihtiyaç duyulan yerleri kendi yöntemleriyle buluyorlar. İnsanlar bağlantı kuruyor. Ve bu insanlar, haberciler aracılığıyla en çok fayda sağlayabilecekleri veya onlara en çok ihtiyaç duyulan yerlere kendi yolculuklarını yapıyorlar.

D: Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Gidip insanları toplamıyorlar ya da yeni insanlar aramıyorlar, değil mi?

A: Hayır, bu şekilde olmaz. Zorlamak… o bu şekilde çalışmıyor. (Gülümsedi) Kimseyi işe almıyor, bu yüzden mesaj sorunsuz ayılıyor. Görünüşe göre insanlar birbirleriyle iletişim kuruyor ve bu, çevrede yayılıyor.

D: Bu şekilde yapılıyor. Sadece arkadaşlarına ya da ilgileneceğini düşündüğü kişilere söylüyorlar.

A: Ya da ihtiyacı olan birini duyarlarsa. Kimsenin gitmediği yerlere gidiyorlar. Yani bu, işin bir parçası.

D: Peki. Tüm bunların nasıl yapıldığını anlamaya çalışıyordum. O gece toplantıda başka bir şey oldu mu?

A: Hayır. Esas olarak soruları cevaplıyor ve konuşuyor, köyde kendisine nerede ihtiyaç olduğunu öğreniyor. Yarın çeşitli insanlarla iletişime geçecek. Olan biten bu gibi görünüyor. Sanırım köydeki işi bittiğinde yoluna devam edecek. Köyde görmesi gereken insanları görecek. Muhtemelen günün geri kalanında burada olacak ve sonra gidecek.

D: O zaman sen Abram'ın evinde kalacaksın. Geri dönmesi ne kadar sürecek biliyor musun?

A: Gerçek süre konusunda emin değilim, ama bu birkaç ay olabilir. Bir yerde kalmam, hizmet etmem ve katkıda bulunmam gerektiğini hissediyorum.

D: Seni orada bıraktığı zamana kadar ilerleyelim. Köyde olduğu süre boyunca olağan dışı bir şey oldu mu?

A: Şifa çalışması yaptı, ama olağan dışı bir şey olmadı (güldü). Olanlar sadece sıradan mucizelerdi.

D: Gruptan hasta olan insanlar mı vardı yoksa ona hasta insanları mı getirdiler, veya nasıl oldu?

A: Kabul göreceği çeşitli evleri ziyaret etmesi için ayarlamalar yapıldı. Gerçi onların hepsi toplantıda yoktu.

D: Orada iyileştirdiği belli bir hastalık var mıydı?

A: Bir hastalık vardı… nasıl anlatacağımı bilmiyorum… baş bölgesi. Bu kadın sanki başı mengene ile sıkılıyormuş gibi korkunç bir acı içindeydi. Ve şişlik vardı. Kafasında bir şişlik görülüyordu ve onu rahatlattı. Ve o… aynı şey oldu. Başının, kalbinin ve ellerinin etrafındaki aynı altın rengi parıltı… Ve yüzünde öylesine bir sevgi vardı ki. Ama kadın bunu hemen hissedebildi. Ve orada bunun olduğunu gören insanlar da vardı. İnanması zor, ama bu Tanrı'nın bir armağanı.

D: Ve şişlik inip, ağrı durdu mu?

A: Evet. Kadın sadece ölmek istiyordu. Ölmeyi istedi. Ama onun zamanı gelmemişti. Ve ona yardım edebildi.

D: Evet, bu bir mucize. Ama dediğin gibi, bunları fazlasıyla görüyorsun.

A: (Gülümsedi) Ama diğer şeyler… ihtiyacı olan herkesi gidip gördü ve ayrılmadan önce bir toplantı daha yaptı. Ve…(gülümseyerek) Abram'ın evini ziyarete geldi. Ben sadece… (derin bir iç çekti) onu çok seviyorum. Ellerini başıma ve yüzüme koydu ve bana Naomi olacağımı ve korkacak bir şeyim olmadığını söyledi. Hep onunla yürüyeceğimi…ve birçok değerli ders öğreneceğimi ve burada sevgiyle hizmet edeceğimi söyledi. Beni harika bir şekilde kucakladı ve alnımdan öptü. (Üzgün, neredeyse ağlayacak) Ayrıldığını görmek zor, ama olmam gereken yerin burası olduğunu biliyorum.

D: Ama geri gelecek. Bu önemli. Geri gelip seni alacak. O da engebeli ve yürünmesi zor bir bölgeye gidiyor olabilir. Senin iyiliğini düşünüyordur.

A: (Burnunu çekerek) Evet, belki de.

D: En azından orada iyi olacağını biliyorsun ve onun yapmanı istediğini yapacaksın. Ve geri dönecek. Döndüğünde Kudüs'e doğru geri gideceğini mi söylemiştin?

A: Görünüşe göre her yolculuğun sonunda o tarafa geri dönmek zorunda. Nihayetinde Kudüs'e ve görmesi gereken insanlara geri dönüyor. Ailesini de ziyaret edecek.

D: Nasıra'ya mı gidecek? Sen de onunla gidebilecek misin?

A: O zaman gider miyim bilmiyorum, belki giderim.

D: Hiç kimsenin Vaftizci Yahya'dan (John the Baptist) bahsettiğini duydun mu?

A: John…? (Durakladı)

D: Bu başka bir John. Belki başka bir isimle biliniyordur.

A: Sanırım… bu adam göldeydi. Her zaman onun yanında mı bilmiyorum ama isim tanıdık geldi. Biz gölde ve Kinnereth Gölü kıyısındaki küçük köydeyken John adında bir adam vardı. Ve suda temizlendiğimizde… bunun beden ve ruh için olduğunu söyledi. Yani bahsettiğin adam o olabilir.

D: Temizliği yapan adam o muydu?,

A: Evet. Bir ritüeli vardı… sembolik bir arınma ritüeli. Ama hepimiz için yapmadı. Birkaç kişi vardı. Ama sanırım ona… bilmiyorum… Suyun John'u diyorlardı? Ve bu, ruhun arınma ritüeliydi.

D: Ne tür bir ritüeldi?

A: Sanırım bu, İsa'nın öğretilerini bir süredir sürdürenler için bir ritüeldi. Kendini sulara daldırıyorsun ve sudan çıkıp ayağa kalktığında, bunun bir çeşit kutsama olduğunu söyledi. Ve sularla ruhun sembolik olarak arınması, Tanrı'ya ve öğretilerin yoluna kendini adamanın ritüeli.

D: Ve bu normalde yapılmayan bir ritüel mi?

A: Bunu duymuştum. İlk kez gördüm.

D: Nasıralı'nın grupla birlikte yaptığı başka ritüel var mı?

A: (Durakladı) Büyük grupla var, yeni grupla yok. Ama sadece konuşurken ve ellerini kullanırken bir tarzı var. Bir şeye konsantre olmak için sessizce dua ettiğimizde bir değişiklik olduğunu görebilir ve hissedebilirsin. Demek istediğin bu mu bilmiyorum. Aklıma başka bir şey gelmiyor.

D: Bazen Tapınak'ta ayinler ve ritüeller yapıldığını düşünmüştüm.

A: Ah, mumlarla, Kutsal Kitaplar'la ve bayramlarla mı? Hayır, sanırım sembolik su ritüeli ilklerden biriydi. Ama Nasıralı'yı konuşurken gördüğümde genellikle bunu ayırıcı olmayan bir seviyede tutmaya

çalışıyor. Yani bir şey yapıyorsa oradaki insanları da dahil etmeye çalışıyor. Yani bir ritüeli yok, sadece sessiz bir duası ve… Tanrı'dan varlığına rehberlik isteme şekli var.

D: Sanırım törenler ve ritüeller onu normal insandan ayrı bir yere koyardı. Bir şeyleri Tapınak rahipleri gibi yapıp yapmadığını merak etmiştim. Ama hiç öyle bir şey yok.

A: Hayır. Toplantılarını kimsenin bir diğerinden üstün olmadığı, kardeşlik, dostluk içinde yapmaya çalışıyor. Herkesle aynı seviyede oturur ve herkesi eşit düzeyde tutmaya çalışır.

D: Peki o zaman. Tekrar gelip seninle konuşsam ve bu hikayeye devam etsem sorun olur mu? Neler olacağını çok merak ediyorum.

Naomi geri dönmeme ve İsa ile ilişkisinin hikayesine devam etmeme izin verdi, ben de Anna'yı uyandırıp, bilinçli haline geri getirdim. Bilinçli zihni, yıllar öncesine ait ortaya çıkan diğer hikayenin farkında olmadan yaşamına devam etti ve günlük işlerine uyum sağladı.

Seans sırasında, tarihi araştırmanın bu eşsiz yöntemiyle İsa'nın toplantılarından birine fiilen katılma konusunda bir ayrıcalığa sahip olduğumu hissettim. Kendimi üstattan öğrenenlerin arasında hissettim ve öğretilerinin, onun döneminin ortodoks öğretilerinden nasıl kökten farklı olduğunu görebiliyordum. Bu ilk inananların onu takip etmesinin büyük cesaret gerektirdiği açıktı, çünkü işin içinde fazlasıyla gerçek tehlike vardı. Ama onların korkularını dindirmek için yansıttığı karizmatik yeteneği de görebiliyordum. Pek çok insanın onu takip etmesi için sahip olduğu ilham veren niteliğini hissedebildim, böylece onun olağandışı öğretileri hakkında daha fazla şey öğrenebildiler. Evet, olağandışı, ama bu onların yaşamlarında

hahamların geleneksel öğretileri tarafından doldurulamayan bir boşluğu dolduruyor gibiydi.

Gerçek İsa'yı tanımaya başlamıştım.

Dokuzuncu Bölüm
Naomi'nin İsa'nın Ölümüyle İlgili Durugörüsü

Naomi'nin İsa ile olan ilişkisinin hikayesine tekrar devam edebilmek için birkaç ay geçti (Mart'tan Kasım sonuna kadar). Anna evinde oda kahvaltı işletiyordu ve turizm sezonu dolayısıyla evi müşterilerle dolup taşmıştı. Bu yüzden seansları bu yoğun dönemin sonrasına ertelemek zorunda kaldık, çünkü yalnız kalamayacaktık. Sonunda bir seans ayarlayabildiğimizde onun anahtar kelimesini kullandım ve sanki hiç kesintiye uğramamış gibi o zaman dilimine geri döndük.

Naomi ile son konuştuğumuzda, İsa'nın dönüşünü beklemek üzere küçük bir kasabada bırakılmıştı. Hikayeye o noktadan devam etmek istedim. Ama Naomi için de zamanın ilerlemiş olduğunu keşfettim.

D: Grubun geri kalanı yolculuklarına devam ederken, senin bir arkadaşınla bırakıldığın zamana geri dönüyorsun. Üçe kadar sayacağım ve orada olacağız. 1… 2… 3… Naomi'nin zamanına geri döndük. Ne yapıyorsun? Neler görüyorsun?

A: Nasıralı'nın köye geri döndüğünü görüyorum. Ve içim sevinçle dolu. Umarım benim gelişmemden mutlu olur.

D: Uzun süredir orada mıydın?

A: Yaklaşık… üç aylık bir süreydi.

D: Onun bir arkadaşının yanında kalıyordun, değil mi?

A: Eğitimime yardımcı olacak ve aradığım yolu bana öğretecek olan ailenin yanına yerleştirildim. Burası Bendavid'in evi. Ve, o kadar çok şey oldu ki… (duygusallaştı, neredeyse ağlayacaktı.) ve… ah, ben çok değiştim.

D: Ne şekilde değiştin? Benimle paylaşabilir misin?

A: (Üzgün bir şekilde) Çok fazla duyguya boğulmuş durumdayım, ama… şifa uygulamasından insanlara yardım etmeye kadar çok şey öğrendim. Nasıralı'nın yöntemleri öğretildi. Ayrıca aydınlanma yaşadım ve önceden bana göre olmadığını düşündüğüm aşkı anlamaya çok yaklaştım. Planlarımda bu hiç yoktu.

D: Bu, hesaba katmadığın bir şeydi.

A: (Burnunu çekerek) Hayır. (O kadar duygusallaştı ki konuşamıyordu). Ayrıca artık çok daha net görüyorum. Bu duygular kısmen belirginlikten, ama kısmen de acıdan (ağlıyor). Çünkü Nasıralı'ya baktığımda gördüğüm kalp merkezinden ve kafasının etrafından gelen, daha önce gördüğüm aynı altın rengi ışığı görüyorum. Ama biliyorum… geleceği çok net görebiliyorum. Ve… (sesi kesik kesikti) bunun hakkında konuşmak zor.

D: Gelecek hakkında mı demek istedin?

A: Daha çok onun geleceğini görüyorum.

D: Ona bakmanın sana acı verdiğini mi söylüyorsun?

A: Evet, evet.

D: Orada kalırken sana geleceği görme yeteneğini mi öğrettiler?

A: Hayır. Bu, insanlar konuşurken onlardan algıladığım bir şey, ama bu durugörüye sahip olduğumu kimseye söyleme ihtiyacı hissetmemiştim. Çok sık görmüyorum ama bu yetenek bende var. Sanırım, eğer doğruysam, onun köye girdiğini ve onda gördüğüm ışıkları görünce zihnimde bazı olayların olduğunu görüyorum. Ve bu çok sık olmuyor, bundan hiç bahsetmedim. Nasıralı'yla konuşmalıyım, çünkü o bana gerçekten güveniyor ve beni inanarak dinleyecektir. Bendavid'in evinde ailenin bir üyesi olarak kabul edildiğimi biliyorum, ama bu henüz çok yeni bir şey. Bunları onlarla açıkça konuşamam (burnunu çekti).

D: Evet, anlıyorum. Nasıralı'ya gördüklerini anlatmayı mı planlıyorsun?

A: Evet, uygun bir zamanda.

D: Önce benimle paylaşmak ister misin?

A: Hayır, beklesem iyi olur. O kadar çok şey oldu ki ve onu görene kadar ne kadar değiştiğimi ya da bu geçen aylarda biriken duygularımı farketmemiştim. Günlük rutin içinde olduğumda, öğrendiğim, büyüdüğüm ve benden istenen her şeyi yaptığımda zaman hızlı geçiyor gibiydi. Arkama yaslanıp ona bakmak için gerçekten zamanım yoktu. Ama onu gördüğümde her şey hızla yüzeye çıktı, çünkü oturup ona her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum.

D: Belki de orada kalmanı istemesinin sebeplerinden biri buydu.

A: Evet. Benim kararlılığımdan emin olup olmadığımı bilmesi gerekiyordu. Bana eğer istersem kararımı değiştirme şansı vermek istediğine inanıyorum ve eğer değiştirsem de bunu büyük bir sevgi ve anlayışla kabul edecektir.

D: Birlikte kaldığın insanların Nasıralı'nın arkadaşı olduğunu söylemiştin, değil mi?

A: Evet. Bu köy onun öğretilerine inanan insanlardan oluşuyor. Gerçekten faydalı olmaya, birbirimize kendimize davranılmasını istediğimiz gibi davranmaya ve Kaynağımız olan Tanrı'nın ışığında yürümeye inanıyorlar.

D: Ve sen orada kalırken sana bir şeyler mi öğreteceklerdi?

A: Evet, felsefeyi öğrenecektim. İnsanlarla ve onların ihtiyaçlarıyla nasıl ilgileneceğimi ve elimden gelen her şekilde yardım etmeyi öğrenecektim. Bu köyde yaşlılarla vakit geçirdim. Ailesi olmayan çocuklara yardım ettim. Yani, gerçek sevgi ve kardeşlikle insanlığa hizmet etmenin yolları konusunda eğitildim.

D: Bu insanlar bilgileri nereden aldılar? Onlara başkası mı öğretti?

A: Onlara Nasıralı öğretti. Bu insanlar çeşitli köy ve kasabalardan buraya gelmiş ve kendi topluluklarını kurmuşlar. Onlar, inançlarının peşinden gitmeleri kabul edilmeyen ve evlerin altındaki gizli sığınaklarda buluşmak zorunda kalanlar.

D: O zaman orada yaşamaktan mutlu muydun?

A: Evet. Doyum hissettim Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum, çünkü duygularımı zapt edemiyorum. Bir çok yönden test edildim. Ama biliyorum ki benim gerçek hizmetim, şu an burada bulunma sebebim, elimden geldiğince çok şey öğrenmek ve bu bilgiyi yardım edeceğim insanlara aktarmaktır. Ve keşfettiğim aşk, karşılıklı öğretmek ve gelişmek olacak. Mümkün olabileceğini bildiğim tek şey bu.

D: Aşkı bulduğunu söylemiştin, bu beklemediğin bir şey miydi?

A: Evet. Ebeveynlerimin evinden Nasıralı ile birlikte yürümek için ayrıldım. Hatırlarsan, daha küçükken bunu yapmama izin verilmişti, bir erkek çocuk kılığına girerek yapabildim. Geleneksel evlilik beni ilgilendirmiyordu. Normal kabul edilen yaşam tarzını çok anlamsız buldum, Nasıralı ve

annemle babam beni böyle kabul ettiler. Bunu yapmaya devam ettiğim için muhtemelen çok şaşırdılar. Ve bir erkek çocuk gibi giyinmeden güven içinde olacağım bu köyde bırakıldım. Burada gelişebilir, öğrenebilir ve kararımdan emin olabilirdim.

D: Ama onunla giden başka kadınlar olduğunu da söyledin.

A: Evet. Ayrıca bu hizmet ve hakikat yolunda yürüyen aileler de vardı. Kimse onunla yürümezken, birlikte çalışmaya ve hastaların acısını hafifletmeye yardımcı olmak için gönüllü olan birkaç kadın da vardı. Bu yüzden şifa bilgisine sahip oldukları ya da yardım edilebilecek alanlarda bilgi sahibi oldukları için bu kadınlar kabul edildi.

D: Senin kadın olduğun belirgin olmaya başladıktan sonra seni neden yanında götürmek istemediğini merak ediyorum.

A: Sanırım onun ailemle olan bağlantısından dolayı… ve ben çok gençtim. Ben… onüç bile değildim. Gideceğim yoldan o kadar emindim ki, sanırım bu herkesi şaşırttı. Bu konuda öylesine güçlüydüm ki, ne olursa olsun gidecektim, çünkü doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Tanrı kaynağımla konuştuktan sonra bana gelen tüm cevaplar aynıydı, yani bunu yapacaktım. Ve bence bu kadar genç olan dişi bir insanda bu kadar ciddi bir tutum görmeleri çok sıra dışıydı. Çünkü bu, Yahudi geleneği değil. Bu yüzden daha temkinli davrandığını düşünüyorum ve… her şeyden önemlisi benim yaşımdı, çünkü bu geçmişe sahip bir kız çocuğu için bu normal değildi.

D: Bu konularda çok bilge. Ama aşktan bahsettin. Bir erkeğe ilgi duyduğunu mu söylemek istiyorsun?

A: Evet (derin bir iç çekti). Bu… Bunun için kelimeleri bulmak zor. (Yine üzgün bir şekilde) Bu yolda yürüyeceğimden ve aşkı asla bu şekilde

öğrenmeyeceğimden o kadar emindim ki, çünkü bu yaşamımdaki amacım konusunda çok kararlıydım. Bir erkeğin bana dokunabileceğini, spiritüel ve nazik olabileceğini, bana eşit davranacağını ve beni gerçekten önemseyebileceğini hiç bilmiyordum. Sanırım o, benim de içinde yaşadığım bu evin bir ferdi olduğundan benim için çok değerli oldu. Eğitimime yardım etti ve bana kendisiyle eşitmişim gibi saygı gösterdi. Zamanla onu sevdim… bir erkek kardeşe duyulan sevgiden daha fazlasıydı. Bu tür duygulara sahip olacağımı bile bilmiyordum. Ve o da benim gibi düşünüyor. (Yine neredeyse ağlayacaktı). Ama bunun nasıl olacağını bir türlü anlayamıyorum.

D: Genç adamın adı ne?

A: Adı Abram (fonetik olarak ilk hecede aksan var).

D: Bendavid onun babası mı?

İsa ve Esseniler için araştırma yaparken bir ismin önündeki ‘’ben’’in oğlu anlamına geldiğini öğrenmiştim.

A: Evet. Yani bu Abram Bendavid.

D: Ve aynı evde yaşıyor. Geçimini nasıl kazanıyor?

A: Köyde yapılması gereken her şeye, binaların onarılmasına yardım ediyor. Ve o, tarım ve sulama sistemleri konusunda çok bilgili.

D: Çok zeki biri gibi geldi.

A: Evet. Burada herkesin fiziksel sorumlulukları var, ayrıca oldukça fazla entellektüel ve spiritüel gelişim var. Ama herkes mümkün olduğunca çok

şey öğrenmeye teşvik ediliyor, böylece fiziksel olarak bağımsız olabiliyor, bir amaca hizmet edip, birbirine yardım edebiliyor.

D: Abram'da seninle aynı şeyleri hissediyor mu?

A: (Usulca) Evet. Ama sabretmeye hazır. Benim kararlarımı kabul edecek, çünkü kendimi kalbimde neye adadığımı biliyor. Bunun zamanla netleşeceğini ve benim amacımı bileceğimi…

D: Sana evlilikten bahsetti mi?

A: Evlilikten bahsetti, ama… (aşırı duygusallaştı ve yanaklarından yaşlar süzüldü) ben bunun imkansız olduğunu hissediyorum. Çünkü yapamam… ikisine aynı anda kendimi adayamam ve bu beni üzüyor.

D: Belki Nasıralı bu yüzden senin bir süre orada kalmanı istedi. Emin olmanı istedi. Ama ikisini de yaparak bunu çözmenin bir yolu olabilir. Bilemezsin. (Kendini iyi hissettirmeye çalışıyordum).

A: (Derin bir iç çekti) Bilmiyorum.

Bu onun için çok duygusal olduğundan konuyu değiştirmek istedim.

D: Nasıralı'nın köye döndüğünü söyledin. Yanında başkaları da var mı?

A: Evet, yanında küçük bir grup var.

D: Ne yapmayı planlıyorsun?

A: O ne yapmamı isterse yaparım. Bu köydeki eğitim süremin bitip bitmediğinden ya da burada kalmaya devam edip etmeyeceğimden emin değilim. Burada hizmet edebileceğimi ve bana ihtiyaç duyulduğunu biliyorum. Ama kalbimde daha çok bir kutsal yolculuğa çıkmam ve belki

de bir yerden bir yere yolculuk ederek yardım etmek ve öğrendiğim bilgileri yaymak var. Ama ne yapacağımı bana Nasıralı söyleyebilir.

D: Zaten tüm planları o daha iyi biliyor. Onunla biraz yalnız vakit geçirecek misin?

A: Evet, bu gerekecek. (Yine ağlamaya başladı).

D: Durugörün hakkında onunla konuşmak istediğini söyledin. Bunu, onunla yalnız kaldığın zaman mı yapacaksın? (Yine burnunu çekip, ağlıyordu ve cevap vermedi). Peki. Zamanda ileriye gidip onunla baş başa konuşma fırsatı bulduğun ana gidelim. Baş başa konuşacak zaman buldun mu?

A: Evet. (Yine ağlıyordu. Zor konuşabiliyordu).

D: Ne oldu?

A: Çeşitli duygular… Onunla tekrar birlikte olmaktan çok mutluyum. Ve bu duygu o kadar yoğun ki, hiçbir fiziksel aşk beni bu şekilde tatmin edemez. (Üzgün) Yani biliyorum ki, bu örnek insanın sevgisi ve yardım etmek, benim için var olan tek gerçek.

D: İkisi gerçekten zıt şeyler… ya da bir şekilde farklı.

A: (Hüzünlü bir şekilde konuştu) Bana göre değil. Kendim için gördüğüm şey bu değil. Ama ona, onu köye girerken gördüğümde, daha önce gördüğüm parlak ışıkları gördüğümü söylüyorum. Kalp merkezinin ve başının etrafındaki altın rengi parıltıyı. Ve ona… (duygusal bir şekilde) acıyı…biliyordum diyorum. Acıyı hissediyorum. Çünkü onun hakikat ve sevgiyle yürüdüğünü, ışığı yaymaya, insanlara ne olabilecekleri konusunda örnek olmaya çalıştığını biliyorum. Ve onun… incindiğini biliyorum. Kalbinin çok kırıldığını görüyorum. Çünkü (kesik kesik konuşuyordu)… onun fiziksel olarak buradan ayrıldığını görüyorum. Buraya hizmet etmek için geldiğini biliyorum. (Ağlıyordu ve kelimeleri

bir araya getirmekte zorlanıyordu) … Ama inanmayan çok kişi olduğunu da görüyorum. O kadar çok korkuyla dolular ki… Onu çok uzun süre yaşatmayacaklar.

D: Ölüm şekli, durugörünün bir parçası mıydı? Bunu mu demek istiyorsun?

A: (Üzgün) Bunun olduğunu yeni gördüm. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama onun fiziksel bedenini terkettiğini gördüm. Ve biliyorum ki… onun gitme vakti geldi.

D: Yani bunun nasıl olduğunu görmedin mi? Az önce onun öleceğini mi gördün?

A: Evet, çünkü o geldi ve amacını gerçekleştirdi. Ülkeyi dolaştı ve insanlığın gerçek felsefesini Tanrı, sevgi ve ışık aracılığıyla yaydı. Hepimizin kardeş olduğumuzu öğretmeye çalıştı. Ve elinden geleni yaptı. Bunu devam ettirecek bir azınlık olduğunu biliyor. Ama onun yükselme zamanı yakın, çünkü bunları duymayanlar ve kötü kalpli insanlar var. Onun fiziksel varlığının bir anlamı yok.

D: Gördüklerini ona anlattığında o ne dedi? Sana inandı mı?

A: Ona söylediğimde… (sesi yine kesik kesik gelmeye başladı) bu kolay olmadı. (Hıçkırarak ağlıyor) Kafamın çok karıştığını hissettim, çünkü kimse bana bu tür şeylerin olmaya başlayacağını söylemedi. (Ağlayarak) Bilmiyordum. Kontrol edemiyordum. Bu şekilde hissetmek beni üzüyordu. Ve ona söylemek zorundaydım, çünkü bu sevgili, tatlı Nasıralı'nın beni anlayacağını ve seveceğini, benim yürekten ve hakikatle konuştuğumu anlayacağını biliyordum. (Usulca) Yüzüme dokundu ve korkmama gerek olmadığını, çünkü onun sevgisiyle birbirimize hep bağlı olacağımızı söyledi. Duru görümün açık olduğunu ve bundan korkmamamı söyledi. Ama gördüklerimi önemsememi, yavaş yavaş daha

açık bir şekilde göreceğimi, böylece gördüklerimi çarpıtmayacağımı, çünkü bunların gözlerime gelen Tanrı'nın sözleri olduğunu söyledi. Tam olarak onun yükselişinin nasıl olacağını gördüğümü, ancak bunun bir sonraki adımı olduğunu söyledi. Ve her ne şekilde görünmüş olsa da, bu fiziksel düzlemde görevini tamamladığını… Kendisinin daha ileri gidemediğini ve yaşamın gerçeğini kabul eden bir avuç insanın buna devam edeceğini… Ama öylesine çok karanlık vardı ki, çalışmalarına devam etmek için başka düzlemlerde ona ihtiyaç olduğunu söyledi.

D: O zaman bunu görmüş olman onu şaşırtmadı.

A: Hayır. Dinledi, anladı ve kalbimden gelenleri kabul etti. Sevgiyle yürümemi, ışığın yolunu takip etmemi ve korkuyu yenmemi söyledi. Hiç korku olmamalı, çünkü korku insanda bilinmezlik yaratır. Tek gerçek sevgi ve ışıktır.

D: (Bütün bu güçlü duygular benim için de çok zorlayıcıydı). Neler hissettiğini bilmesi için ona bunları söylemene gerçekten çok sevindim. Abram'a olan aşkından da bahsettin mi?

A: Evet. Ama Nasıralı'yı tekrar gördüğümde öylesine belirginlik ve ararlılık duydum ki, o daha bir şey söylemeden ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama o anladı ve bu duyguları deneyimlememe izin vermeliydi. Çünkü benimki, sınavlarımı kabul ettiğim ve dürüst olduğum sürece büyümeye devam edecek bir bağlılıktı. Sevgi ve hakikatle yapıldığı sürece yolumu değiştirmemin sorun olmadığını söyledi. Bu yüzden her duyguyu deneyimlemem gerekiyordu ve eğer diğer yolu kabul etmemeyi seçersem bu, benim inisiyasyonumun bir parçası olacaktı.

D: Yani kararı yine de sana bırakıyor, değil mi?

A: Karar verdim. Kelimelere dökülmeden önce, ilk karşılaştığımız ve konuştuğumuz an, bu benim kalbimde ve zihnimde oluşmuştu. Yani kararımı verdim ve onunla yürüyeceğim ya da onunla kalacağım. Ben sadece yardım etmek istiyorum, böylece ben de yükselebilir ve bir sonraki aşamamda bağlantımı ve gelişmemi yeniden canlandırabilirim.

D: Sana seninle ilgili planının ne olduğunu söylüyor mu?

A: Bana köyde kalmam gerektiği söylendi ve eğer inancım varsa ve gerçekten duyarlıysam, bundan sonra bana nerede ihtiyaç olduğu o zaman netleşecek.

D: O halde şimdi onunla gitmeni istemiyor mu?

A: Hayır. Kendimi çok güçlü hissediyorum. Kararımla ilgili kendimi iyi hissediyorum. Onun tavsiyesine ihtiyacım vardı, çünkü düşüncelerimde netlik kazanmam gerekiyordu. Görülerimin ve hislerimin karanlıktan değil, sevgi ve ışıktan olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Gerçeği aradığım ve dürüst olduğum sürece asla korku ve karanlığın beni kontrol edemeyeceğinin garantisini verdi.

D: Bunlar çok önemli duygular, çok önemli hisler. Bence tüm bunları kabul etmen iyi oldu. Ama bu aynı zamanda Abram ile bağlantın olması anlamına da gelecek.

A: Evet, ama şimdi çok daha kolay olacak, çünkü misyonumu biliyorum. Amacımın esas olarak öğrenmeye devam etmek, şifa vermek ve acı çekenlerin acısını hafifletmek olduğunu biliyorum. Yine cüzzamlıların köyüne gideceğim, güçlü ve sağlıklı olacağım. Çünkü ben hasta ve perişan insanların yükünü ve acısını hafifletmeye yardım etmek için yaratıldım. Ve sevgime son derece ihtiyacı olan yetimlerle çalışmalıyım. Bunlar hakikatin, sevginin ve ışığın amaçlarıdır. Ve benim amaçlarım da bunlar.

D: Nasıralı'nın takipçileri kendi yolculuklarına çıkabilirler mi?

A: Genelde gruplar halinde yolculuk yapıyoruz. Birinin tek başına belli bir mesafeye gitmesi nadiren olur.

D: O zaman sen ve bazı kişilerin Nasıralı olmadan aynı cüzzamlılar köyüne geri döneceğinizi mi söylemek istiyorsun?

A: Nasıralı ile benim artık çok az… (sesi kesik kesikti ve ağlamaya başladı) iletişimim olacağını hissediyorum… fiziksel varlığıyla. Ama aramızda her zaman iletişim olacağına söz verdi.

D: Senden yapmanı istediği şeylerden biri bu mu? O olmasa da bu yerlere gitmeye devam etmek ve onun başladığı işi sürdürmek mi?

A: Bunu söylemedi. Bu, benim ileride olacağını hissettiğim bir şey. Netleşecek şeylerden birinin bu olduğunu hissediyorum. Ve onun söylediği gibi, yolumu ve amacımı zamanı gelince öğreneceğim. Böyle olacağını hissediyorum.

D: Bu insanlardan sana hastalık bulaşabilir diye bir korkun var mı?

A: Hayır. Daha önce de orada bulundum. Eğer korku içinde yaşamazsan, o zaman kendini zihinsel, bedensel ve ruhsal olarak sağlıklı tutabileceğine inanıyorum. Kişi farkında olsun ya da olmasın, tüm hastalıkları ve rahatsızlıkları korku yaratır.

D: Bu ilginç bir düşünce. Bunu sana o mu öğretti, korkunun hastalıkları yarattığını?

A: Evet. Babamın köyündeki gençlik yıllarımda gizli toplantılara katılmak için gizlice çok kez evden çıktım. Ve bunu o zaman öğrendim. Bu onun öğretilerinden biri.

D: Doğal olarak biz hep bazı hastalıklardan kaçamayacağımızı düşünürüz. O bu şekilde düşünmüyor mu?

A: Hayır. Ancak, kişinin kendi varlığı içindeki Kaynağa inanması gerektiğini söylüyorum. Bu, kişinin Tanrı merkezidir, yani işinin kalp merkezi. İnsan eğer korkusuz yaşıyorsa, fiziksel varlığına ve insan bedeninin diğer katmanlarına da güçlü bir şifa kalkanı koymuştur. Korkunun ya da kötülüğün varlığına girmesine izin verirsen, rahatsızlıkların büyümesine izin veren bir alan açarsın. Kişi, zihninin ya da bedeninin herhangi bir hastalığını kontrol edebilir.

D: Sence bu onun insanları iyileştirme yöntemlerinden biri mi?

A: Evet, ona gelip şifalandırmasını isteyen kişiler kendi kalp ve zihinlerinde bir şifa yolu oluşturmuşlardır. Bu sadece onun enerjisine bağlanmaktır, çünkü onlar zaten güven inancını oluşturmuşlardır. O zaman şifayı kabul etmelerini sağlayan korkuyu ve belirsizliği kaldırırlar. Bu sebeple, Nasıralı'nın iyileştirme gücü olsa bile, korkularından ve bedenindeki hastalıktan kurtulmak için hasta olan kişinin kendi gücü olması gerekir. Ya da iyileşmesi veya yaşama devam etmek kaderinde yoksa, gerçek huzur ve sevgi içinde yükselmek için çok kolay bir geçiş yapar ve bir sonraki varoluşa ilerler.

D: İyileşmek istemeyen ya da bunu bilmeyen birini iyileştirebilir mi?

A: Geçmişime bakıyorum ve (gülüyor) ve onun hasta bir kuşu, bir hayvanı iyileştirdiğini görüyorum. O, gerçekten hasta olmayan ve kendisini test etmek için gelen kişilerin çok farkında, çünkü onları ifşa ediyor. Ama ona gerçekten hasta olarak gelen insanlar, iyileşmelerini engelleyecek bir sebep olmadıkça iyileştirilebilirler ve iyileşeceklerdir. Bunu onlara bildirir.

D: Onu test eden insanlar mı oldu?

A: Ah, evet, birçok durumda ve birçok kez test edildi. Faaliyetlerini gizli olarak sürdürdüğünde bile, ara sıra içeri sızanlar oluyordu. Ama o öylesine saf ve hassas ki test edildiğini açıkça görebiliyor.

D: Senin tanık olduğun bir örnek verebilir misin?

A: Hatırlıyorum, Kudüs'te bir asker vardı ve kendini iyileştirmesi konusunda yalan söylemesi için bir dilenciye para vermişti. Nasıralı'nın bu sahtekarlığı anladığını ve hatta askeri ifşa ettiğini gördüm.

D: Askerin bundan ne kazancı olabilirdi?

A: Asker halkı ona düşman etmek istedi. Etrafındakiler onu daha yeni dinlemeye başlayan insanlardı. Çünkü Romalılar onun… (kelimeyi bulamadı) korkuyorlardı.

D: Yeteneklerinden mi?

A: Yeteneklerinden, ama halk onu dinlemeye başlamıştı.

D: O zaman asker dilenciye… iyileşmemiş gibi davranması için mi para verdi?

A: İyileştiğini, ancak enfeksiyonun geri geldiğini söylemesi için. İltihaplı bir yarası vardı. Hatırladığım bu. Kalabalığın önünde ayağa kalktı ve onlara 'İsa' denen bu adamın iyileştiğini söylediği iltihaplı yarasını gösterdi. Ve yara bu haldeydi. Ama Nasıralı hikayenin tamamını kalabalığa anlattı ve hatta askeri gösterdi. Kalabalık dönüp askere taş atmaya başladı, ama bu Nasıralı'yı çok üzdü. Ve başka bir olay daha vardı. Ona kör bir adamı getirdiler ve İsa onu iyileştiremedi. Bu adama, kalabalığa ve sorun çıkarmaya çalışan insanlara bu adamı neden iyileştirip görmesini sağlayamadığının sebeplerini anlattı.

D: Neydi sebepler?

A: Yaşamında yaptığı bazı şeyler vardı, ama ayrıca körlük ona bir şey öğretmek için verilmişti. Körlük ona içine dönmesi, içindeki belirsizlik ve korkuyu iyileştirmesi ve hakikatle yaşayabilsin diye ışığın içine girmesine izin vermesi için verilmişti. Çünkü görme yetisi kişiye net bir görüş sağlayamaz. Bu adam geçmiş yıllarda bazı korkunç şeyler yapmıştı ve bir kaza sonucu kör olmuştu. Yani kaza sonucu ölmemiş ve yaşamı kurtulmuştu. Ama Nasıralı'yı sahtekarmış gibi göstermeye çalışan bu adam, öyle bir sevgi ve anlayışla doldu ki, körlüğünü kabul etti. İçinde onun yaşamını kabul etmesine ve hizmet etmesine sebep olan bir şey iyileşmişti.

D: Birini iyileştiremediği zaman kalabalık nasıl tepki veriyor? İyileştiremediği zamanlarda ona kızıyorlar mı?

A: İyileşme olmazsa, bunun sebebi söylenir. Ve bu sebebin gerçekten sorgulanamayacak kadar kabul edilebilir olduğunu söyleyebilirim, çünkü bu sebep gerçektir. Ancak Romalılar ve Tapınak Yahudileri ondan çok korktuğu için, o da kabul gördüğü, ihtiyaç duyulduğu ve istendiği bu çeşitli köylerde hizmet etmeyi seçmiştir.

D: O zaman Kudüs'ten uzak durmaya mı çalışıyor? Demek istediğin bu mu?

A: Evet, çünkü ilerlemesini engelliyor.

D: İyileştirmeler dışında farklı ya da sıra dışı bir şey yaptığını gördün mü?

İncil'de bahsedilen diğer mucizeleri düşünüyordum. Düşünüyormuş gbi durdu.

D: Ya da şahsen görmediysen, sıradan bir insanın yapamayacağı ve onun yaptığı şeyler hakkında hikayeler duydun mu?

A: Ellerinden ışık çıktığını gördüm. İnsanların ruhlarını, kalplerini iyileştirdiğini gördüm. Ben… insanların normalde hayatta kalamayacağı tehlikeleri atlattığını gördüm.

D: Buna bir örnek verebilir misin?

A: (Derin bir iç çekti) Romalı askerler tarafından mahkemelerin altına götürülüp, işkence edildiğini biliyorum. İçinde bir insanın hayatta kalamayacağı kadar küçük bir el arabasına konduğunu biliyorum. Ve el arabasını dağ geçidinden yuvarladılar… ve hayatta kaldı. Bunun hakkında konuşmakta tereddüt ediyorum, çünkü o, o zamandan beri çeşitli köylerde koruma altında. Fiziksel şeylerden kurtulduğunu gördüm, ama mucizeleri şifa vermek, insanların ihtiyaçlarını karşılayacak kadar yiyecek bulmaktı.

D: Askerler bunu ona neden yaptı?

A: Onu ortadan kaldırmanın çeşitli yollarını bulmaya çalışıyorlardı, çünkü çok fazla güç kazanıyordu. Roma yasalarını, yaşamın eşitliği ve adaletini sorgulayan birçok takipçi kazanmaya başlamıştı. Güçleniyorlardı ve isyan etmekten bahsediyorlardı, çünkü insanlara bu şekilde davranılmamalıydı. Bu yüzden askerler Nasıralı'yı ortadan kaldırmaya ve bunu başkaları yapmış gibi göstermeye çalışıyorlardı.

D: Bunu herhangi bir yetkileri olmadan mı yaptılar?

A: Yetkileri vardı. Kral'ın yetkisine sahiptiler. (Üzgün bir şekilde) Ama başaracaklar. Yeterince kötü insan bulacaklar ve başarılı olacaklar.

D: Peki o zaman onu tutuklamışlar mıydı? Ona işkence ettiklerini söyledin. Ne olduğunu merak ediyorum.

A: (Dikkatini diğer hikayeye çekmiş gibiydim. Gelecekte olacak olayı düşünüyordu) Ah, evet. Olay çıkarmadan onu aldılar. Dostça bir girişim gibi görünüyordu, ama bu bir adam kaçırmaydı. Mahkemelerin altında labirentler ve mahzenler var. Onu oraya götürüp tehdit ettiler ve işkence ettiler. Bunun yeterli olacağını düşündüler. Pes etmeyeceğini anlayınca, o zaman sokaklara insanların arasına sızmaya ve bulabildikleri insanlara işlerini yaptırmaya başladılar. Para karşılığı bir şeyler yapacak çok kişi var. Romalı birçok fakir takipçi, askerlerin emirlerini yerine getirmeye çok hevesliydi.

D: Ve işkence ettikten sonra onu küçük bir arabaya mı koyduklarını söyledin?

A: Evet, bir sandığa, kutuya koydular. Ve bunun onu kesinlikle öldüreceğini düşünerek, onu bir dağ geçidinden aşağı yuvarladılar. Ve bu onu öldürmedi. Bu yüzden şimdi sokaklara sızarak itibarını düşürmeleri, göründüğü gibi olmadığını göstermeleri için insanlara para veriyorlar. Çünkü satın alınabilecek ve kendi türlerini ihbar edecek birçok insan var. Ve elbette bunun için suçu Tapınak halkına atacaklar. Nasıralı kendi yolunda yürümeyi seçti, çünkü Tapınak'takileri Roma mahkemelerindekiler kadar zalim ve manipülatif buluyordu. İşte…

D: Dağ geçidinden düşüp hayatta kaldıktan sonra Romalılar'ın farklı tepki vereceğini düşünmüştüm.

A: Romalılar daha fazla korkuya kapıldılar, çünkü bu özel köylerin oluşmaya başladığını biliyorlar. Takipçileri çoğalıyordu. Ne zaman bir iyileşme olsa, ne zaman bir şey olsa ya da kötü kişilikli biri değişse- tıpkı kör adamın değiştiği gibi- bu ona inananların sayısını çoğaltıyor. Romalılar'dan birinin kendisine kötü davranmaya çalışacağını anlarsa onunla yüzleşiyor. Kimin kendisine sırt çevirdiğini farkına varır. Kaçırılacağının farkında

olduğu halde, hükümet hiyerarşisi içinde düzelme sağlayabileceğini düşünerek gitti. Böylece bu dünyada alması gereken dersler için, fiziksel varlığınınyapması gerekenleri yaşamasına izin vermeyi seçti.

D: O zaman bunu yapmasının bir sebebi vardı, çünkü bunun olacağını biliyordu. Onun tüm bunlardan sonra yaşadığını gördüklerinde Romalılar'ın onun sıradan bir insan olmadığını anlayacaklarını düşünmüştüm.

A: Bu onlar için daha belirgindi, bu yüzden sokaklarda müdahalelerini hızlandırdılar. Kitleleri ona karşı çevirmedikçe hayatta kalamayacaklarını -güçlerini koruyamayacaklarını biliyorlardı. Bu yüzden o sağ kurtulduktan sonra daha fazla korku içinde yaşadılar.

D: Bu yüzden de yakın bir zamanda Kudüs'e geri dönmek istemiyor.

A: Evet. Ama geri dönecek, çünkü orada ona ihtiyacı olan insanlar var. Planlarını ve misyonunu sürdürmesi gerektiğini biliyor, bu yüzden geri dönecek.

D: Belki bu yüzden seni Kudüs'e geri götürmek istemedi.

A: Ben ona ne gördüğümü anlattıktan ve o da bana bu görümün netliği ve gerçekliğini söyledikten sonra, onunla yürümeme gerek olmadığını söyledi. Benim görevim bana ihtiyaç duyulan ve hizmet edebileceğim bu köyde kalmaktı. Burada gelişebilirdim ve sonra bir sonraki gitmem gereken yol benim için netleşecekti. Ama neden onunla gitmemi istemediğini biliyorum. Orada olmamı istemiyor. Gitmem için bir sebep yok, çünkü ikimiz de ne olacağını biliyoruz.

D: Onu aradıkları için, belki seni şehre geri götürmekten korkmuştur diye düşünmüştüm.

A: Evet, ama gitmeme gerek de yok.

Şaşırtıcı bir şekilde, Anna bu seansta, bilinçli olarak bile bilmediği bir hikayenin eksik kısımlarını sağladı. İsa, Paskalya'dan önceki pazar günü (Palm Sunday) Kudüs'e dönmeye karar verdiğinde, havarileri onun güvenliğinden endişe ettiler, ancak İncil'de bunun sebebi asla açık değildir. Neden dönmesini istemedikleri şimdi belli olmuştu. Zaten birkaç kez işkenceye maruz kalmış ve ölüme yaklaşmıştı.

Nasıra bölgesinde kalırsa güvendeydi, çünkü orası Philip'in (Hirodes Antipas'ın erkek kardeşi) yönetimindeydi ve Kudüs yetkililerinin otoritesi dışındaydı. Kefernahum'dan kaçarak, Hirodes Antipas'tan kolayca kurtulurdu. Romalılar genelde birliklerini Kudüs'teki kalelerinden bu kadar uzağa göndermezlerdi. Ayrıca isterse, kendisi ve öğrencileri için bu küçük kasabalarda gizlenebilecek bir ortam da bulabilirdi. Büyük şehirlerden uzakta, bu topluluklarda öğretilerini açık olarak anlatabilirdi. Ancak Celile Denizi çevresindeki toplantı yaptıkları mağaralar gibi bazı bölgelerde, olası casusların varlığı sebebiyle daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu.

Toplantıların organizatörleriyle konuşmak, hangi alanların tehlikeli olacağını, böyle bir durumda gizli toplantı yerlerinin ayarlanması gerektiğini bilmek John'un görevi olmalıydı. İsa bu bölgelere körlemesine gitmedi. Onun girmesine izin vermeden önce grubun güvenliği hakkında John'un bilgisi vardı. Cüzzamlılar köyünde güvendeydi, çünkü burası sakınılması gereken bir yerdi ve sadece onun grubu gibi özverili, kendini adamış, şefkatli insanlar oraya girme cesaretine sahipti. Bu tür yerlerde Roma'nın yetiştirdiği casusların kulak misafiri olmasından da endişe duymuyordu. Rahat davranabilir ve nispeten normal bir yaşam sürebilirdi. Muhtemelen bu izole kasabalara bu yüzden rağbet etti.

Kudüs'te birçok farklı milliyet ve din vardı, birçoğu İsa'nın öğretilerini

anlamakta güçlük çekiyordu. Yahudiler arasında bile çeşitli spiritüel ve zihinsel görüşler, hatta dinsizler bile vardı. Bütün bunların içinde Tanrı ve halkı, Tanrı ve Kudüs'ü, Tanrı ve Tapınağı birbirinden ayrılamaz olarak gören, genellikle Celile'nin yerlisi olan milliyetçiler de vardı. Bu dayanışmaya uymayan her şeyi öfke içinde yaktılar. Bu sosyal çevreye göre İsa, milliyetçiler için yeterince milliyetçi, Saddusiler için fazla eski kafalı, Farisiler için fazla modern ve liberal, sokaktaki sıradan insanlar içinse fazla otoriter olarak algılanıyordu. Tüm bu insanlarla uyum sağlamak için her şey olmaya çalışırken zor zamanlar geçirdi.

İsa'nın döneminde tek eğitim ''din eğitimi''idi. Onlara Musa Yasası'nın en önemli öğreti olduğu, yaşamlarında ve düşüncelerinde sadece bunu temel almaları öğretiliyordu. Yahudiler'e kendi başlarına düşünmeleri ya da hahamları veya rahipleri sorgulamaları öğretilmedi. Kudüs'te İsa'ya şüpheyle bakılıyordu, çünkü insanlardan şimdiye kadar bildikleri tek öğretiye karşı çıkmalarını istiyordu. Onlardan tamamen farklı bir düşünme biçimine kulak vermelerini istiyordu ve birçoğu bunu yapabilecek kapasitede değildi. Onun yeni ve radikal fikirlerini, etraftaki kasabalarda yaşayan, yetiştirilme tarzlarına aykırı olan fikirleri dinlemeye açık olan insanlara sunmak çok daha kolaydı.

Yaşamları boyunca kendilerine öğretilen her şeye tamamen zıt olan görüşleri dinleyip kabul etmeleri insanlar için de kolay değildi. Birçoğu onu tehlikeli bir radikal ve öğretileriniyse bir delinin anlamsız konuşmaları olarak görüyordu. Tarihçiler İsa'nın Tepe'de yaptığı ünlü Vaazı'nı Kudüs bölgesinde asla veremeyeceğini iddia ediyorlar çünkü bu şehir gelenekler yuvasıydı. Bu vaaz dinleyicilere, geleneğin ve Yasa'nın kelime anlamının ötesine, eski deyişler ve gerçeklerin yeni ve genişletilmiş bir uygulamasına bakma fırsatını sundu. O dönemde Yahudiye'de (Eski Filistin'in güney

bölümü *Ç.N) böyle bir ruh hali genellikle yoktu, ancak kesinlikle Kefernahum bölgesinden beklenilebilecek bir şeydi.

İsa, Tapınak'taki rahiplerin ritüellerin ve törenlerin yapılmasına çok fazla odaklandığını düşündüğü için, hahamları, rahipleri ve geleneksel Yahudiler'i karşısına almıştı. Onlar insanların sorunlarını ya da kaygılarını görmüyorlardı. İsa, Roma'nın zorbalığıyla Yahudiler'in kendilerinin Tanrı'nın seçilmiş halkı olduğuna dair inancı arasındaki anlaşmazlıktan daha büyük bir anlaşmazlık olduğunu gördü.

Filistin'deki insanların Romalılar'dan korkmak için gerçek sebepleri vardı. İsa'nın yaşadığı zamanda, Hirodes Antipas'ın saltanatının başlangıcında, bazı Yahudiler bir isyan girişiminde bulundular. Romalılar'ın üstün gücüyle bu bastırıldı ve ceza olarak ikibin Yahudi çarmıha gerildi. Halk merhametsiz bir hükümdarın baskısı altında yaşadı, ancak kendilerini bu durumdan çıkaracak bir kurtarıcı, bir Mesih umudu, mevcut hükümeti devirmeyi ve kaybettikleri özgürlüklerini geri kazanmayı arzuladıklarını gösteriyordu.

Zealotlar bu duyguları davalarını körüklemek için kullandılar. İsa'nın kelimenin gerçek anlamıyla yeni kral olacağını ve gerçek bir savaşta ülkeyi kurtarmak için kendilerinin yanında yer alacağını düşündüler. Onun yumuşak tavırları ve sevgiden bahsetmesi onları kızdırdı, çünkü çözümün şiddet olmasını bekliyorlardı. Judas Iscariot'un (Yehuda *Ç.N.) Zeolotlar'a dahil olduğu artık kabul ediliyor. İsa'ya ihanet etmesinin sebeplerinden biri de buydu: İsa'yı savaşmak zorunda kalabileceği bir duruma zorlayabileceğini ve diğer insanların da ona katılacağını düşündü. Romalılar Kudüs'teki değişken durumun ve lider olarak ortaya çıkabilecek herhangi birinin yaratabileceği olası tehlikenin fazlasıyla farkındaydılar.

İsa, Paskalya'dan önceki pazar günü (Palm Sunday), kalabalık tarafından tezahüratla yüceltilerek şehre girdiğinde, Romalılar bir şekilde ondan

kurtulmaları gerektiğini biliyorlardı. İsa'nın popülaritesi onları korkutan bir tehdide dönüşmüştü. Halk onu, kendilerini Romalılar'ın esaretinden kurtaracak olan ve uzun zamandır beklenen Mesih olarak kabul ediyordu. Boyunduruğu kaldıracak olan adam oydu. Yetkililer İsa'yı insanları isyana teşvik edebilecek kişi olarak gördüler. Bu yumuşak ve sevgi dolu adama artık tahammül edilemezdi. Onun ortadan kaldırılması gerekecekti.

Araştırmalarım, Kudüs'ün yeraltı bölgesinin eski geçitler ve gizli odalarla dolu olduğunu ortaya çıkardı. Bu bölgeler ve iki duvardan bazı bölümler, İsa dönemindeki orijinal kentten geriye kalan yegane kısımlardır. Tapınağın bulunduğu yerin altında birçok oda vardı. Bunlardan bazıları Romalı askerler tarafından, Tapınak duvarının köşesindeki kalelerinden diğer bölgelere gizlice erişim sağlamak için savunma aracı olarak kullanıldı. Bunun, Naomi'nin bahsettiği, İsa'nın radikal öğretilerinden vazgeçmesi ümidiyle gözdağı verilmek üzere sorgulanmak ve işkence edilmek için götürüldüğü bölge olduğunu varsaymak mantıklı.

Naomi'nin İsa'nın atıldığını söylediği dağ geçidi, antik kentten bahseden tüm tarihi verilerde geçmektedir. İsa döneminde şehir bir köprüyle bağlanmış, Tyropoeaon adlı bir vadiyle bölünmüştü. Aşırı derecede yüksek Tapınak duvarının doğu kısmında, yine Zeytin Dağı'ndan bir köprüyle bağlanan Kedron Vadisi veya Kedron dağ geçidi uzanıyordu. Josephus bu vadinin son derece derin olduğunu ve bu duvardan aşağı bakıldığında dibinin görülmediğini söyler. Tarihsel araştırmaya göre İsa'nın kardeşi James (Yakup *Ç.N.), duvardan aşağı vadiye atılarak, orada öldürülmüştür. Bu, İsa'nın çarmıhta ölümünü takip eden çalkantılı dönemde meydana geldi. Bu vadiler artık yok.

İsa Romalılar'ın işkence ve öldürme girişimlerinden kurtulabildiyse, tutuklanıp çarmıha gerilmekten de kurtulabilirdi. O sadece bunu yapmayı

seçtiği için öldü. İsa'nın İncil'de söylediği gibi, (John 10:17-18) ''Canımı tekrar geri almak üzere veririm. Canımı kimse benden alamaz, ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var.'' Yükselme zamanının geldiğine karar vermemiş olsaydı ve bu onun yaşam örüntüsüne uymuyor olsaydı, Romalılar'ın onu öldürmesine izin vermezdi. Onun başkalarını öldürebilecek şeylerden kurtulabilecek derecede bedeni üzerinde büyük bir kontrole sahip olduğu bu hikayeden de anlaşılıyor. Misyonunu, ölümünün zamanını ve yöntemini kontrol edebilecek derecede biliyor ve anlıyordu.

Onuncu Bölüm
Naomi'den Çarmıha Gerilişin Hikayesi

Başka bir seans yapamadan bir ay geçti ve neredeyse 1987 Noel'i yaklaşmıştı. Arkansas'ta meydana gelebilecek kötü hava ve yoğun kar yağışından dolayı kış aylarında nadiren seans yaparım. Hava kararıktan sonra dağ yollarında mahsur kalma fikrini sevmiyorum. Bu zamanlar Ozark dağlarındaki bu bölgede köşeye çekilme zamanıdır, ancak Anna'nın, Naomi'nin İsa ile ilişkili hikayesini tamamlamak istedim. O sıralar ilk iki Nostradamus kitaplarını yazıyordum ve dikkatimi tümüyle bu yoğun ve karmaşık bilgilere vermiştim.

Kısa bir süre sonra, seanslar arasında ne kadar zamanın geçtiğinin önemi olmadığı anlaşıldı. Anna, sanki hiç kesinti olmamış gibi hikayeye her seferinde tam olarak kaldığı aynı noktadan başlıyordu. Bu arada kendi yaşamına devam ediyordu ve regresyon hikayesinin aklına bile gelmediğini söyledi. Benim için bu, anlattıklarının bir fantezi olmadığının kanıtıydı, çünkü seanslara devam etmek için bir zorlama yoktu. Bunlar adeta onun yoğun yaşamında önemsiz olaylardı. Sadece seans yaptığımızda dikkati ona odaklanıyordu. Anna uyandığında kafa karışıklığı yaşayıp, şüphe ediyordu ve ben eve döndükten sonra dikkatini yeniden günlük işlerine veriyordu. Naomi ise bilinçaltının ve zamanın girintilerine geri çekiliyordu.

Hikaye ilerledikçe, ona köyde kalmasını söylediği için İsa çarmıha gerildiğinde Naomi'nin Kudüs'te olmayacağı görünüyordu. Zaten ben de

gerçekten orada olmak istemeyeceğine inanıyordum. Onunla yakından ilişkili olan biri için böylesine korkunç bir görüntüyü izlemek, son derece zor ve yürek burkucu olurdu. Naomi Anna'nın şimdi gerçek hayatta olduğu gibi duyarlı ve sevecen biri olarak görünüyordu ve böyle bir sahneye bakamazdı. Ama haberi ve yaşananların farklı hikayelerini ve versiyonlarını duyacağını düşündüm. Bu hikayelerden çok şey öğrenebilirdik. Anna'nın anahtar sözcüğünü kullandım ve sayarak onu zaman içinde geriye götürdüm.

D: Naomi'nin Bendavid'in evinde yaşadığı ve İsa'nın az önce onunla konuştuğu zamana geri dönelim. O zamana gidelim. Ne yapıyorsun? Neler görüyorsun?

A: Bir ağaca yaslanıyorum. Yürüyüşe çıkmıştım. Geleceğim hakkında daha net bir görüntüye sahibim gibi görünüyor.

D: Benimle paylaşır mısın?

A: (Üzgün, ama daha önceki gibi duygusal değildi, sakin bir kararlılıkla) Nasıralı'nın kutsal yolculuklarını yapmak, köylerde insanların yardıma ihtiyacı olan bölgelerde hizmet etmek için yaratıldığımı biliyorum. Ve cüzzamlıların kolonilerine geri dönüp hizmet edeceğimi biliyorum. Zihnimde gördüklerimin hakikat olu olduğunu biliyorum. Ve Nasıralı ile olan zamanımın sona erdiğini biliyorum.

D: Ne demek istiyorsun?

A: Fiziksel olarak bizimle uzun bir süre kalmayacağını biliyorum.

D: Bunu gördüğün durugörüden dolayı mı söylüyorsun?

A: Evet. Ve konuştuğumuzda bana gördüğümün gerçek olduğunu söyledi. İnsanların arasında yürüme görevinin ve amacının sona erdiğini, çünkü fiziksel bedendeki gayesinin neredeyse bittiğini söyledi.

D: Ne yapacağına karar verdin mi?

A: Bana ihtiyaç olduğu sürece bu köyde kalacağım. Daha sonra çoğu insanın gitmeyeceği bölgelerde hizmet eden daha küçük gruplarla birlikte yolculuk yapacağım. En çok ihtiyaç olan yerlerde hizmet etmek istiyorum ve yıl boyunca kutsal yolculuk yapan bir grup var. Yani kaderimin bu olduğuna inanıyorum.

D: Nasıralı gitti mi?

A: Sabah gidecek.

D: Nereye gideceğini biliyor musun?

A: Bir kutsal yolculuk daha yapacağını sanıyorum. Ve sonra Kudüs'e doğru yola çıkacak. Görüşeceği insanlar var.

D: Ne tür insanlarla görüşecek? Biliyor musun?

A: Takipçilerinden bazılarını görmesi gerektiğini biliyorum. Çünkü kendisine zarar vermek isteyenlerin yakında onun peşine düşeceklerini de biliyor. Ve kendini buna hazırlamalı.

D: Ne bildiği hakkında sana bir şey söyledi mi?

A: Hayır, açık açık söylemedi. Sadece gördüğüm şeyin gerçek olduğunu ve iletişimde olacağımızı, ama bunun fiziksel bedenlerimizde bir iletişim olmayacağını söyledi.

D: Sabah onunla gitmeyi düşünüyor musun diye merak ettim.

A: Hayır, onunla gitmemi istemiyor. Şu an bu köyde kalmamı istiyor. Kutsal yolculuktaki hizmetimin çok önemli olduğunu düşünüyor. Elimden geldiğince güvenli ve sağlıklı kalarak amaca ve öze daha iyi hizmet edeceğimi düşünüyor.

D: Hep onun yapmanı istediğini yapmak istiyorsun.

A: Evet, bazen zor oluyor. Burada bana gerçekten ihtiyaç duyulduğunu biliyorum. Bazen kendimi çok yaşlı hissediyorum. Kararım konusunda huzurluyum. Ama görülerim o kadar netti ki, ne olacağını biliyorum. Ve bu Tanrı'nın planı olduğu için metanetle kabul ediyorum.

D: Evet, o da ne olacağından haberdarsa, isterse bunu önleyebilir.

A: Ama buraya hepimiz gibi bir amaç için gönderildi. Ve amacına ulaştı. Yani yükselerek gelişmeye devam edecek ve şu anda fiziksel bedende yapabildiklerinden çok daha iyi şeyler yapacak. Bunu kendi ruhunun gelişmesi için yapıyor.

D: Aileni görmek için Kudüs'e dönmek istiyor musun?

A: İstiyorum, ama bu daha sonra olacak.

D: Pekala. Onun sabah yola çıkmaya hazırlandığı zamana gidelim. Gitmeden önce onu gördün mü?

A: (Üzgün, neredeyse ağlayacak) Evet. Onunla birlikte gidecek birkaç kişi var. (Usulca, neredeyse duyulmayacak şekilde) Ve… ben… ben zorlanıyorum, (ağlamaya başladı) çünkü biliyorum… Yolunun acı ve suçlamalarla dolu olacağını biliyorum. Ona bakıyorum ve buna rağmen gözleri çok içten ve sevgi dolu. Kalp merkezindeki ve başının üstündeki altın rengi parıltıyı görüyorum. (Sesi kesik kesik geliyordu) Ve anlatacak kelimeleri bulamıyorum. Bu sefer onun ayrıldığını görmek üzücü.

Bu duygu bulaşıcıydı. Söze karışmak zordu, ancak hikayeyi devam ettirmek önemliydi.

D: Ama onlar kutsal yolculuğa çıkıyorlar demedin mi?

A: Evet… ve bu onun son yolculuğu olacak.

D: Seninle vedalaştı mı?

A: (Usulca) Evet. Ellerini yüzüme koydu ve bana baktı ve… kalbimin ve ruhumun önderliğinde yürümeye devam etmemi diledi. Ve gerçek olan bu (Ağlıyor).

D: Kendini ona çok yakın hissettiğini biliyorum, bu yüzden senin için hassas bir durum. Ama böyle bir insanla bağlantı kurmuş olman harika. Peki. O sahneden çıkalım ve ileri bir zamana gidelim. Onu yeniden gördüğün ve iletişimde bulunduğun ileri bir zamana gidelim, eğer böyle bir zaman varsa.

Bir kez daha görüşeceklerini düşünmemiştim, çünkü o ölmeden önce onu bir daha göremeyeceğinden emindi, ama yine de bakmak istedim. Sanırım hala onun Kudüs'e zamanında giderek, İsa'nın çarmıha gerilmesine tanık olabileceği ve görgü tanığı olarak hikayeyi anlatabileceğini umuyordum.

D: İlerleyip onunla tekrar karşılaştığın zamana gidelim.

Cümlemi bitirdiğimde duygu patlaması yaşayıp gözyaşlarına boğuldu. Belki de onun ölümünü görüyordur diye düşündüm.

D: Sorun yok. Çok rahatsız oluyorsan her zaman bir gözlemci gibi izleyebilirsin. Neler oluyor?

A: (Ağlayarak) Ben… o… ahhh!

D: Ne oldu?

A: Yoldayım ve cüzzamlılar köyüne yürüyorum. Ve o gitti. Fiziksel ölümü gerçekleşti demek istiyorum. Ama yine de orada… Onu görüyorum! Onu yolda görüyorum!

D: Nasıl göründüğünü bana söyleyebilir misin?

A: (Ağlayarak) Aynı görünüyor. Yeni bir cübbe giyiyor olmasının dışında aynı görüntü.

D: Yani fiziki olarak varmış gibi mi? Dünyadan ayrılalı uzun süre geçti mi?

A: Ah, birkaç ay olmuş gibi geliyor.

D: Neler oluyor?

A: (Adeta duygularına kapılmış gibiydi) O… ağzıyla değil, zihniyle konuşuyor. Her zaman benimle olduğunu ve beni sevdiğini bilmemi istedi. Ve hizmet edecek güce sahip olduğum için benimle gurur duyuyor. Ve kendim için korkmamamı, kendine yardım edemeyenlere yardım etmemi söylüyor. Kendini bana açık açık göstermek için bu anı seçti.

D: Onu gördüğünde o yolda yalnız mısın?

A: Evet. Köyden biraz ayrıldım. Bunu bazen yapıyorum. Yürüyüşlere çıkıyorum. Ve bunu yapmakta bir tehlike yok. Düşünmem gerektiğinde kısa yürüyüşlere çıkıyorum ya da tekbaşıma kalıyorum.

D: O zaman onu senden başka kimse görmedi. Seninle uzun zamandır iletişimde mi?

A: Hayır, ama benimle olduğunu, benimle kalacağını ve bana görüneceğini haber veriyor. Ve şimdi yapacak işleri olduğunu, ona ihtiyaç duyulan daha iyi bir yerde olduğunu söylüyor (gülümsedi).

D: Yani öylece uzaklaştı mı ya da ne oldu?

A: (Usulca) Ortadan kayboldu gibi görünüyor. Ben yine yolda tek başımayım.

D: Onun başına neler geldiğine ait hikayeler duymuş olmalısın. Bana anlatabilir misin? Sen o zaman orada değildin, değil mi?

A: (Hala duygu dolu) Hayır orada değildim. Ama anladığım kadarıyla Romalı askerler vardı ve onu tutukladılar. Ve onu suçlu buldular… (neredeyse duyulamayacak kadar yavaşça) ve onu… ölüme mahkum ettiler.

Onu etkilememek ve tarafsız versiyonunu öğrenmek için İncil'deki hikayeden habersizmişim gibi sorular sormak zorunda kaldım.

D: Arkadaşları bir şey yapamadı mı?

A: Yeterli güçleri yoktu. Romalı askerlerle, yeterli gücün yani onlardan fazla gücün olmazsa savaşamazsın.

D: Bir kimseyi sebepsiz yere öldürebileceklerini düşünmemiştim.

A: Roma'ya… hükümete hakaret ettiğini söylediler. Ayrıca bazı dini liderler onların öğretilerine ve Tanrı'ya hakaret ettiğini düşündüler. Hükümetin ve Tapınağın aleyhinde bu tür şeyler yayan bu adamın yaşamasına izin veremeyeceklerini düşündüler.. Onlar… (sesi kesik kesik geliyordu)

D: Efendim?

A: (Sakinleşti) Söylediklerinin gerçek olmadığını ve herkese yalansöylediğini düşündüler. Mucizeleri gerçekleştiremeyeceğini söylediler. Onu mucizeler yaratmak için zorladılar. Ve yapamadı. Ve ardından isyan çıktı.

Takipçileri, bir avuç takipçisi sokaklarda askerlerle savaşıyordu. Kargaşada ezilen ve ölen insanlar vardı.

D: Takipçileri Romalılar'ın söyledikleri şeyler yüzünden mi onlarla savaşıyorlardı demek istedin?

A: Takipçileri onu korumaya çalışıyordu.

D: Yani tutuklanmaması için mi?

A: Evet, ve yeterince kalabalık değillerdi.

D: O zaman bazıları sokaklarda ölüyor muydu?

A: Evet. Askerler savaşmaya başladılar ve sonra tüm kasaba çıldırdı. İnsanlar ayaklar altında çiğneniyordu ve askerler herkesi kovalıyordu.

D: Onu mucizeler yaratmaya zorladıklarını ama yapamadığını söyledin. Sence yapamadı mı yoksa yapmadı mı?

A: Sanırım… (kesin bir şekilde) sanırım ne olursa olsun onu öldürmenin bir yolunu bulurlardı. Sanırım o herkes için mucizeler olabileceğini biliyordu. Ama eğer kişi iyileşeceğine inanmazsa bu gerçekleşmez. Kör bir adam görmek istemiyorsa, onun görmesini sağlayamazdı ya da bunun için kör adamın yapması gereken başka bir şey varsa.

D: Sanırım başarısız olması gereken bir testti bu.

A: Başarmaması gereken bir testti ve o bunu biliyordu. Sonucunda ne olacağını bilerek bu yolculuğu yaptı. Ne olacağını biliyordu. Onun hayatta kalmasını sağlayacak bir test yapmazlardı. Kendilerini aşırı tehdit altında hissettiler.

D: Zaten bu tür bir atmosferde mucize yaratmak zor olurdu.

A: Evet. Ayrıca halkın arasında bu amaçla dolaşmıyordu. Bu yüzden onu… yargıladılar, ama bu alay etmek içindi. Ve sonra onun… ölümünü

planladılar.

D: Nasıl öldürüldüğünü biliyor musun? (Naomi derin bir iç çekti). Bu soruların senin için rahatsız edici olduğunu biliyorum, ama sadece sana anlatılanları bilmek istiyorum.

A: Yani, insanları öldürüyorlar… tahtadan çarmıhlar yapıyorlar. ('Çarmıh' Naomi için yabancı bir sözcükmüş gibi geldi). İnsanları bu şekilde öldürüyorlar… bu devir için korkunç bir yöntem. Bu tahta çarmıhları havaya kaldırıyorlar ve oraya insanları çiviliyorlar. Ve ölmeye bırakıyorlar. İnsanları, birçok insanı bu şekilde öldürüyorlar. Özellikle başkalarına örnek olsundiye. Kitleleri korkuyla kontrol altına alabileceklerinden emin olmak istiyorlar.

D: Bu korkunç bir yöntemmiş gibi görünüyor. O sırada neler olduğuna dair hikayeler duydun mu?

A: Birçok hikaye duydum. Hangisinin doğru olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ama bazıları onun çarmıhta öldüğünü gördüklerini ve buna rağmen ertesi gün ya da sonraki günlerde kendilerine göründüğünü söylediler. Ve ayrıca cesedini bulamadıklarını duydum. Birçok şey duydum.

D: O öldüğünde gerçekten orada olan bir kimseyle konuştun mu?

A: Evet. Onu çarmıhta gören insanlarla konuştum.

D: O ölürken olan herhangi bir şeyden bahsettiler mi?

A: Bir şekilde acıyı kontrol edebildiğini söylediler.

D: Bu harika. O zaman acı çekmediğini biliyorsun.

A: Birinin onun kalp merkezinden ve kafasından gelen, benim gördüğüm aynı tür parıltıyı gördüğünü söylediğini duydum. Aynı altın rengi ışığı

gördüler. Çarmıhtan indirildiğinde yüzünde bir dinginlik olduğunu da gördüler. (Dalgın bir şekilde durakladı) Ama sonra onun tezahür ettiğini görenlerin olduğunu da duydum.

D: Çarmıhta uzun süre mi asılı kaldı? Bu şekilde ölmenin uzun sürdüğünü duydum.

A: Ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum…

D: Ama acıyı kontrol edebiliyordu.

A: Evet. Bunu birkaç kişiden duydum. Onun ne kadar sakin olduğuna şaşırmışlardı. Sanki orada değilmiş gibiydi. (Durakladı) Sabah olduğunda… onu gün ağarmadan çarmıhtan indirdiklerini biliyorum.

İsa'nın acı çekmemesi ve görünüşe göre acıyı hissetmemesi hakkındaki bu ifade, İsa ve Esseniler'de anlatılmıştı. Adeta bedeninden çıkarak kendini uzaklaştırmış gibiydi. Bunu nasıl yaptıysa, kendini bedenin deneyimlediğinden nasıl ayıracağını bilecek kadar ileri düzeydeydi. Ayrıca, çarmıha gerilerek ölmenin normalde sürdüğünden çok daha kısa sürede öldüğü de biliniyor. Yani görünüşe göre fiziksel bedeni üzerinde tam bir kontrole sahipti.

D: İnsanların onun cesedini bulamadıklarını mı söylediler dedin?

A: Benim duyduğum bu.

D: Bu konuda ne duydun?

A: Cesedini defnettiklerini ve üzerini kapadıklarını duydum. Ve orada nöbet tutan askerler vardı.

D: Askerler neden nöbet tutuyorlardı?

A: Bence Romalılar onun takipçilerinden ve sahip olduğu itibardan korkmuşlardı. Endişelenmeye başladılar. Yani, sanırım onun hükümetin tutsağı olduğunu düşündüler.

D: Öldükten sonra da mı?

A: Evet. Çok fazla kontrol kazandığı için onları korkuttuğunu düşünüyorum. Bu yüzden daha uzun yaşamasına izin vermediler. Takipçilerin gelip cesedi alacaklarını duydum.

D: Bu yüzden mi orada askerler vardı?

A: Evet. Ama kapağı açmaya gittiklerinde cesedin orada olmadığını duydum. Benim duyduğum bu (saçma bir şeymiş gibi sessizce güldü). Bilmiyorum. Askerler kontrol etmeye gittiler. Sanırım takipçiler ve aileye sonunda cesedi görmeleri için izin verildi. Ve bence sonunda cesedi aileye vermiş olabilirler. Ama bakmaya gittiler ve cesedin kaybolduğunu söylediler. Gerçekten ne olmuş olabilir bilmiyorum. Askerleri ilaçla uyutmuş veya sarhoş etmiş olabilirler. Takipçiler cesedi almış olabilir. Cesedin kendi kendine yok olmuş gibi görünmesi için pek çok şey yapmış olabilirler.

D: İnanması zor, değil mi?

A: Evet. Pek çok hikaye var. Ve eğer orada değilsen… anlatılanlar büyüyor. Sana ulaşana kadar hikayeler abartılıyor. Ama hükümet ve Tapınak'takilerin takipçilerden, onların gücünden ve meydana gelen mucizeleri ve şifaları duymaktan korktuklarını biliyorum. Kendilerini tehdit altında hissediyorlardı, bu yüzden sonunda onu öldürmenin bir yolunu bulacaklardı.

D: Evet, sanki onu bir tehdit olarak görmüşler. Ama onun kimseyi incitecek bir şey yapmadığını biliyoruz. İnsanlara göründüğüne dair hikayeler

duyduğunu da söyledin, değil mi? Onlara da sana yolda göründüğü şekilde mi göründü demek istiyorsun?

A: Kudüs'te görünmeye başladığını duydum.

D: Kime göründüğünü biliyor musun?

A: Hayır. Farklı gruplardan insanlara. Birkaç yerde görünmeye başladığını duydum sadece.

D: Merak ettim, senin onu gördüğün gibi mi göründü yoksa bir ruh gibi miydi? Onu tanıdıklarını mı söylediler?

A: Göründüğünü ve sonra kaybolduğunu söylüyorlar. Ama aynı onun gibi görünüyordu. O olduğunu biliyorlar.

D: Hiç kimse kendisiyle konuşup konuşmadığını söylemiş mi?

A: (Durakladı) Bir grup insan onlara, kendilerini affettiğini söylediğini duyduk dedi. Diğerlerinin ne dediğini duymadım, ama her seferinde konuşmamış. Bazen sadece görünüyor.

D: Senden başka hiçbir takipçisine görünüp görünmediğini biliyor musun?

A: Evet. Onlara göründüğünü duydum… ve her şeyi affettiğini, hakikati yaşamak ve Tanrı'nın öğretisini sürdürmek için güçlü olmalarını söylemiş.

D: 'Onları affettiğini' söylerken ne demek istedi sence? Takipçilerini mi kastetti?

A: Çünkü biri vardı -aslında birden fazla kişi vardı. O ihanet etti. Romalılar'ın onu halkın önünde nasıl tuzağa düşüreceklerini bilmeleri gerekiyordu.

D: Bununla ilgili duyduğun hikaye nasıl?

A: Romalılar rüşvet olarak güç ve para verecek takipçiler buldular.

D: Takipçilerinden hiçbirinin bunu yapacağını düşünmezdim.

A: Takipçisi olduğunu iddia eden birçok insan vardı, ancak kendi kişisel yaşamlarını kolaylaştırmak söz konusu olduğunda insanlar kolayca kandırılabilirler. Ve çoğu sonradan pişman olmaz.

D: Ona bu kadar yakın olmuş ve onunla yürümüş birinin ihanetini anlamıyorum.

A: Romalılar kime gideceklerini biliyorlardı.

D: Ona nasıl ihanet ettiler?

A: Onu suçlamaya ve başarısızlığa uğratmaya yarayacak bir tuzak kurma planı hazırlamak için Romalılar'a bilgi verdiler. Başarısız olacağını bildikleri bir konuyu buldular. İyileşmeyecek birini bulacaklardı ve mucize gerçekleşmeyecekti. Nasıralı'nın dürüst olmadığını halka nasıl göstereceklerini biliyorlardı, onun halka karşı olduğunu… Büyük bir kalabalık toplanmış ve Romalı askerler Nasıralı'yı halkın içinde sorguya çekmeye, onu suçlamaya ve onu bir soytarı gibi göstermeye başladılar. Ve çok büyük bir kalabalık vardı. İstediklerini yapamayınca, ''İnsanların yaptı dediği hiçbir şeyi yapamadı. O bir çeşit… iblis''diye bağırdılar. Kalabalığı bir çeteye dönüştürdüler. Ve sonra bir isyana dönüştü.

D: Ama bana bir keresinde bu tür testleri daha önce de denediklerini ve İsa'nın onları teşhir ettiğini söylemiştin. Bu sefer neden yapmadı?

A: Zamanının geldiğini biliyordu. Bu şekilde dünyadan yükselmesi gerekiyordu. Kendi insanları ona karşı döndüğünde bunu biliyordu. Halkın, kitlelerin onun hakikatine ve sunduğu yaşam biçimine hazır olmadığını biliyordu. Çalışmalarını devam ettirecek küçük bir grup insan olduğunu biliyordu. Ama bunun çok acımasız ve ilkel bir dünya olduğunun farkındaydı, yani amacına hizmet etmişti. Bu seferlik

yapabileceğini yapmıştı. Ve artık farklı bir yerden çalışma zamanı gelmişti.

D: Öldükten sonra onu gören insanlarla ilgili başka hikayeler duydun mu?

A: Evet, Aylar geçtikçe onun eskiden gittiği, takipçilerinin olduğu bazı küçük köylerde görüldüğünü duymaya başladım. Ve… bu şeyleri duyuyorum, ama… onun şifa ve mucizeler yaptığını söylüyorlar. İnsanların muhtemelen onu gördüğünü biliyorum, ama takipçileri arasındaki kişilerin kalpleriyle ve hakikatle yaşayıp, kendi şifalarını kendilerinin mi gerçekleştirdiklerini merak ediyorum. Ve onu gördükleri için mucizeleri onun gerçekleştirdiğini düşünüyorlar diye hissediyorum. Ama onu görmelerinin onlara devam etmek için güç ve inanç verdiğine inanıyorum.

D: Olabilir. Peki, takipçilerine ne oldu?

A: Korku içinde yaşıyorlar. Şehirde olup bulundukları yerde kendilerini güvende hissedenler yer altındaki toplantılarına devam ediyorlar. Ve dış köylerdekiler yaşamlarına devam ediyorlar. Hala onun takipçisiler, onun takipçisi olabilirler ve bunu hükümetin bilmesine gerek yok. Ve kutsal yolculuğa çıkanlar var… işte, onların yardım ettiği insanlar zaten kimsenin umurunda bile değil. Yani onlar yeterince güvendeler.

D: Romalılar onları bir tehdit olarak görmüyor.

A: Hayır. Hükümet cüzzamlıları ya da çok fakir olan köyleri umursamıyor. Onlara yardım etmiyorlar. Ve hiç kimse hastalara hizmet etmek istemiyor. Hastalıklardan korkuyorlar. Bu yüzden güvendeyiz.

D: Muhtemelen bir liderleri olmadan diğerlerinin hiçbir şey yapamayacağını düşünüyorlardır.

A: Bu doğru. Böylece bunu ustaca, göstermeden yapabilirler ve ellerinden geldiğince öğretip hakikati yaşayabilirler.

D: Bana duyduğun hikayeleri anlattığın için teşekkür ederim. En azından sen onu gördüğünü, yani o kısımın doğru olduğunu biliyorsun.

A: Evet, ve onu hissediyorum. Yani içim dopdolu. Onun benimle olduğunu biliyorum.

D: Aileni görmeye Kudüs'e döndün mü?

A: O bölgeye bir sonraki kutsal yolculuğumda gideceğim.

D: Muhtemelen neler olduğunu merak ediyorlardır.

A: O tarafa gidenlerle onlara mesajlar göndermeye çalıştım. Mesajlarımı aldıklarını umuyorum.

D: Onlarla konuşma şansın olursa, aynı şehirde oldukları için olan bitenle ilgili daha fazla bilgiye sahip olabilirler. Pekala o sahneden ayrılalım. Ve ilerleyip, Kudüs'e aileni görmeye gittiğin zamana gidelim.

A: Evet.

D: Sanırım uzun zaman onları görmediğin için karşılaşmanız muhtemelen duygusal olmuştur.

A: Evet, onlar… ah, şimdi farkettim… ben çok daha büyüdüm. Yaşımı farkettim, ama aynı zamanda üzüntüyü de farkettim. Sakin bir hüzün var.

D: Buna ne sebep oldu, biliyor musun?

A: Sadece hükümetteki kargaşa ve birçok yöne doğru çekilmeleri. Onlar için çok zor oldu. Nasıralı'nın söylediklerine inanıyorlardı ama gerçek takipçisi değillerdi. Geleneksel inançlarının bir kısmını sürdürdüler, ancak zulüm ve adaletsizlik yüzünden Tapınak yasalarına tam olarak inanamadılar. Bu yüzden günlük yaşamlarına devam edebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

D: Ama babanın Nasıralı'nın erkek kardeşi olduğunu söylememiş miydin?

A: O üvey kardeşti ama bazı inançları farklıydı. Onun ölüm şekliyle ilgili yaşadıklarından sonra yanlış şeylerle suçlandığını bilerek, biraz ümitsizliğe düştüler. Sadece işlerini yapıyorlar ve yaşıyorlar gibi görünüyor.

D: Evet, anlıyorum. Onlara, o öldüğünde orada olup olmadıklarını sorabilir misin?

Sanki soruyormuş gibi usulca konuşuyordu, onlar cevaplıyor ve o da tekrar ediyordu.

A: (Üzgün) Onu çarmıhta görmüşler. Ve dua etmişler. Babam bir ara başını kaldırıp baktığını ve gözlerinin buluştuğunu söyledi. Bir sıcaklık ve bir sevgi… hissettiğini söyledi. (Duygusal bir şekilde) Ve bu sevgi bu dünyaya ait değildi, dedi.

D: Ona olağan dışı ya da farklı bir şey olup olmadığını sorar mısın? (Yüz ifadesi bazı duygular gösteriyordu). Ne oldu?

A: Şey… (derin bir iç çekti) dedi… ve sanki şimdi babamın gözlerinden görüyorum. Onu çarmıhtan indirdiklerinde kardeşinin temiz bir cübbe içinde, sanki başka bir bedendeymiş gibi bir görüntüsünü gördüğünü söyledi… (ağlayarak) sanki fiziksel beden yok oldu ve o bütün ve sağlıklı olduğu zamandaki diğer bedeni geldi ve başka bir yola doğru gitti. Yolda gördüğümün aynısını o da gördü. (ağlamaklı bir şekilde) O da aynı şeyi ve aynı duyguyu anlattı.

D: Cesedin ortadan kaybolduğuna dair hikayeleri duyup duymadığını sorar mısın? Bunun hakkında bir şey biliyor mu?

A: Evet. Ertesi sabah cesedini alacaklardı, granit kapağı açtılar ecesedin kaybolduğunu söyledi.

D: Orada olmadığını görmüş mü?

A: Evet, ama bunu nasıl açıklayabileceğini gerçekten bilmiyor. Çünkü o da benim gibi askerlerle bazı yakın takipçileri ve dindar insanlar arasında pek çok şeyin olabileceğini söylüyor. Babam çarmıhta olanları gördükten sonra fiziksel bedenin hiçbir anlamı olmadığını söylüyor.

D: Oraya gittiğinde babanın yanında kimse var mıydı?

A: Nasıralı ile yürüyen bazı takipçilerinin orada olduğunu söyledi.Belki bir düzine adam vardı.

D: Ceset ortadan kaybolduğunda askerler ne düşündüler?

A: Başlangıçta askerler şoka girdi. Sonra sinirlendiler, çünkü olanlardan kendilerinin sorumlu tutulacağını biliyorlardı. Ama kesinlikle şoktaydılar, çünkü cesedin ortadan nasıl kaybolduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

D: Öyleyse bu olanla hiç alakaları yokmuş gibi görünüyor.

A: Hayır. Yiyecek ya da içeceğe karıştırılabilecek, insanları uyutabilecek çeşitli otlar ve baharatlar olduğunu sanıyorum. Yani bilemiyorum. Bunun olabilmesi için birçok yöntem var. Askerler hiçbir şey hatırlamıyorlar, öyle diyorlar.

D: Evet, bu olabilir. O zaman biri onlar farketmeden gelip cesedi almış olabilir mi?

A: Sanırım öyle olmuş olabilir.

D: Mezar kapalı ya da mühürlü değil miydi?

A: Bir mezara konmuştu ve mezar askerler tarafından korunuyordu. Eğer ceset kendi kendine kaybolmadıysa, onu oradan almak için önceden plan

yapılmış olması gerekir.

D: Sence kendi kendine kaybolabilir mi?

A: Sanmıyorum.

D: Bu çok tuhaf olurdu.

A: Evet. Hükümetin, takipçilerinin, dini liderlerin ya da bunu her kim yaptıysa onun ne planladığını bilmiyorum.

D: Evet. Ama bir şekilde ceset kaybolmuş. Mezarın kapatılmış olacağını düşündüm, böylece kimse içeri giremezdi.

A: O şekilde olması gerekiyordu. Ama… mezarın üzerindekini kaldırmak için ikiden fazla insana ihtiyaç vardı. Ağırdı. Yani önceden planlanmıştı.

D: Ailenle uzun süre kalacak mısın?

A: Hayır, kısa bir ziyaret olacak. Sonra gitmem gereken yerler, ilgilenmem gereken insanlar var.

D: Yalnız başına mısın?

A: Hayır, Kudüs' e gelmiş olan başka takipçiler var. Yola tek başıma çıkamam. Genellikle küçük bir grup oluyor.

D: Anne babanın seni gördüğüne ve onların ziyaretine geldiğine memnun olduklarından eminim.

A: Evet onları görmek güzel. Ama burası bana çok yabancı.

D: Oradan ayrılalı uzun zaman geçmiş olmalı.

A: Evet. Ve tüm bu bölgenin ortamı bana farklı geliyor.

D: Sanırım sen gittikten sonra birçok değişiklik olmuştur. Ailenin evinden ayrıldığından beri birçok açıdan değiştin.

A: Evet. (sessizce güldü) Yaşamlar değişti.

D: Birçok değişiklik oldu. Peki. O sahneden ayrılalım ve bir kez daha, o zamandan sonra yaşamında önemli olan bir güne gitmeni istiyorum. Önemli olduğunu düşündüğün bir şeyin gerçekleştiği önemli bir güne. Üçe kadar sayacağım ve orada olacağız. 1… 2… 3… Bu senin yaşamında önemli bir gün. Önemli olduğunu düşündüğün bir gün. Ne yapıyorsun? Ne görüyorsun?

A: Bir köydeyim. Çok daha yaşlıyım. (Sesi kuşkusuz daha yaşlı geliyordu). Ama Nasıralı ve Tanrı'nın hakikati ve öğretilerine dayalı bir topluluk oluşturma konusunda çok başarılı olduk. Bu grubun başkalarına da öğreteceğini ve asla yok olmayacağını biliyorum. Ve bir gün onun insanlık için beslediği bu umut olmasını istediği şeye dönüşecek. Bu yüzden sanırım bu gün önemli, çünkü zamanımın yaklaştığını biliyorum. Ve birçok insana öğrettiğimi ve bunların doğru olduğunu bilerek, dopdolu bir yürekle gidebilirim. Onlar da başkalarına öğretmeye ve büyümeye devam edecekler. Bu topluluktaki ailemle uzun yıllardır beraberim. Ve güvendeyiz. Hükümet ve din açısından tehlikede değiliz. Hala kutsal yolculuğa çıkabiliyor ve hizmet ediyoruz. Daha da büyüyeceğiz ve güçlüyüz.

D: Köyünüze bir isim verildi mi?

A: Evet. Adını Bethsharon koyduk. (Fonetik, son hecede vurgu var).

Yahudi danışmanım bir yer adının önüne konulan Beth'in ev anlamına geldiğini söyledi (örneğin, Bethlehem ''Ekmek Evi'' anlamına gelir). Bethsharon'un ''Güller Evi'' anlamına gelebileceğini söyledi, çünkü sharon bir çiçektir. Bu akla yatkındı ve Yahudi yer adlarıyla uyumluydu. Sonra kendi araştırmamı yaptığımda İsa'nın zamanında var olan, Ürdün Nehri

üzerinde bulunan bir kasaba buldum, bu da bu şehri uygun bir konuma yerleştiriyordu. Bu kasabanın adı Bethshean'di (''Dinlenme Evi'', ''Huzur Evi'', ''Sessiz Yaşam anlamına geliyor). Bethshean, Mesih zamanında daha çok Yunanca adı Scytholopolis olarak biliniyordu ve büyük bir şehirdi. Cüzzamlılar köyü kesinlikle büyük bir şehirle aynı olamazdı, ancak İbranice adı bir izolasyon bölgesi için kesinlikle uygundu. Sadece varsayıyorum, ama belki de Yunanca adı daha ön plana çıktığında, İsa'nın takipçileri daha küçük olan köy için bir Yahudi ismini seçtiler. Adı gerçekten Bethsharon olabilirdi ve Bethshean sadece yakın fonetik bir benzerlik olabilir. O dönemde var olan kasabaların adları hakkında o kadar az şey biliniyor ki, her şey mümkün.

D: Hiç evlendin mi?

A: Hayır. (Güldü) Bu çok uzun zaman önceydi. İnançlarımla evli olduğumu biliyordum. En doğru ve en iyi şekilde ancak kendi başıma kalarak, dolaşıp hizmet etme özgürlüğüne sahip olarak çalışabilirdim. Evli olsaydım bu çocukların hepsini eğitemez, yetimlere yardım edemez ve kendi ailemizi kuramazdım.

D: Orada kendi ailenle olduğundan bahsettin, bu yüzden ben de bunu demek istediğini sandım.

A: Bütün köy benim ailem. Hepimiz bir aileyiz.

D: Yolda yürürken gördüğün o zamanın dışında İsa'yı tekrar gördün mü?

A: Evet. Bana her seferinde aynı şekilde görünüyor. Ve sanırım yaşlandıkça onu zihnimde daha çok görüyorum. Ama tek başıma dışarı çıktığımda bana görünüyor.

D: Hala aynı mı görünüyor?

A: (Sevgiyle) Evet.

D: O göründüğü zamanlarda sana ne dedi?

A: Ah, birçok şey oldu. Ama esas olarak umudumuzu canlı tuttu. Ayrıca öğretilerinin ve hakikatin insanların kalplerinde yeniden çoğalacağını söyledi. Ve bu şekilde yeniden ortaya çıkacak. İnsanların devlet ve din engeli olmadan yaşayabileceğini biliyor. Bu yüzden hakikati öğretenlere umut ve cesaret vermeye devam ediyor.

D: Sence yeni bir din başlatmanı ister miydi?

A: Hayır, hayır. O yalnızca, birbirimizle ilgilenmemizi ve Tanrı olan özümüze sadık olmak gerçeğini yaymak ister. Asla tanrılaştırılmak istemedi. Birbirimizle, kendimizle ilgilenilmesini istediğimiz gibi ilgilenmemizi istedi.

D: Onun öğretileriyle ve adıyla bir din başlatmaktan bahseden kimse var mı?

A: Yani, çalışmaya devam eden birçok kişi var. Bazı öğrencileri onun öğretilerini kullanarak güç elde etmeye çalıştılar, onların yolunun tek yol olduğunu söylediler. Ama gerçek bu değil. Onun yolu bu değildi. Yani onlar İsa'nın Tapınak'tan ayrıldığında uzaklaştığı şeyleri yaratıyorlar. Yani bunlar oluyor.

D: Bazılarına 'öğrenci' bazılarına 'takipçi' diyorsun, aradaki fark nedir?

A: Sanırım öğrencilerini düşündüğümde esas olarak onunla birlikte olan bu küçük grubu düşünüyorum. Ancak takipçileri onun sözlerine inanan tüm insanlardır, kitlelerdir.

D: Sen de bir süre onunla olduğun için merak etmiştim.

A: Evet. Benim için olay sadece amacımı biliyor olmamdı. Bu konuda nettim. Çok özel bir durumum vardı. Kontrolü ele geçirmek istemedim, sadece hakikati istedim.

D: O zaman bazıları güç sahibi olmak mı istedi, onun istediği asla bu değildi, değil mi?

A: Kesinlikle değildi. Bu yüzden genç yaşta dünyadan ayrıldı. Zamanlamanın doğru olmadığını biliyordu. Yapabileceği her şeyi yapmıştı.

D: Peki. Benimle konuştuğun ve bana bu kadar çok şey anlattığın için teşekkür ederim. Başka bir zaman yine gelip seninle konuşmak istiyorum. Şimdi o sahneden ayrılalım.

Sonra Anna'yı uyanık haldeki bilincine geri getirdim. Anna uyandığında çarmıha gerilme sahnesini hala hatırlıyordu. Yorumlarını kaydetmek için kayıt cihazını yeniden çalıştırdım.

D: Sahneye babanın gözünden baktığında korkunç göründüğünü, çünkü İsa'nın sadece belli yerlerinin değil, bütün vücudunun kan içinde olduğunu söyledin.

A: Onu çarmıhtayken babamın gözünden gördüğüm gibi görseydin, bir insana böylesine barbarca bir şey yapıldığı için ürperir ve öyle bir şoka girerdin ki, nefesin kesilirdi. Bedenine çakılmış çivilerin dayanılmaz bir acı vereceğini bilirdin. Ve sonra bir de bedeninde bıçak yaraları vardı, bedeninden kanlar akıyordu. Ve teni adeta gri gibi görünüyordu. Bedeni ettenmiş gibi değildi.

D: Bedeninde bıçak yaraları da mı vardı?

A: Çeşitli yerlerinden kan aktığını görüyordum. Bu yüzden, evet, sanırım birkaç yerinden bıçaklanmıştı. Yine de dediğim gibi, fiziksel olarak gerçekten hiçbir şey hissetmediğini biliyordum.

D: Kafasının üzerinde bir şey var mıydı?

A: Saçları keçeleşmiş gibi görünüyordu. Çamurlu ve ıslak gibiydi.

D: Sadece merak ettim. Çünkü biliyorsun, ne olduğunu tahmin ettiğimiz resimleri var.

A: Ama ben görmedim… şimdi kendim konuşuyorum, onun resimlerini gördüm. Ve Hristiyanlar dikenli bir tacı olduğunu söylüyorlar, ama ben bunu çok net olarak görmedim. Dediğim gibi keçeleşmiş, kirli, çamurlu saçlarını görüyordum. Belki de sadece yerde yuvarlanmaktan ya da başka bir şeyden öyle oldu, toprak, yapraklar ya da öyle bir şeyden…

D: Belki de gerçekte olan oydu.

A: Bilmiyorum.

D: Belki de kesikler filan da çarmıha gerilmeden önce olmuştu.

A: Evet. (Ani bir aydınlanma yaşadı) Ah, biliyorum! Sanırım hissettiğim şey, izdiham sahnesinde ona saldıran askerler ya da insanlar olmalı. Bu tür şeylerin olduğunu hissediyorum. Bütün bunlar gerçekleşmeden onun gerçekten adım adım ne olacağının farkında olduğunu düşünüyorum. Ve bence o kendini buna hazırlıyordu. İzdiham sahnesinde bile kendini acıya hazırladığını düşünüyorum. Çünkü bence acının sebebi, insanların ona saldırması, yere düşmesi ve neredeyse çiğnenmesiydi.

D: Bana göre acıyı hiç hissetmemesi mantıklı, çünkü kendini bundan uzaklaştırabiliyordu.

A: Evet ve bence bunu çarmıha gerilmeden önce de yapıyordu. Bunu babamın gözleriyle baktığımda görebiliyordum. Şimdi bütün bunları hatırlıyorum. Babamın onunla göz teması kurduğunu hissedebiliyorum. Gözleri buluştuğunda sanki onun gözleri … bir başkasının gözleri gibiydi.

Yani onlar onun gözleriydi ama acı çekmiyorlardı. Bakışları babamın içini sıcaklık ve sevgiyle dolduruyordu ve ona sorun yok diyordu.

On Birinci Bölüm
Ölüm Sadece Farklı Bir Kutsal Yolculuktur

Naomi'nin İsa ile ilişkili hikayesini tamamlamak için bir seans daha yapmamız gerektiğini biliyordum. Onu yaşamının son bölümüne götürmemiz gerekecekti. Ayrıca onun hakkında duyduğu söylentiler ya da başka şeyler hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Anna'nın anahtar sözcüğünü kullandım ve regresyonu başlatmak için saymaya başladım.

D: 1… 2… 3… Naomi'nin yaşadığı zamanda, onun yaşamının sonuna doğru olan zamana gittik. Ne yapıyorsun? Ne görüyorsun?

Anna'nın sesi çok yaşlı ve yorgun geliyordu ve tüm seans boyunca da bu şekildeydi. Bu hikayenin çoğuna hakim olan on üç yaşındaki naif ses tonundan oldukça farklıydı.

A: Cüzzamlı insanlarla beraber onların köyündeyim. Onlarla ilgileniyorum.

D: Onlardan hiç hastalık kaptın mı?

A: Hayır. Hayır, yaşamımın çoğunda sağlığım iyiydi. Şifa hakkında çok şey öğrendim. Ve kendimi korudum.

D: Bu, insanlar arasında yaygın bir korku, değil mi? Bu hastalığa yakalanmaktan korkuyorlar.

A: Evet. Ve çoğu hastalığa yol açan şey korkudur.

D: Sıradan bir insan o köye gitmekten korkardı, değil mi?

A: Evet. Gerçekten bakıma ihtiyacı olan bu insanlarla ilgilenecek birilerini bulmak zor.

D: Şimdi yaklaşık kaç yaşındasın?

A: (İç çekti) Ben … altmış… sekiz yaşımdayım. (çok emin değildi).

D: O zaman uzun yaşadın, değil mi?

A: (Bitkin) Evet, uzun yaşadım.

D: Yaşamın hakkında hislerin nedir?

A: Ben… kendimi bir çok açıdan şanslı hissediyorum. İşe yaradığımı hissediyorum. Ve devam etmek için sabırsızlanıyorum.

D: Hiç evlendin mi?

A: Hayır. Neredeyse evlenecektim. Ama yürümeyecekti.

D: Bundan dolayı hiç pişman oldun mu?

A: Genel olarak hayır. Yaşamımı başka şeylerle doldurdum. Sevdiğim adamı biliyorum… O ender anlar için şanslıydım. Ama başlı başına bu bile yaşamımın o bölümünü doldurmaya yetmişti. Yapacak başka işlerim olduğunu biliyordum.

D: Kendini gerçekten buna adadın. Annenle babanı görmek için hiç geri döndün mü?

A: (İç çekti) Ah, evet. Başlangıçta, hayatta olduklarında, eğer kutsal yolculuktaysam senede bir kez görüyordum. Ve sonrasında mümkün olduğunca sık gördüm. Yolculuk yapmak zorlaştı. Ve eğitip yerimi alacak insanları bulmak zorlaştı.

D: O zaman vaktinin çoğunu o cüzzamlılar köyünde mi geçirdin?

A: Çoğu zaman oradaydım. Ama başka köylere de gittim. Gittiğim bazı köyler, Tanrı'nın yasalarını ve şifayı öğretmek için toplantıların düzenlendiği sadık topluluklardı. Ve bazıları da sadece gerek duyulan yerde hizmet etmem içindi.

D: Bunlardan herhangi biri büyük müydü?

A: Hayır. Çoğu insanların yardım alamadığı küçük topluluklardı.

D: Bu yerlerin adlarını merak ediyorum, belki tanıdığım yerler vardır.

A: Pekala, mümkün oldukça Bar-el'e geri dönmeye devam ettim. Ramat (fonetik) köyüne ve cüzzamlı topluluğun olduğu Grafna'ya (fonetik) gittim.

Günümüz İsrail atlasında bu kasabalardan hiçbirini bulamamama şaşırmadım. Araştırmalarım o bölgede isimleri bize kadar gelmemiş olan ya da yüzyıllar boyunca değişmiş olabilecek çok sayıda küçük yerleşim olduğunu açığa çıkardı. Araştırmamda bana yardım eden Yahudi adam kasaba adlarının kesinlikle eski İbranice olduğunu söyledi. Bar-el ''Tanrı'nın Kuyusu'' anlamına geliyordu, Beth-sharon (daha önce bahsetmiştim) muhtemelen ''Güller Evi'' demekti. Ramat ''tepe'' anlamındaydı ve muhtemelen yanında başka bir kelime daha vardı. Grafna'yı hemen tanımlayamadı ama kesinlikle İbranice bir tını olduğunu söyledi. Bulduklarımı Anna'ya söylediğimde, bunun kendisini çok şaşırttığını söyledi.

Bu ayrıntıların onun bilinçli zihninden gelmediğini biliyordu, çünkü İbranice bilmiyordu ve kendi tapınağında (Reform Yahudi Tapınağı) böyle bir bilgiyi duymamıştı. Esas olarak her Yahudi'nin İbranice bildiğini düşünüyordum, ama sanırım bu, her Katolik'in Latince bilmesini beklemek kadar mantıksız bir şeydi.

D: Peki çoğunlukla o bölgede mi kaldın?

A: Evet. Yolculuk yapmak benim için zorlaştı. Ve zamanımın çoğunu burada, bana en çok ihtiyaç duyulan yerde geçirdim.

D: Hiç Nasıra'ya gittin mi?

A: Evet, gittim.

D: Nasıra nasıl bir yer? Büyük bir şehir mi?

İsa ve Esseniler'deki Katie'nin tanımıyla karşılaştırma yapmaya çalışıyordum.

A: Orta büyüklükte bir kasabaydı. Rüzgarlı sokakları ve kireç badanalı binaları vardı. Eski yerleşimde bir pazar yeri vardı.

D: Nasıra bölgesi Kudüs gibi mi?

A: Benzer ama daha küçük. Hatırlıyorum… pazar yerinin olduğu merkez bölgesini hatırlıyorum… ve insanlar su almak için geliyordu. Bir düşüneyim. Ve arka planda tepeler vardı. Ama diğer şehre göre daha küçük.

D: Yolculuk yapman gereken kırsal alanın aynı olup olmadığını merak ettim.

A: Ah, oradaki kırsal alan. Bu… bazı tepeler görüyorum. Tozlu yollar… görüyorum. Yani benzer olabilir, evet.

D: Duyduğum bazı yer isimleri var ve oralara kutsal yolculuk yapıp yapmadığını merak ediyorum. Mesela Kefernahum? Hiç duydun mu?

A: Evet. Kefernahum.

D: Oraya yakın bir yerde mi?

A: Bu… uzun zaman oldu. Sanırım burası dışarıda, Kudüs'ten uzakta. Sanırım zengin… orada yaşayan zengin bir toprak sahibini hatırlıyorum ve bazı sorunlar olmuştu. Ama zamanımı esas olarak bana ihtiyaç olan ve eğitimim doğrultusunda hizmet verebileceğim yerlerde geçiriyordum.

D: Peki Ürdün Nehri? Bunu hiç duydun mu?

A: Ah, evet! Ürdün Nehri, evet. (Düşünüyormuş gibi durakladı). Bu… Daha gençken bu bölgede yürüdüğümü hatırlıyorum. Çok hoştu. Evet. (Anımsıyor gibiydi).

D: Hiç Kumran diye bir yer duydun mu?

Burası, Ölü Denizi'in yukarısındaki falezlerde, Esseniler'in gizli topluluğunun ve gizem okulunun bulunduğu yerdi.

A: Ah, evet. (Güldü) Nasıralı… bunu Nasıralı'dan duydum. Ve annemle babamın buradan bahsettiğini hatırlıyorum. Belli bir inancın izlendiği ve öğretildiği bir topluluk. Ve Nasıralı orada kaldı.

Kumran'dan bir topluluk olarak bahsetmesi bir teyitti. Hep böyle adlandırılmıştı (arkeologlar tarafından bile). Hiçbir zaman kasaba ya da köy

olarak bahsedilmemiştir.

D: Bunu sana o mu söyledi?

A: Evet, bunu bana onun söylediğini hatırlıyorum. Bana şifayı ve nasıl hizmet edeceğimi öğretirken anlatmıştı.

D: Orada kaldığı zaman hakkında sana ne söyledi?

A: Orada Kadim Yaşam Ağacı'nın öğretildiğini söyledi. Orada felsefeler ve şifayı öğrendiğinden bahsetti. Ve normal eğitimde öğretilmeyen şeyleri öğrendiğinden.

D: Orası bu tür şeylerin öğretildiği bir topluluk mu?

A: Evet. Oradaki okulda öğretiliyor. Ama sanırım bu topluluğun farklı bir felsefesi var.

D: Kullandığı birçok şeyi burada mı öğrendi?

A: Evet, öyle olduğuna inanıyorum. Diğer öğrencilerin öğrenmeyi amaçlamadıkları bilgileri arayıp öğrenme konusunda onun bir istisna olabileceğine inanıyorum. Ve çok az insanın erişebildiği bilgilere eriştiğini düşünüyorum.

D: Sıradan bir insanın bilmediği şeyler ona öğretilmiş gibi sanki. Orası farklı bir okul olmalı.

A: Evet. Evrenle birlikte nasıl yaşadığımızı ve her şeyin bağlantılı olduğunu biliyorlar. Ve bu Yaşam Ağacı'nın yoludur.

D: Yaşam Ağacı derken ne demek istiyorsun?

A: Yaşam Ağacı bazılarının gizlediği ve asla öğretmediği antik gizemdir. Tapınak'ta öğretmezler.

D: Neden öğretmiyorlar? Ben hep öğrenmek istiyorum. Bilgiyi gizleyenleri hiç anlamıyorum.

A: Çünkü insanlar kendi içlerinde gerçeği bulurlarsa, onlar kontrolü kaybederler. Ya da bir anlayışa sahip olsalar, kendi başlarına öğrenseler; her şeyle ve Tanrı kaynaklarıyla olan bağlantıya olan inançlarını ve güçlerini korusalar…

D: Neden Yaşam Ağacı'nın insanların bilmemesi gereken bir şey olduğunu düşünüyorlar?

A: Çünkü o hakikat. Kişinin varlığının, bedeninin ve ruhunun çeşitli yolları ve onun güneşle, ayla ve gelgitlerle olan bağlantısıdır. Cisimlerin neden ve ne olduğunu açıklar.

D: Bence bunları bilmek harika olurdu.

A: Bunlar ''Kabala'' dedikleri şey.

D: Ah, bu kelimeyi duydum. Bütün bunları öğrenmek uzun zaman alıyor olmalı.

A: Tüm bilgileri özümsemek ve günlük yaşamda nasıl kullanacağını öğrenmek kolay bir iş olmadığı için çok fazla özveri gerektirir. Bu bilgiyi sıradan birine aktaramazsın, çünkü fazlasıyla karmaşıktır. Bu yüzden günlük yaşamda kullanabilmek ve bu şekilde hizmet edebilmek için bunu basit yöntemlerle süzmeyi öğrenmek gerekir.

D: Takipçilerine bunlardan bazılarını öğretmeye çalıştı mı?

A: Sanırım bizim anlayabilmemiz için kendi yorumuyla öğretmeye çalıştı.

D: Yani o kadar karmaşık olmasın diye mi öyle yaptı demek istiyorsun? Sen hiç Kumran'a gittin mi?

A: Hayır, oraya gittiğimi hatırlamıyorum, hayır.

D: Hiç Ölü Deniz'i duydun mu?

A: Evet, duydum. Başka bir adı var, ama neden bahsettiğini biliyorum.

D: Sen hangi adla duydun?

A: (Adı bulmaya çalışırken tereddüt etti). Bu… Elot gibi bir şey miydi? Elot, Belki de Elot Taşı… Elot'un ? Bir plaj olduğunu hatırlıyorum.

D: Ayrıca Ölüm Denizi ve diğer birçok adla anıldığını da duydum. Neden öyle diyorlar, biliyor musun?

A: Sebebini bilmiyorum. (Güldü) Hatırladığımı sanmıyorum. Ölüdeniz? Tanıdık gelse de, bu adla bilip bilmediğimi gerçekten hatırlamıyorum, hatırlamıyorum.

D: Sorun değil. Sadece merak ettim. Bunlar benim duyduğum yerlerin adlarıydı.

Anna daha sonra uyandığında, Naomi olarak bu yerleri farklı isimlerle bildiğini, ancak hatırlayamadığını söyledi. Ölü Deniz'e ''Asfalt Gölü'' gibi bir şey denildiğini düşünüyordu. Doğru isimleri hatırlayamaması onu rahatsız ediyordu. Ama bu son derece anlaşılır bir şeydi, çünkü muhtemelen bir süredir yolculuk yapmamış ve yaşlanan bir Naomi ile konuşuyorduk. Yaşamının

bu noktasında kendini cüzzamlıların ihtiyaçlarını karşılamaya adamıştı.

Daha sonra, hikayesi kesinlikle Ölü Deniz'in suları altında kalan şehirler olan Sodom ve Gomorra ile bağlantılı olan İncil karakteri Lot'un bağlantısını düşündüm. Elot Taşı efsanevi Tuz Sütunu'nu ima ediyor olabilirdi. Bu bir olasılık.

Asfalt Gölü orada çok miktarda bulunan zift ve katran sebebiyle Öü Deniz'in bir diğer adıydı. Bir diğer antik adıysa

Lut Gölü'ydü.

D: Peki ya Bethesda? Bunu hiç duydun mu?

A: Bethesda? Bu da sanırım aynı bölgede. Başka küçük bir toplulukmuş gibi geliyor. Bu isimlerin hepsi çok tanıdık ama küçük kasabalar ya da şehirlerin hepsinden uzak kaldım.

D: Belki onları başka adlarla biliyorsundur diye düşünmüştüm. Ama sen çoğunlukla o bölgede kaldın. Takipçilerin çoğuyla bağlantın var mıydı?

A: Esasen onun ölümünden hemen sonra, birçoğu yaşamlarından endişelendikleri için dağıldılar ve kendi yollarına devam ettiler. Uzun yıllar korku içinde yaşadılar ve tekrar gizlendiler. Ben güçlü durdum ve (iç çekti) kendi iç sesimi, kalbimi dinledim ve yoluma devam ettim. İnsanlar onun gerçekten ne yapmaya çalıştığını anlamadıkları için büyük bir üzüntü duyuyorum. Bunlar, ulaşmak için çok çaba gösterdiği kişilerdi, ancak onun öğretilerini ve Tanrı'yla ilgili hakikati, Tapınak ve hükümetin yaptığı manipülasyonu kavrayamıyorlardı. İnsanların kendi normal yaşamlarını kabul etmeleri daha kolaydır, çünkü değişmekten çok korkarlar. Bu yaşam tarzı herhangi bir düşünmeyi ve sorgulamayı gerektirmez, bu yüzden de boyun eğmeye devam ederler. Ve o değişimden yana olduğu için, başlangıçta onun yanında olan insanlar bile hayatta kalmak için korkudan ona karşı tavır aldılar. Bazı takipçilerinin onun öğretilerini sürdürdüklerini düşünüyorum. Ama gözlerden uzak ve özel, gizli toplantılarla sessizce devam ediyorlar. Büyük bir korkuyla yaşadılar.

D: Birileri onları yakalayacak diye mi korktular?

A: Evet.

D: O zaman sen İsa'nın onlardan yapmasını istediğinin daha fazlasını yapıyormuşsun gibi. Doğru mu?

A: Bu benim ona kişisel görevimdi. Ve insanların bunu anlamıyor olması üzücü. O devam ediyordu… öğretiyordu - ah, bazen konuşmak zor oluyor. (sesi yaşlı gibi geliyordu ve ara ara kelimeleri telaffuz edemiyordu). Yaşamı en yalın, en doğru haliyle öğretiyordu. Bu yüzden kendi yolunda yürüyor ve öğretiyordu.

D: Takipçilerinin çoğunun senin yaptığın gibi gidip insanlara yardım etmeye çalışmadıklarını mı düşünüyorsun?

A: Muhtemelen tekrar ortaya çıktıklarında bunu sessizce yaptılar. Çoğu insan için korku kaynağıydılar ve Romalılar herkesi onların aleyhine çevirdi. Romalılar tümüyle kontrole ve güce sahiptiler, bu yüzden insanlar korkutularak kolayca manipüle edildiler.

D: Takipçilerinden neden korktuklarını anlamakta zorlanıyorum.

A: Oh, çünkü bazıları onun öğretilerini sürdürebilir ve yeni takipçilere sahip olabilirlerdi. O zaman Romalılar'ın yine korkacak bir şeyi olurdu.

D: Esas kişiden kurtulduktan sonra sanki korkmazlarmış diye düşündüm.

A: Onun anlattıkları ve öğretileri, bu gizli toplantılarda bir kez daha, yeniden öğretilmiş olsa da yaşamaya devam etti. Ancak takipçilerinin çoğu uzun süre ortaya çıkmadı.

D: O zaman onlarla bir bağlantın olmadı mı?

A: Bana köylerde yardım eden bazılarıyla bağlantım oldu ya da kutsal yolculuğa çıktığımda onları görüyordum.

D: Peki ‘’havarileri’’ olarak adlandırdıkların? Onlardan herhangi biriyle bağlantın var mıydı?

A: (İç çekti) Ah, uzun zaman oldu, ama evet. Bazıları hala Taberiye Gölü yakınındaki kayalıklarda toplantılar yapıyorlardı. Ve bazıları da Nasıralı’nın anlattıklarını yaşatmaya çalışıyordu. Yani çalışmaya devam eden bazıları vardı.

D:Hala devam eden havarilerin adlarını hatırlıyor musun?

A: Simeon’u (Sim-e-on diye telaffuz ediliyor) Abram’ı (daha çok A-from dedi gibi geldi) hatırlıyorum. Peter vardı.

Bunları, sanki hatırlamakta zorlanıyormuş gibi söyledi. Naomi artık yaşlı bir kadındı ve bu olaylar belli ki yıllar önce meydana gelmişti.

D: Bunlar hatırladığın başlıcaları…

A: (Sözümü kesti) Yeniden gördüğümü hatırladıklarım.

*D: Havarilerinden ‘Judas’ (Yehuda *Ç.N.) adlı kişiyi hatırlıyor musun?*

A: Ah, evet. Onun aleyhine dönen mi?

D: Evet, sanırım o, insanların hakkında en çok konuştuğu kişi.

A: Evet, bunlar olmadan önce ondan haberimiz vardı.

D: Biliyor muydunuz?

A: Bununla ilgili görülerim vardı. Evet, onu tanıyorduk.

D: Bana anlatabilir misin? Ne biliyordun?

A: (Üzgün) Hatırladığım tek şey Nasıralı ile son görüşmem ve zihnimde gördüğüm. Ve bana bunun çok doğru olduğunu söyledi. Ve o biliyordu.

D: Ona bir şey olacağını bildiğini söylemiştin.

A: Evet o da biliyordu bunu. Parayla, servet ve yetki vaadiyle etkilenebilecek, aleyhine dönebilecek bir kişi olduğunu ve potansiyel olarak daha başka kişiler de olduğunu biliyordu. Yeterince gözü korkutulduğunda Romalılar'a inanacak ve satın alınabilecek biri olduğunu.

D: Onunla birlikte olan birinin bu şekilde davranmasını anlamak benim için zor.

A: Yani, özgür irademiz var. Eğer kişi korkunun kontrolü ele geçirmesine izin verirse o zaman hakikatin ne olduğunu ayırt edemez. Yani bu, onların yaşam planının bir parçasıdır.

D: Judas'la tanıştın mı?

A: Onu yıllar önce Nasıralı ile yaptığım bir yolculukta tanıdım.

D: O zaman böyle biri olabileceğine dair herhangi bir belirti var mıydı?

A: Hayır. Çok kişisel bir temasım olmadı, ama o kadar zaman önce böyle bir belirti yoktu.

D: Ne oldu? Ne yaptı?

A: Tanrı tarafından gönderilen, mucizeler yaratan bu kişi hakkında problem ve ihtilaf yaratmaya yardım etmek için Romalılar tarafından ikna edildi (iç çekti). İsyanları başlattı ve vatandaşların şiddete başvurmasına sebep oldu.

D: Yani bir tür elebaşı mıydı?

A: Evet.

D: Bu Nasıralı'nın tutuklandığı zaman mı oldu?

A: Evet ve bütün bunlar onun yardımıyla ayarlandı.

D: Bunu anlamak benim için zor. Yaptıkları için herhangi bir şey aldı mı?

A: Evet. Ona para ve arazi verdiler.

D: Judas'a ne oldu? Hala hayatta mı ya da ona dair hiç bir şey duydun mu?

A: Çeşitli hikayeler duydum. Öldürüldüğünü duydum. Ve duydum ki… yaptıklarından dolayı bir süre sonra kendini öldürmüş. Duyduğum pek çok şey var.

D: Yani paranin ve ona verilen arazinin tadını çıkaramadı, değil mi?

A: Evet, pek değil. Yaşananlarla baş edemedi. Kendi içinde kendiyle yüzleşmesi gerektiğinde bu, ona kaldırabileceğinden çok fazla geldi.

D: Ama Nasıralı'nın da, bu adamın kendisine bir şekilde zarar vereceğini gördüğünü söyledin, değil mi?

A: Evet. Biliyordu… onun yaşam amacının ne olduğunu biliyordu. Kendisinin ne zaman dünyadan yükseleceğini biliyordu.

D: O zaman bunun için bir şey yapmaya çalışmadı.

A: Bunun bir sebebi olduğunu biliyordu, planın bir parçası olduğunu biliyordu.

D: Yani Judas'ı herhangi bir şekilde durdurmaya çalışmadı. Bunu mu demek istedin?

A: Evet, demek istediğim bu. Yaşam senaryosunu canlandırdı, burada olmasının kişisel amacını gerçekleştirdi.

D: Dediğin gibi bu, Judas'ın kararı, onun özgür iradesiydi. Nasıralı öldüğünden beri pek çok hikaye duymuşsundur diye düşündüm. Ben de birçok hikaye duydum ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum.

A: (Güldü) Bunu bilen var mıdır bilmiyorum.

D: Benim duyduğum bazı hikayeleri belki sen de duymuşsundur diye sana sordum. -İsa'nın doğumuyla ilgili herhangi bir hikaye duydun mu?

A: Evet. Annemlerin konuşmasını duydum. O kadar küçüktüm ki, gerçekten anlamadığım şeyler vardı. Ama annesinin birçok çocuğu olduğunu biliyorum. İsa gibi bir çocuğa hamile kalması mucize olarak görülüyordu. Ama oldu ve sonra yeniden doğurdu. Herkes bunun mucize olduğunu düşündü. Ama (güldü) korkarım her şey normalde olması gerektiği gibi oldu. Ve asıl mucize doğumu değil, onun kendisiydi.

D: Onun doğumuyla ilgili duyduğun tek hikaye bu muydu?

A: Yani… İnsanlar bunun bir tür… Tanrı'dan hamile kalma olduğunu düşünüyorlar. Ama durumun böyle olmadığına inanıyorum. Çocuk sahibi olmaya çalışıyorlardı.

D: Sence neden insanlar bunu Tanrı'dan hamile kalmış gibi göstermeye çalışıyorlar?

A: Bilmiyorum. Bence bunlar insan kaynaklı düşünceler ya da manipüle etmek ve etkilemek için olabilir. Ama o gerçekten mucize bir çocuktu. Gerçi hepimizin Tanrı'dan hamile kaldığımızın söylenebileceğini düşünüyorum. Hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız. Başka olağanüstü çocuklar da oldu.

D: Ben de aynı şeyi düşünüyordum, çünkü o çok olağanüstü biriydi, belki de onun doğumunun da olağanüstü olması gerektiğini düşündüler.

A: Evet. Ama biliyorum ki bu dünyada, onun gibi Tanrı'yla bağlantılı, sevgi ve yetenekleriyle yürüyen başkaları da var. Ama o… ah, onunla ilgili insanların tahminleri!

D: Pekala, bunlar onun mucizevi bir şekilde doğduğuna dair duyduğumuz hikayelerden bazıları.

A: (Güldü) Mucize, bu olağandışı çocuğa hamile kalmasıydı.

D: Evet. Ama senin babanın İsa'nın başka bir kadından olan kardeşi olduğunu söylemiştin. Bu doğru mu? Baban Yusuf'un bir başkasından olan oğlu muydu? (Tereddüt etti). Doğru mu anladım?

A: (Durakladı) Yusuf'un oğlu… evet… üvey kardeş mi demek istiyorsun?

D: Annesi başkaydı.

A: Evet, evet. Bu doğru.

D: Bu Nasıralı'nın annesiyle evlenmeden önce miydi?

A: Evet.

D: O zaman baban İsa'dan oldukça yaşlıdır diye düşünüyorum, doğru mu?

A: Öyleydi. Bu doğru. Bunu hatırlıyorum.

D: Hiç Nasıralı'nın annesiyle tanıştın mı?

A: Çocukken onu gördüğümü hatırlıyorum. Silik bir anı. Ama o sadece bir kadındı (Güldü).

D: Duyduğum hikayelerde annesini, sırf onun annesi diye korkarım tanrılaştırmaya çalışmışlar.

A: Çocukluğumdan hatırladığım kadarıyla çok sade insanlardı. Yaşamları başkalarının yaşamlarına çok benziyordu. Onunla ilgili sıra dışı bir şey hatırlamıyorum. Ama bu benim çocukluğumdan hatırladığım. Ve diğer kadınlardan farklı görünmüyordu.

D: Ya Yusuf? Onunla hiç tanıştın mı?

A: Onu gördüğümü hatırlıyorum, ama bunlar silik anılar. Ve onları gördüğüm yer sıradan küçük bir köydü. Günlük işlerini apıyorlardı. Bu, her insanın günlük yaşamı gibiydi. Annesi de aynı şeyleri yapıyordu. Herkesin geçinmek için yapması gereken şeyleri yaptıklarından başka bir şey hatırlamıyorum.

D: Elbette, çok uzun zaman önceydi. Çok zaman öncesini hatırlamanı istiyorum. Ama farklı olarak göze çarpan bir şey yoktu.

A: Hayır. Onlar iyi insanlardı. Belki biraz daha fazlasına sahiptiler… fakir değillerdi. Ama ortalama insanlardı. İsa inançlarını uygun gördüğü şekilde sürdürdü, ama anne babası çocuklarını büyütmeye ve yaşamlarını sürdürmeye devam ettiler.

D: Nasıralı'nın gerçekleştirdiği mucizeler hakkında da çok şey duydum. Ölen insanları geri getirebildiğinden bahsediliyor. Bu hikayeleri duydun mu?

A: Evet. Yaptığı şifaları gördüm. Ondan şifa vermeyi öğrendim. Bir insanın ölüme çok yaklaşabileceği, tüm göstergelerin ölmüş gibi görünecek kadar yavaşlayabileceği zamanlar olduğunu biliyorum. Ya da belki birkaç dakikalığına ölmüş olabilir. Gerçekten onların ölüm zamanı henüz gelmemişse onları geri getirmek mümkündür. Ve bunu görmüştüm.

D: Bunu yaptığını gördün mü?

A: Evet, bir kez bunu yaptığını gördüm.

D: Bana bu deneyimini anlatabilir misin?

A: Bunun Bar-el köyündeyken olduğunu hatırlıyorum. Bana öğretiyordu ve evden eve giderken onu izlememe izin verdi. Orada hasta ve ateşi olan bir adam vardı.Ve sanırım henüz onun ölüm zamanı gelmemişti. Onların evinde olduğumu ve karısını gördüğümü hatırlıyorum. Ve evde küçük bir çocuk vardı (Duygusallaştı). Ve biliyorum… ah, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum… (Ağlıyor) ama bu fiziki bir olaydan çok daha fazlasıydı. Nasıralı'nın şifası ve karısının adama derin bağlılığı ve sevgisiyle ölümden döndürüldüğünü biliyorum. Nasıralı'nın bu adamın üzerine ellerini koyduğunu gördüm. Ve bu adamın bilincinin yerine geldiğini gördüm. Karısına adamın öleceğinin söylendiğini hatırlıyorum, ama öyle

olmadı. Ateşi düştü. (Burnunu çekti) Sanırım bu, kalp merkezinde evrenin Tanrı Kaynağı ile birlikte yaşayarak, kendisi hakkında edindiği eğitim ve bilgiyle oldu. Yapabileceklerinin farkında olduğunu düşünüyorum. Ama aynı zamanda diğer kişinin hakikat ve şifaya olan inancıyla da ilgiliydi. O adamın devam edip bu yaşamını sürdürme arzusu olmalıydı.

D: Sence bunu uzun süre önce ölmüş biri için yapabilir miydi?

A: Hayır. Sanırım kişinin geri getirilmeyi istemesi gerekir. Bu yaşamında yapmak istediği şeyler olmalı.

D: İnsanları ölümden diriltmesiyle ilgili duyduğun en büyük mucizesinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?

A: Sanırım… sanırım bu olabilir. Ama benim için bu, diğer şifalarını görmekle ve birini iyileştirmesiyle ya da onlara veya ailelerine neşe ve sevgiyi geri getirmesiyle eşittir. Kalbini ve ruhunu şifa bulmuş olarak geri getirmesi. Ama sanırım çoğu insan için en büyük mucizesi bu olurdu.

D: Senin fikrini merak etmiştim. Pek çok harika şeyler yaptı.

A: Evet. İyileşen kişinin de yardımıyla yarattığı her mucizede, asıl mucizenin iyileşen kişinin sevdiklerinin yüzünü görmesi miydi, bunu söylemek zor.

D: Evet. Onunla tanışmış ve ondan bir şeyler öğrenmiş olmanın harika olduğunu düşünüyorum. Bu çok önemliydi. Ve bence sen de diğer insanlara yardım ederek kendi yolunda çok şey yaptın.

A: Denedim.

D: Ve bu öğretileri başkalarıyla paylaştın. Bu çok önemli. Bence sen de bu şekilde bu yaşamda çok şey yaptın. Pekala. O yaşamındaki son gününe gitmeni istiyorum. İstersen bir gözlemci olarak da bakabilirsin. O gün neler olduğuna bakıp anlatmak seni hiç rahatsız etmeyecek.

Anında o güne gitti. Saymam gerekmedi.

A: (Kocaman bir iç çekti) Zamanımın geldiğini biliyorum. Sanırım çok bitkin düştüm ve gitmeye hazırım.

D: Uzun bir yaşam sürdün, değil mi?

A: Evet. Sanırım benim yerimi alacak, bu köyde çalışacak ve kutsal yolculuğa çıkacak ve bunları devam ettirecek birkaç kişi var. Köyün dışına, hep gittiğim yere yürüdüm. Ve bir ağaca sırtımı yasladım, oturuyorum. Burası düşünmek, dua etmek ya da Nasıralı ile konuşmak için oturduğum yer.

D: Sahi? Orada hala seninle konuşuyor mu?

A: Evet. Nerede olursam olayım onu hissedebiliyordum. Ama burada köyden uzaktayım ve meşgul değilim. Huzur içinde oturabilir ve ışığı, sıcaklığı, yayılan parıltıyı gerçekten hissedebilirim. (Yavaşça) Ve beni bu şekilde bir sonraki seviyeye kabul edecek.

D: Bunun olmuş olduğu zamana ilerleyelim. Ne görüyorsun?

A: (Güldü) Bunu yapabilirim. Bu çok farklı. Ağacıma yaslanmış… hala huzurlu bir şekilde orada oturan bedenimi görebiliyorum… (sessizce güldü).

D: Huzurlu bir ölüm müydü?

A: Evet, orası huzurluydu. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve şimdi burada durup bedenime bakıyorum. Çok hızlı oldu. Çok garip, ama aynı zamanda da çok harika hissediyorum.

D: Başka neler görüyorsun?

Gülümsüyordu ve ondan yayılan mutluluğu ben de hissedebiliyordum.

A: Nasıralı'nın beni çağırdığını görüyorum. Hoş geldin dediğini duyuyorum. Ve artık benim evim burası. Burada beni çok fazla mutluluk ve eğitim bekliyor. Ve önümdeki yolun bu olduğunu görüyorum. (Güldü) Görünüşe göre başka bir kutsal yolculuktayız.

D: Bir yolda mı ilerliyorsun?

A: Elimi tutuyor. Her şey çok yavaşmış gibi hissediyorum, çok yavaş hareket ediyorum. Uzaklarda başka bir köye gidiyor muşum gibi. Eve gelmek ve olmam gereken yerde olmak gibi bir his. Eğer ölüm buysa, o zaman ölüm sadece farklı bir kutsal yolculuk.

D: Az önce geride bıraktığın yaşamın hakkında ne düşünüyorsun?

A: Ah, hissettiğim şey… elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı düşünüyorum. Ama acı çekiyorum, insanlar için içim acıyor, gerçeği görmekte ve öğrenmekte çok yavaş olan bu dünyadaki insanlar için üzülüyorum.

D: O yaşamında çok şey öğrendiğini düşünüyorum, öyle değil mi?

A: O yaşamımda çok şanslıydım. Sevgi ve şefkatle doluydum ve Nasıralı asla beni terketmedi. Sanırım sevdiğim kişi oydu. Ve sanırım bu yüzden evlenmemem gerekiyordu. Bir şeyleri tek başıma yapmam gerektiğini bilmenin sevgisi ve bilinciyle doluydum, böylece yapabileceğimi en iyi şekilde başarıyla tamamlayacaktım.

D: Güzel bir yaşammış gibi geliyor. Şimdi nereye gittiğini biliyor musun?

A: Orada öğreneceğim, evimdeymişim gibi hissedeceğim bir yere gideceğimi biliyorum.

D: Bu çok iyi gibi görünüyor. Çok güzel bir yaşamın oldu ve bu yaşamın boyunca edindiğin bilgileri benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım.

A: Ben de sana teşekkür ederim.

D: Peki o zaman. Bu sahneden ayrılalım.

Anna'yı uyandırıp bilinçli haline geri getirdim ve Naomi bir daha çağırılmamak üzere son kez geri döndü.

Aradan aylar geçti ve Anna'yı ara sıra gördüğümde, regresyonun ayrıntılarını gerçekten merak ettiğini söylüyordu. Kasetleri içtenlikle bir çok kez dinlemeye çalıştı ama garip bir şekilde sonuna kadar dinleyemedi. Tüm bu sözlerin kendisinden çıktığını kabul edemiyordu. İçinde, derinlerde bir yerde çok fazla gizli duygular uyanmıştı. Bu duygular onu hep teybi kapatmaya zorluyordu. Anna bu regresyondan çok az kişiye bahsetti, sadece güvenebileceği yakın arkadaşlarına. Bunu onlara bile tereddütle ve tedbirli bir şekilde anlattı, tüm deneyimini asla anlatmadı. Alay edilme veya inanılmama riskini göze alamayacak kadar özeldi, bu yüzden bunları kendine sakladı.

Birkaç ay sonra, kendi sesini duymaya tahammül edemediği için yazılı halini okurken kendini daha rahat hissedip hissetmeyeceğini sordum. Buna istekliydi, çünkü detayları merak ediyordu. Ona kasetlerden doğrudan yazıya döktüğüm, düzeltilmemiş kopyayı verdim. İhtiyaç duyduğu tarafsızlığı sağladığı için onları okuyabildi. Bu, kendi sesiyle olan kişisel bağlantısını ortadan kaldırıyordu ve onu bir kurgu roman gibi okuyordu. Ancak bu

tarafsızlıkla bile Naomi'nin İsa ile olan ilişkisinin hikayesi onda can alıcı bir noktaya temas ediyordu.

Anna yazılı kopyaları geri verdiğinde kısa bir not eklemişti:

"Bana kendimden bir parçayı geri verdiğin için teşekkür ederim. Bu, eve dönüş yolumda benim için çok önemli bir parça. Minnettarlığımı ifade etmeye kelimeler yetersiz kalıyor. Beni gerçekten etkiledin ve senin sayende büyüdüm.''

Anna'nın herhangi bir sanatsal eğitimi yoktu, ancak ara sıra olağanüstü kara kalem resimler çizebildiğini ve boya ile resim yaptığını söyledi. Bu resim yapma isteği genellikle beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıyordu. Bu yetenek henüz keşfedilmemiş başka bir geçmiş yaşamdan geliyor olabilir. Naomi'nin İsa ile olan ilişkisi hakkındaki seanslardan sonra o ekteki resmi açıklanamayacak bir şekilde çizmişti. Bunun, İsa'nın seanslardaki görünüşünün hemen hemen aynısı olduğunu söyledi.

İsa ile olan ilişkilerinin anıları bilinçaltlarına çekildi ve bu iki kadının yaşamları normale döndü. Ama gerçekten normal olacaklar mı diye merak ettim. Günlük yaşamlarına dönmüşler ve regresyon seansları unutulmuştu. İlginç bir ara dönem olmuştu ve hepsi buydu. Mary'nin şimdiki yaşamında erkeklerle ilgili yaşadığı sorunları anlamasına yardımcı olmuştu. Bu duyguların nereden geldiğini ve kendisini nasıl engellediklerini anlamasına olanak verdiğine inanıyorum. Bir erkek arkadaşı ile ilişkisi ilerledi ve kendini işine, fideciliğe verdi. Bu ve küçük olan çocuklarının bakımı onu tümüyle meşgul etmek için yeterliydi.

Anna’nın transtayken gördüğü İsa’nın yüzünün resmi

Anna pansiyon işletmesiyle her zamankinden daha meşguldü. O ve kocası, Anna'nın da ilgilenmesi gereken daha fazla emlak kiraladılar. Boş zamanlarında bir düşkünler evinde gönüllü olarak hizmet veriyor, hastalara ve ailelerine ölüm konusunda danışmanlık yapıyordu. Bu şekilde Naomi'nin hasta ve ölmekte olan insanlara karşı şefkatli ve özverili sevgisinin şimdiki yaşamına sızmasına izin verdiğine inanıyorum. Bazı insanlar bana, ölüme yaklaşmaya odaklanma sebebiyle düşkünler evinde çalışmanın çoğunlukla hüzünlü olabileceğini söylediler. Ancak Anna bu şekilde hizmet vermeyi tatmin edici ve fazlasıyla ödüllendirici buluyordu. Başka alanlarda gönüllü çalışmayı denediğini, ancak hiçbir şeyin ona ölümcül bir hastayla ilgilenmek kadar doyum vermediğini söyledi. Bu görevde kendine uygun yeri bulmuştu.

Bu sebeple, bilinçaltı düzeyinde olup, kolayca kabul edebilecekleri bir şey olmasa da, bu kadınların yaşamlarında İsa ile olan ilişkilerinin etkisinin hala devam ettiğine inanıyorum. Bu regresyonlarla olgun ve sağlıklı bir şekilde başa çıktıklarını düşünüyorum. Bilinçaltının tenha bir köşesinde gizlice taşınan bu birlikteliğin anıları sayesinde, tarihin kayıp bir parçasını bize geri verdiler. Bu kitaptaki ve İsa ve Esseniler'deki bu regresyonların nihai amacının gerçek İsa'yı bize geri vermek olduğuna inanıyorum. Onun gerçekte nasıl bir insan olduğunu bizlere göstermek içindi. Yaptıklarıyla zamanın sınavına tahammül edebilmesini sağlamak için, onun çok farklı ve özel bir şeye sahip olması gerektiğini hissettim. Ama bu regresyonları yapana kadar o şeyin ne olduğunu asla kavrayamadım.

Loş yatak odasında oturup, yatakta kendinden geçmiş kadının bu hikayeyi yeniden yaşamasını dinlerken, İsa'nın gerçek kişiliğini, muazzam karizmasını ve aşırı nezaketini bir an için gördüm. Bir insandan bu kadar çok sevgi

yayıldığını daha önce hiç hissetmemiştim. Mary ve Anna onunla karşılaşmalarını anlatırken seslerindeki aşk çok şey anlatıyordu. Orada sandalyemde oturup bu duygunun beni kaplamasına izin verdim ve sanki geçişme yoluyla o duyguyu özümsemeye çalıştım. Ben de onun huzurundaymışım gibi hissettim ve insanlar üzerinde bıraktığı etkinin sebebini anladım. Onun huzurunda olup onu sevmemek mümkün değildi.

Bu kitabı yazmaya başlamadan önce kasetlerin bir kısmını bir adama dinlettim ve o da iki kadının anlattıklarından gözle görülür biçimde etkilendi. İç çektim ve ‘’Şimdi bu duyguyu nasıl kağıda aktarabilirim?’’ dedim. Dalgın bir bakışla, ‘’Denemek zorundasın’’ diye yanıtladı. Ben de öyle yaptım. Yani bu duyguyu kelimlerle kağıda aktarmaya çalıştım. Orada olmayan hiç kimsenin bana verilen bu zor görevi asla kavrayabileceğini sanmıyorum.

Tarihin bu anlarına katıldığım için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum ve bunları insanlığa sunmaya çalışmak gibi bir yükümlülüğüm olduğunu biliyorum. Umarım İsa’yı, hepimizde uyumakta olan yetenekleri geliştirip uygulayabilen, nazik, sevecen bir insan olarak açığa çıkarmayı başarmışımdır. Dünya insanlarına olan sevgisinde sınır tanımayan bir adam.

Ek Bilgi

Kitaplarımdaki bulguların umulmadık teyitlerinden bazıları genellikle okurlarımdan geliyor. Benim araştırmalarımda bulamayacağım şeyleri buluyorlar. Aşağıda yazılanlar 1997'de aldığım bir mektuptan.

" Anna'nın Naomi olarak regresyonuna ait ilginizi çekebilecek bazı bilgilere sahibim. Naomi'ye cüzzamlılara ve fakir insanlara yardım etmek için yolculuk yaptığı kasabaların adlarını soruyordunuz. Araştırdığınızda bu kasabaların adlarını bulamadığınızı yazdınız. Benim İncil'imin arkasında, 'Kutsal Yazıların Yeni Dünya Çevirisi' başlıklı kutsal topraklara ait birçok eski haritalar olduğunu hatırladım ve bu kasabalara baktım. Kelimelerin fonetik olarak yazıldığını dikkate alarak, onları seslendirdiğimde aşağıdakileri buldum:

Bethsharon - Kudüs'ün kuzeyinde, çok uzak olmayan, ''Beth-haron'' adlı küçük bir kasaba var.

Ramat - O ana bölgede ''Ramah'' adlı küçük bir kasaba var.

Grafna - O civarda olan ''Gophna'' diye bir yer var.

Bar-el - Bu küçük kasabaların biraz daha kuzeyinde ''Ba'al-hazor adında bir kasaba var. (Kelimede apostrof olunca bu genellikle bir harfin çıkarıldığı anlamına geliyor. Ayrıca, kısaca Ba'al demiş de olabilir.)

Abram - Onun adını A-from olarak dediğini söylediniz. O bölgede yaygın olarak kullanılan Ephraim adı da onun gibi söyleniyor. Ve ayrıca Gophna ve Ramah arasında olan Ephraim adında başka bir küçük kasaba da var.

Bütün bu kasabalar Bethel'in dolaylarında, Kuzey Kudüsten çok uzakta değiller.

Tabii ki, bu az bilinen bilgileri sağladığı için okuruma minnettarım.

Bibliyografya

Anderson, Jack ‘’What Did Christ Look Like’’ (İsa nasıl Görünüyordu) Parade Nisan 18, 1965 pp 12-13

Bailey, Albert Edward, ‘Daily Life in Bible Times (İsa Döneminde Günlük Yaşam) ‘Charles Scribners’ Sons, New York, 1943

Bammel, Ernst and Moule, C F D Jesus and the Politics of His Day (İsa ve zamanının politikası), Cambridge Univ. Press, Cambridge, 1984

Bennet, Sir Risdon, The Diseases of the Bible, IX. Cilt (İncil’deki hastalıklar), Paths of Bible Knowledge Series, The Religious Tract Soc, London 1891

Bouquet, A.C. Everyday Life in New Testament Times (Yeni Ahit Döneminde Günlük Yaşam), Charles Scribners’ Sons, New York 1954

Dalman, Gustaf Sacred Sites and Ways (Kutsal Yerler ve Yollar), MacMillan Co., New York, 1935, Levertoff, Paul tarafından Almanca’dan çeviri.

Finegan, Jack Light From the Ancient Past (Antik Geçmişten Gelen Işık), Princeton Univ. Press, Princeton, NJ, 1946

Hollis, F.J, Archeology of Herod’s Temple (Hirodes Tapınağı’nın arkeolojisi), J M Dent and Sons, London 1934

Jeremias, Joachim, Jerusalem in the Time of Jesus (İsa’nın Zamanında Kudüs), SCM Press, London, 1969, FH ve CH Cave tarafından Almanca’dan çeviri.

‘Jerusalem’ (Kudüs), Collier’s Encyclopedia, 1962 Edition, 13. Volume pp 544-549

Kaufman, Asher, ‘A Note on Artistic Representations of the Second Temple of Jerusalem (Kudüs’ün İkinci Tapınağı’nın Artistik Betimlemeleri), Biblical Archaeologist, Vol. 47, Dec.1984, pp 253-254

King Rev. J, Recent Discoveries of the Temple Hill at Jerusalem (Kudüs’teki Tepe Tapınağıyla ilgili Son Keşifler), Vol. III, By-Paths of Bible Knowledge Series, The Religious Track Society, London, 1891

Kingsbury, Jack Dean, ‘’The Developing Conflict Between Jesus and the Jewish Leaders’’ (İsa ve Yahudi Liderler arasında gelişen Çatışma), Catholic Biblical Quarterly, Vol. 49, Jan. 1987, pp57-73

‘Leprosy’ (Cüzzam), Collier’s Encyclopedia, 1962 edtn, vol.14, pp515

MacAlister, R A S, The Topography of Jerusalem (Kudüs’ün Topoğrafyası), Vol. III, The Cambridge Ancient History Services, Cambridge Univ. Press, 1970, pp333-353

Merrill, Rev. Selah, Galilee in the Times of Christ (İsa zamanında Celile), Vol. V, By-Paths of Bible Knowledge Series, The Religious Tract Society, London, 1891

Methaphysical Bible Dictionary, Unity School of Christianity, Lee’s Summit, MO,1958

Oesterreicher,Msgr. John M, and Sınai, Anne, Jerusalem, (Kudüs) John Day Co., New York,1974

Watson, Colonel Sir C M, The Story of Jerusalem (Kudüs’ün Hikayesi), mJ.M Dent and Sons, Ltd., London, 1918

Wright, G Ernest, Biblical Archeology (İncil dönemi Arkeoloji), Gerald Duckworth and Co., Ltd., London, 1957

Dolores Cannon'un yazdığı Türkçe'ye çevrilmiş Kitapları

Nostradamus ile Sohbetler I., II., III.

Ölümün Ötesi

Hatırlanan Beş Yaşam

İsa Ve Esseniler

Karmakarışık Evren I. cilt

Üç Gönüllü Dalgası ve Yeni Dünya

Yıldızlardan Gelen Miras

Saklı Kutsal Bilginin Peşinde

Bahçenin Koruyucuları

Yazar Hakkinda Bilgi

Geçmiş yaşam hipnoz terapisti ve ‘’Kayıp’’ bilgiyi kaydeden parapsikolojik araştırmacı olan Dolores Cannon, 1931 yılında St. Louis, Missouri’de doğdu. 1951 yılında, Deniz Kuvvetlerinde görev yapan bir denizciyle evlenene kadar St. Louis‘de yaşadı ve orada eğitim gördü. Tipik bir asker eşi gibi sonraki 20 yılını tüm dünyayı dolaşarak ve çocuklarını büyüterek geçirdi.

Amatör bir hipnozcu olan eşi, 1968’de kilo sorunu olan bir kadınla çalışırken tesadüfen kadının geçmiş bir yaşamıyla karşılaştığında, Dolores Cannon ilk kez regresif hipnoz vasıtasıyla reenkarnasyonu keşfetti. O

zamanlarda reenkarnasyon alışılmışın dışında bir şeydi ve bu alanda çok az insanın tecrübesi vardı. Bu, onun ilgisini uyandırdı, ama aile yaşamının gereklerinden dolayı bu ilgisini bir kenara koyması gerekti.

1970 yılında eşinin engelli bir gazi olarak görevinden ayrılıp, emekli olmasıyla Arkansas'ın tepelerine yerleştiler. O zaman yazarlık mesleğine ve yazdığı makaleleri çeşitli gazete ve dergilere satmaya başladı. Çocukları kendi hayatlarını kurduktan sonra, geçmiş yaşam hipnozu ve reenkarnasyona olan ilgisi yeniden alevlendi. Farklı hipnoz metodları öğrendi ve böylece kendi özgün tekniğini geliştirdi, bu da onun bilgileri danışanlarından verimli bir biçimde elde etmesini sağladı. 1979 yılından beri yüzlerce gönüllüyü geçmiş yaşamına götürerek elde ettiği bilgileri katalogladı. 1986 yılında UFO alanında araştırmalar yapmaya başladı. Şüpheli UFO iniş alanlarına bizzat giderek çalışmalar yaptı ve İngiltere'deki ekin çemberlerini araştırdı. Bu alandaki çalışmalarının çoğu, şüpheli kaçırılma olaylarındaki kişilerden hipnoz vasıtası ile elde edilen kanıtların birikimidir.

Yayınlanmış Kitapları : Nostradamus'la Sohbetler 4 cilt - İsa ve Esseniler - İsa'yla Birlikte Yürüdüler - Ölümün Ötesi- Hiroşima'yı Hatırlayan bir Ruh - Bahçenin Koruyucuları - Yıldızlardan gelen Miras - Yıldız Çarpması Efsanesi - Muhafızlar

Kitaplarının birçoğu farklı dillerde temin edilebilir.

Dolores Cannon'un, ailesinin ‘‘gerçek’’ dünyası ile işinin ‘‘görünmez’’ dünyası arasında sıkı bir dengede olmasını isteyen, dört çocuğu ve on dört torunu vardır.

Ozark Mountain yayınevi ile haberleşmek isterseniz lütfen aşağıdaki adrese yazınız. (Cevap için lütfen pullu ve üzerinde adresinizin yazılı olduğu bir zarf ekleyiniz.) Ayrıca Web Sitemizden de bize ulaşabilirsiniz.

Ozark Mountain Publishing, İnc.

P.O.Box 754

Huntsville, AR. 72740

WWW.OZARKMT.COM

Dolores Cannon alternatif şifa, hipnoz, metafizik ve geçmiş yaşam regresyonu alanlarında inanılmaz başarılı eserler bırakarak, 18 Ekim 2014 yılında bu dünyadan ayrıldı, ama hepsinden daha etkileyici olan, yapabileceği en önemli şeyin bilgi paylaşmak olduğuna dair anlayışıydı. İnsanlığın aydınlanması için hayati önem taşıyan gizli veya keşfedilmemiş bilgileri ve Dünya'da almamız gereken derslerimizi ortaya çıkarmaktı. Bilgi ve bilgiyi paylaşmak Dolores için en önemli şeydi. Bu yüzden kitapları, konferansları ve QHHT®hipnoz yöntemi dünya çapında birçok insanı şaşırtmaya, yönlendirmeye ve bilgilendirmeye devam ediyor. Dolores, tüm bu olasılıkları ve daha fazlasını keşfederken, bizi yaşamımızın yolculuğuna çıkardı. Yolcu dostlarının bilinmeyene yolculuklarını paylaşmalarını istedi.